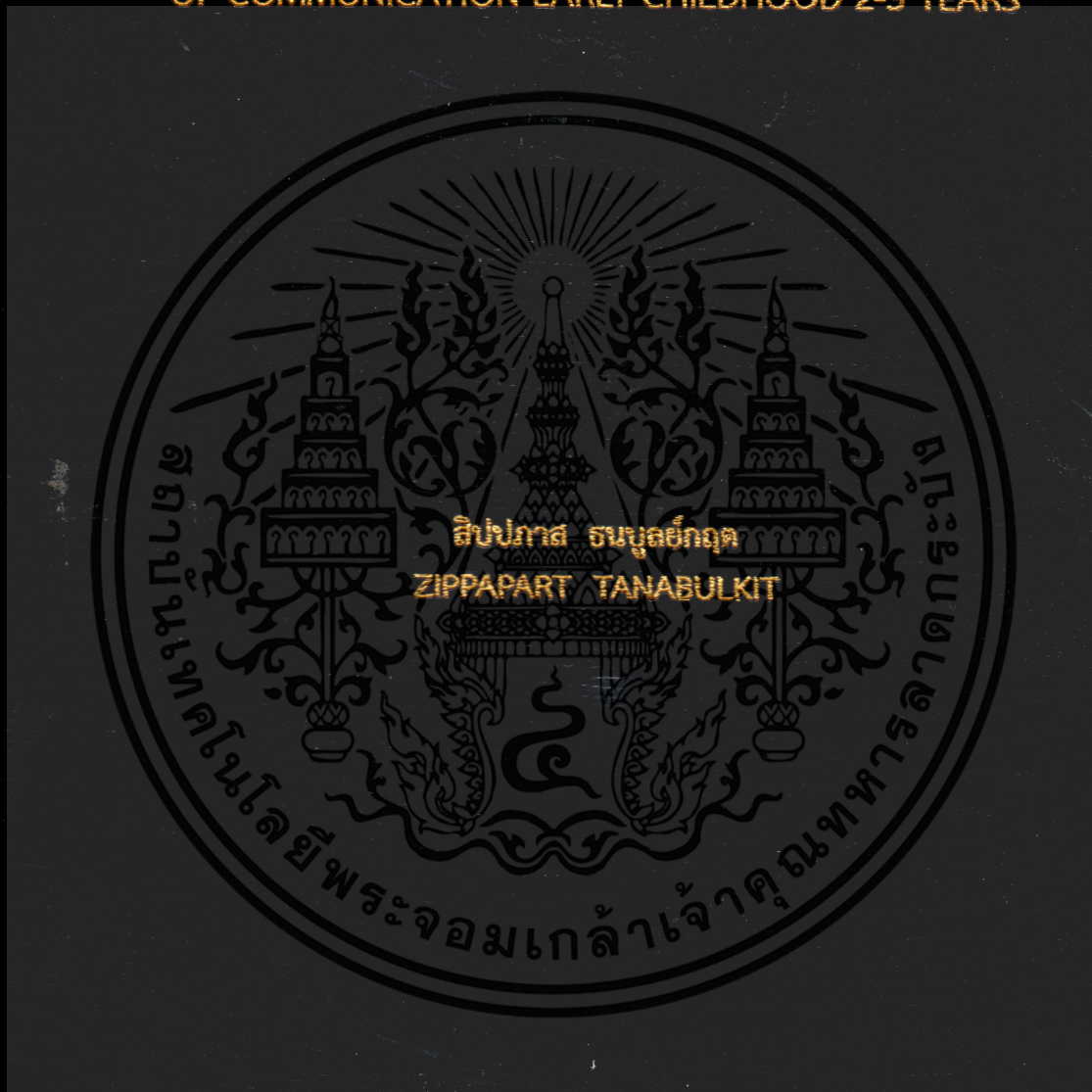

การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็ก
ปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

A STUDY AND DESIGN FOR GROWRTH RATE AND LANGUAGE DEVELOPMENT
OF COMMUNICATION EARLY CHILDHOOD 2-3 YEARS

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2561

KMITL-2018-ED-M-222-074

การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็ก
ปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

A STUDY AND DESIGN FOR GROWRTH RATE AND LANGUAGE DEVELOPMENT
OF COMMUNICATION EARLY CHILDHOOD 2-3 YEARS

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
คณะครุศาสตรอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ.2561

KMITL-2018-ED-M-222-074

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

A STUDY AND DESIGN FOR GROWRTH RATE AND LANGUAGE
DEVELOPMENT OF COMMUNICATION EARLY CHILDHOOD 2-3 YEARS

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION
IN TECHNOLOGY OF INDUSTRIAL PRODUCT DESIGN
FACULTY OF INDUSTRIAL EDUCATION AND TECHNOLOGY
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

2018

KMITL-2018-ED-M-222-074

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2018

FACULTY OF INDUSTRIAL EDUCATION AND TECHNOLOGY

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองวิทยานิพนธ์

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร
สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
A STUDY AND DESIGN FOR GROWTH RATE AND LANGUAGE
DEVELOPMENT OF COMMUNICATION EARLY CHILDHOOD
2-3 YEARS

นักศึกษา

นายสิปปภาส ธนบุลย์กฤต

รหัสประจำตัว

56603151

ปริญญา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต

สาขาวิชา

เทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิศดารภรณ์ ทิพย์โสธร

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิมวงศา

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	ลายมือชื่อ
รองศาสตราจารย์ ดร.รัฐไท	พรเจริญ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิศดารภรณ์	ทิพย์โสธร
รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงวุฒิ	เอกวุฒิมวงศา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชเนศ	ภริมย์การ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชาย	เชะวิเศษ

วัน / เดือน / ปี ที่สอบ

10 กรกฎาคม 2561 เวลา 14.00 น. เป็นต้นไป

สถานที่สอบ

ณ ห้อง ค. 424 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยีรับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์ ดร.กิตติพงศ์ มະโน)

คณบดี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี

วันที่ 31 เดือน ๑๑ พ.ศ. 2561

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการทางภาษา
เพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

นักศึกษา

นายสิปปภาส ธนบุลย์กฤต

รหัสประจำตัว

56603151

ปริญญา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต

สาขาวิชา

เทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

พ.ศ.

2561

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัศตราภรณ์ ทิพย์โสธร

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิมวงศา

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี 2) เพื่อออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี 3) เพื่อประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มตามวัตถุประสงค์ คือ ครูผู้สอนนักเรียนชั้นเตรียมอนุบาล หรือผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี จำนวน 15 คน ใช้แบบสัมภาษณ์และแบบสังเกตในการศึกษาสภาพปัญหา พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาของเด็ก และการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาเพื่อค้นหาแนวทางในการออกแบบ กลุ่มที่ 2 คือ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมจำนวน 3 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ จำนวน 3 คน รวม 6 คน ประเมินเลือกแบบจากแบบสอบถาม จากกรอบแนวคิด คิววิเคราะหเพื่อการออกแบบ ได้ข้อจำกัดการพัฒนารูปแบบ ชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อการสื่อสาร

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษา เด็กเรียนรู้ผ่านการรับรู้ประสาทสัมผัสทั้งห้า โดยเชื่อมโยงการรับรู้ผสมกับการเรียนรู้ผ่าน การมองเห็น การสัมผัส การพูดและการฟัง การใช้สื่อช่วยเสริมพัฒนาการทางภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นสื่อกลางให้ครูหรือผู้ดูแลเด็กโต้ตอบกับเด็ก กระตุ้นให้เด็กสื่อสารกับครูหรือผู้ดูแลเด็กรวมถึงช่วยให้เกิดการสื่อสารระหว่างเด็กด้วยกัน กระตุ้นจินตนาการผ่านการเล่นบทบาทสมมติและการถามตอบนำไปสู่การเล่าเรื่องโดยใช้สื่อเป็นต้นเรื่อง โดยเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของเด็ก ดังนั้นการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาที่เหมาะสมช่วยให้มีทักษะการสื่อสารที่ดี มาสร้างแรงบันดาลใจและแนวความคิดในการออกแบบจากนั้นผู้วิจัยให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการประเมิน ซึ่งผลการประเมินอยู่ในระดับที่เหมาะสมมาก ($\bar{X}=4.48$, $S.D.=0.61$) จากนั้นได้นำชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อการสื่อสารมาทำการประเมินประสิทธิภาพต่อกลุ่มครูประจำชั้น พบว่ามีระดับเหมาะสมมาก ($\bar{X}=4.48$, $S.D.=0.41$)

Thesis Title	A study and design for growth rate and language development of communication early childhood 2-3 years
Student	Mr. Zippapart Tanabulkit
Student ID.	56603151
Degree	Master of Education in Industrial Education
Program	Industrial Design Technology
Year	2560
Thesis	Assistant Professor. Dr. Pastraporn Thipayasothorn
Thesis Co-Advisor	Associate Professor. Dr. Songwut Egwutvongsa

ABSTRACT

This research 2) to design a language development kit for communication for preschool children over a period of 2-3 years; 3) to evaluate the effectiveness of the set; Language Development for Children The samples were divided into 3 groups according to their objectives: teacher, kindergarten student The 15-year-old child caregiver used interviews and observation forms to study problem conditions. Language learning habits of children. The second group was 3 experts in industrial product design and 3 experts in developmental activity. 6 persons were selected from the questionnaire. From the conceptual framework Analytical thinking for design Get a model development limitation. Language Development Kit for Communication

The research found that Language learning habits Children learn through five senses. By linking awareness to learning through visualization, touch, speech and listening. The use of the media effectively enhances the language. Teachers or caregivers interact with children. Encourage children to communicate with teachers or caregivers, and help communicate with children. Encourage mental activity through role play and questioning leading to narrative using the media. By content related to children's daily life. Therefore, proper language development helps to have good communication skills. The inspirational and design minded, then the researcher to the experts in the design of industrial products. And specialists in developmental activities. The results of the evaluation were at the appropriate level ($\bar{x}=4.48, s.d.=0.61$) It was found that there was a very good level ($\bar{x}=4.48, s.d.=0.41$).

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความอนุเคราะห์จาก ผศ.ดร.พัศตราภรณ์ ทิพย์โสธร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิมวงศา อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ และช่วยตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้อย่างสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และขอขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์เป็นอย่างสูง รศ.ดร.รัฐไท พรเจริญ ผศ.ดร.เกรียงศักดิ์ เขียวมั่ง ผศ.ดร.ธเนศ ภิรมย์การ ผศ.ดร.สมชาย เซะวิเศษ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิมวงศา ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ขั้นตอนสุดท้ายจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความถูกต้องสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ ผศ.ดร.ศิริรัตน์ เพ็ชรแสงศรี รศ.ดร.ปริยาภรณ์ ตั้งคุณานันต์ ผศ.ดร.ทงศักดิ์ โสวจัสสตากุล ที่ได้กรุณาช่วยเหลือให้แนะนำและตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ของเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ เพื่อปรับปรุงให้มีคุณภาพและมีความเหมาะสมต่อการวิจัย

ขอขอบคุณอย่างสูงต่อ บิดาและมารดา ที่ได้ให้โอกาสการศึกษาที่ดี และทุกสิ่งทุกอย่างแก่ผู้วิจัยเสมอมา

ขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ ดร.สุรพันธ์ รัตนวาศี ดร.ธีรชาติ เลิศข้าของกุล อาจารย์ดารณี ธนวัฒน์ นางพนารัตน์ จาริตพิทยา นางสาววลัยลักษณ์ อินธิชัย นางสาวพัชรพร มูลทรัพย์ ที่ได้ให้คำแนะนำด้านการออกแบบ

ขอขอบพระคุณ โรงเรียนพระยาประเสริฐสุนทราศรัย โรงเรียนอุดมศึกษา โรงเรียนสุเหร่าดอนสะแก โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว โรงเรียนสามัคคีธรรม โรงเรียนอนุบาลราชพงษา และโรงเรียนกรุงเทพพิทยา ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูล และขอขอบคุณพี่ๆคุณครูประจำชั้น และผู้ดูแลเด็กชั้นเตรียมอนุบาล ชั้นอนุบาล 1 ที่ได้ให้ความร่วมมือและดูแลผู้วิจัยด้วยดีตลอดจนน้องๆ นักเรียนที่น่ารัก ที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล

ขอขอบคุณพี่โบ พี่เอ๋อม พี่เจี๊ยบ พี่เรียม ที่เต็มใจให้ความช่วยเหลือเสมอ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งใจคุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบอบแต่ ปู่ ย่า ตา ยาย พ่อแม่ ภรรยา ลูก ของผู้วิจัยที่เป็นแรงกายแรงใจให้ผู้วิจัยเสมอมา และผู้มีพระคุณทุกท่านด้วยความเคารพยิ่ง หากมีข้อผิดพลาดประการใด ผู้วิจัยขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	II
กิตติกรรมประกาศ.....	III
สารบัญ.....	IV
สารบัญตาราง.....	VI
สารบัญรูป.....	VII
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	3
1.3 กรอบแนวคิดที่ใช้ในงานวิจัย.....	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 ศึกษาพัฒนาการเด็ก.....	9
2.2 เด็กวัยตอนต้น.....	14
2.3 ศึกษาสัดส่วนของเด็กปฐมวัย.....	15
2.4 ศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้.....	17
2.5 ศึกษาการเล่นของเด็ก.....	20
2.6 พัฒนาการด้านภาษาในเด็กตอนต้น.....	33
2.7 ศึกษาอิทธิพลของสื่อที่มีต่อเด็ก.....	49
2.8 ศึกษาวัสดุ.....	53
2.9 ศึกษารูปแบบการเรียนการสอนของกลุ่มตัวอย่าง.....	60
2.10 ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	68
บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย.....	70
3.1 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	70
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	70
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	72

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	74
3.5 การสร้างเครื่องมือ.....	75
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	78
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	82
4.1 ผลการวิเคราะห์การศึกษาพฤติกรรมและพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3ปี.....	82
4.2 ผลการวิเคราะห์การออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี.....	87
4.3 ผลการวิเคราะห์การประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร....	107
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	109
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	113
5.2 อภิปรายผล.....	115
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	118
บรรณานุกรม.....	119
ภาคผนวก.....	121
ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์.....	122
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	156
ภาคผนวก ค ภาพถ่ายเก็บข้อมูลในการวิจัย.....	169
ภาคผนวก ง ผลการออกแบบ.....	175
ภาคผนวก จ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 3 ปี.....	181
ภาคผนวก ฉ รูปผลิตภัณฑ์ในท้องตลาด.....	197
ประวัติผู้เขียน.....	200

สารบัญตาราง

	หน้า
2.1 ขนาดตัวมาตรฐาน 14 ช่วงของเด็กผู้หญิงไทย.....	16
2.2 ขนาดตัวมาตรฐาน 14 ช่วงของเด็กผู้ชายไทย.....	17
2.3 พัฒนาการทางภาษาแรกเริ่มและการสื่อสารของเด็กอายุ 3-5 ปี.....	38
4.1 แสดงภาพโรงเรียนกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	83
4.2 สรุปแบบสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง.....	87
4.3 แสดงผลการคิดวิเคราะห์เพื่อการออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็ก ปฐมวัยช่วง 2-3 ปี.....	93
4.4 เถลถายแปลความหมายค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็น.....	104
4.5 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ ผลิตภัณฑ์จำนวน 6 ท่าน ที่ประเมินรูปแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับ เด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี.....	105
4.6 ประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการรูปแบบที่ 1.....	107

สารบัญญภาพ

	หน้า
1.1 กราฟแสดงสถิติจำนวนประชากรชายหญิงในพื้นที่กรุงเทพมหานคร.....	5
2.1 การวัดสัดส่วนขนาดตัวมาตรฐานเด็กไทย.....	16
2.2 แสดงคำหยาบต่าง ๆ ในไม้แปรรูป.....	59
2.3 สื่อพยัญชนะภาษาไทยและตัวเลขอาราบิก.....	60
2.4 สื่อตัวเลขอาราบิกและตัวเลขไทย.....	60
2.5 สื่อพยัญชนะภาษาอังกฤษพร้อมภาพประกอบ.....	61
2.6 ภาพของใช้ในชีวิตประจำวันพร้อมคำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	61
2.7 สื่อจับคู่รูปร่าง สีและเงา.....	61
2.8 สื่อจับคู่รูปร่าง สีและเงา.....	62
2.9 สื่อจับคู่รูปร่าง สีและลายเส้น.....	62
2.10 สื่อจับคู่รูปร่างและสัตว์.....	62
2.11 สื่อจับคู่รูปร่างและผลไม้.....	63
2.12 สื่อจับคู่รูปร่างและผลไม้.....	63
2.13 สื่อจับคู่รูปร่างและผลไม้.....	63
2.14 สื่อจับคู่รูปร่างและผลไม้.....	64
2.15 สื่อจับคู่รูปร่างและผลไม้.....	64
2.16 สื่อจับคู่รูปร่างและผลไม้.....	64
2.17 การจัดห้องเรียนสำหรับเด็กชั้นเตรียมอนุบาล.....	65
2.18 การจัดห้องเรียนสำหรับเด็กชั้นเตรียมอนุบาล.....	65
2.19 การจัดห้องเรียนสำหรับเด็กชั้นเตรียมอนุบาล.....	66
2.20 การจัดห้องเรียนสำหรับเด็กชั้นเตรียมอนุบาล.....	66
2.21 การจัดห้องเรียนสำหรับเด็กชั้นเตรียมอนุบาล.....	67
2.22 บรรยากาศการเรียนภายในห้องเรียนของเด็กชั้นเตรียมอนุบาล.....	67
3.1 แสดงขั้นตอนการพัฒนาชุดส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัย 2-3 ปี.....	81
4.1 แสดงรูปแบบการเรียนภายในห้องเรียนชั้นอนุบาลโรงเรียนวัดสามัคคีธรรม.....	84
4.2 แสดงภาพการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา.....	85
4.3 แสดงภาพสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา.....	86
4.4 แสดงภาพสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา.....	86
4.5 แสดงภาพสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา.....	86

สารบัญญภาพ(ต่อ)

	หน้า
4.6 การออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี.....	94
4.7 การวิเคราะห์รูปแบบผลิตภัณฑ์โดยการประยุกต์ใช้การวิเคราะห์ค่าความสำคัญ ทางการออกแบบ.....	96
4.8 ภาพแสดงรูปด้านรูปแบบที่ 1 และ Concept ในการออกแบบ.....	97
4.9 ภาพแสดงการแบ่งหมวดรูปภาพสิ่งของรอบตัวเด็ก.....	97
4.10 แสดงภาพรูปแบบที่ 1 และวิธีการเล่น.....	98
4.11 ภาพแสดงรายละเอียดตัวรูปแบบผลิตภัณฑ์รูปแบบที่ 1.....	98
4.12 รูปแบบชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี รูปแบบที่ 1.....	99
4.13 ภาพแสดงรูปด้านรูปแบบที่ 2 และ Concept ในการออกแบบ.....	99
4.14 ชุดรูปภาพชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี รูปแบบที่ 2.....	100
4.15 แสดงภาพรูปแบบที่ 2 และวิธีการเล่นภาพ.....	100
4.16 ภาพแสดงรายละเอียดตัวรูปแบบผลิตภัณฑ์รูปแบบที่ 2.....	101
4.17 รูปแบบชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี รูปแบบที่ 2.....	101
4.18 ภาพแสดงรูปด้านรูปแบบที่ 3 และ Concept ในการออกแบบ.....	102
4.19 ภาพแสดงคู่มือรูปแบบที่ 3.....	102
4.20 แสดงภาพรูปแบบที่ 3 และวิธีการเล่นภาพ.....	103
4.21 ภาพแสดงรายละเอียดตัวรูปแบบผลิตภัณฑ์รูปแบบที่ 3.....	103
4.22 รูปแบบชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี รูปแบบที่ 3.....	104
4.23 รูปแบบชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี.....	106
4.24 รูปการณ์ทดสอบใช้งานชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็ก ปฐมวัยช่วง 2-3 ปี.....	106

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเลี้ยงดูเด็กให้มีคุณภาพ และส่งเสริมพัฒนาการเด็กได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางในสังคมไทย ด้วยสภาพสังคมไทยที่เปลี่ยนแปลง รูปแบบครอบครัวของคนไทยที่มีขนาดเล็กลงทำให้แต่ละครอบครัวมีบุตรน้อยลงขนาดของครอบครัวโดยเฉลี่ยลดลงอย่างต่อเนื่อง จำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ในบ้าน ณ ปัจจุบัน โดยเฉลี่ย 4.3 คน (รายงานการวิจัยสัมพันธภาพในครอบครัว, สถาบันพัฒนาการสาธารณสุขอาเซียน) และคาดว่าจะลดลงเหลือ 3.4 คน ต่อครอบครัว ในปี พ.ศ.2558 และจะลดลงไปอีกโดยเหลือ 3.09 คน ในอีก 10 ปีข้างหน้า ส่งผลให้ครอบครัวมีขนาดเล็กลงอย่างต่อเนื่องเหลือเพียง พ่อ แม่ ลูก หรือผู้สูงอายุกับเด็ก รายงานสถานการณ์ครอบครัว(ออนไลน์) : 2558 และมีอัตราการเกิดของประชากรไม่เกิน 8 แสนคนต่อปีหรือคิดเป็นอัตราการเกิด(ต่อประชากรพันคน) คิดเป็นร้อยละ 11.6 สถาบันวิจัยประชากรและสังคมมหาวิทยาลัยมหิดล(ออนไลน์) : 2556 ดังนั้นการเลี้ยงดูเพื่อส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการที่ดีจึงเป็นประเด็นที่ผู้ปกครองให้ความสำคัญเพิ่มขึ้น

วัยเตาะแตะ (Toddlerhood) อายุ 1-3 ปี เมื่อเข้าปีที่ 2 เด็กจะเดินและสำรวจสิ่งแวดล้อมได้ อยากรู้อยากเห็นและแสดงความเป็นตัวของตัวเอง จึงเป็นวัยที่เสี่ยงต่ออุบัติเหตุสูงได้ ซึ่งเมื่อถูกควบคุมก็จะโกรธ ไม่พอใจ ร้องไห้และอาละวาดได้ ซึ่งอิริคสันได้กำหนดด้วยนี้เป็นระยะของความเป็นตัวของตัวเองกับความละอายและความสงสัยไม่แน่ใจในตัวเอง (Autonomy Versus Shame and Doubt) เด็กจะพัฒนาความสามารถในการควบคุมตนเองในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งถ้าทำได้เด็กจะพอใจและมั่นใจ แต่ถ้าทำไม่ได้หรือถูกห้ามเด็กจะเกิดความละอายและแสดงความสงสัยไม่แน่ใจตนเองส่วนพรอยด์ เรียกระยะนี้ว่า “Anal stage” ซึ่งเป็นระยะที่เด็กถูกฝึกหัดในการขับถ่ายปัสสาวะและอุจจาระซึ่งความเข้มงวดในการฝึกการขับถ่ายนี้จะเป็นส่วนหนึ่งที่หล่อหลอมบุคลิกภาพความเป็นคนเจ้าระเบียบเมื่อเติบโตขึ้นหรือขาดความมั่นใจในความสามารถของตนเองส่วนพัฒนาการด้านสติปัญญา เพียร์เจย์ จัดวัยนี้อยู่ใน ระยะ “Preoperational Thought”(อายุ 2-7 ปี) ซึ่งเด็กยังคงยึดตนเองเป็นศูนย์กลางแต่จะมีความคิดว่าทุกสิ่งในโลกมีชีวิต (Animism) และมีพัฒนาการของการใช้สัญลักษณ์(Symbolic Functioning) ซึ่งเป็นความสามารถในการแยกแยะคำพูด ภาพ ความนึกคิด ซึ่งถ้าเอ่ยถึงของเช่น “ลูกบอล” เด็กจะคิดถึงภาพลูกบอลในความคิดแทนภาพที่เห็นจริง ส่วนภาษาเด็กจะพูดเป็นประโยคง่ายๆได้ พัฒนาการด้านต่าง ๆ ในช่วงวัยนี้จึงเป็นพื้นฐานสำคัญของพัฒนาการในวัยต่อไป นักจิตวิทยาได้แสดงทัศนะช่วง 1-3 ขวบถือเป็นระยะสำคัญแห่งการวางรากฐานพัฒนาการด้านต่าง ๆ ซึ่งเป็นช่วงที่มนุษย์มีการพัฒนาการด้านการเจริญเติบโตมากที่สุด เรียนรู้มากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับวัยอื่น ๆ ในช่วงชีวิตทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เด็กวัย 1-3 ปี เป็นช่วงเวลาที่สมองเติบโตและพัฒนาอย่างรวดเร็ว รวมถึงพัฒนาการด้านต่างๆ ด้วยทฤษฎีพัฒนาการของเด็กวัยนี้อยู่ในลำดับขั้นของการใช้ประสาทสัมผัสและกล้ามเนื้อ เป็นวัยที่เด็กจะเริ่มเรียนรู้ได้โดยอาศัยประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหวของร่างกายเพื่อตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมจึงเป็นระยะของพัฒนาเขาวนปัญญาโดยใช้ประสาทสัมผัสที่สำคัญระยะนี้เป็นช่วงเริ่มต้นที่จะเรียนรู้ในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม หากเด็กสามารถใช้ประสาทสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมได้มากเท่าใดก็จะช่วยพัฒนาเขาวนปัญญาของเด็กได้มากขึ้นด้วยเช่นกัน สมองเด็กแรกเกิดจะมีน้ำหนักประมาณ 30-40% ของผู้ใหญ่ และเพิ่มเป็น 60% เมื่ออายุ 4 ขวบ จึงถือว่าช่วง 6 ปีแรกของชีวิตเป็นช่วงที่สมองมีพัฒนาการอย่างรวดเร็วที่สุด วัย 1-3 ปี เป็นวัยทองแห่งการเรียนรู้ ความเฉลียวฉลาด และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ต้องได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนจากพ่อแม่ เพื่อให้สมองเติบโตมีพัฒนาการเต็มศักยภาพ ซึ่งสมองแต่ละส่วนจะมีหน้าที่แตกต่างกัน แต่ทั้งหมดทำงานประสานกัน

ในส่วนของการศึกษางานวิจัยชิ้นนี้ตามทฤษฎีของบลูมที่ได้จำแนกการเรียนรู้ แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย แต่ละด้านมีการจำแนกระดับความสามารถจากต่ำสุดไปถึงสูงสุด การศึกษาการเรียนรู้ของเด็กวัย 2-3 ปี ได้นำด้านพุทธิพิสัย ในระดับ ความรู้ ความเข้าใจ มาเป็นกรอบในการศึกษารวบรวมข้อมูลข้างต้น ซึ่งมีความสอดคล้องกับความคิดเห็นของพ่อแม่ผู้ปกครองหรือผู้เลี้ยงดูเด็กว่า การส่งเสริมและพัฒนาในช่วงวัย 1-3 ปีแรกของเด็กนั้นเป็นหน้าที่ทองที่จะปูพื้นฐานความเป็นตัวตน ระเบียบวินัย โดยผ่านการกระตุ้นจากทั้งทางบ้าน และทางโรงเรียน โดยทักษะที่เป็นพื้นฐานสำคัญของเด็กที่จะช่วยให้การกระตุ้น หรือการส่งเสริมต่างๆ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพคือการสื่อสาร ทักษะการพูด การฟัง เมื่อเด็กได้รับการกระตุ้นให้สามารถสื่อสารได้ดีขึ้น จะทำให้ระหว่างผู้ปกครอง หรือครูผู้สอนสามารถถ่ายทอด และกระตุ้นสิ่งต่างๆ ให้กับเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ เด็กสามารถรับฟังและปฏิบัติตามได้ผู้วิจัยจึงได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในจุดๆ นี้ที่จะต้องศึกษาถึงรูปแบบการเรียนการสอนด้านภาษาเบื้องต้น เพื่อนำมาประยุกต์ต่อการพัฒนาสื่อส่งเสริมการเรียนรู้ทางด้านภาษานำไปสู่การกระตุ้นทักษะด้านภาษาเป็นรากฐานในการพัฒนาของเด็กในลำดับต่อไป

ภาษามีความสำคัญต่อเด็กปฐมวัยเป็นอย่างมากเพราะเด็กใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสดงความต้องการความรู้สึกนึกคิดการแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับผู้อื่นและเป็นพื้นฐานสำคัญของอารมณ์สังคมและพัฒนาการทางสติปัญญาดังนั้นการส่งเสริมความสามารถทางภาษาจึงควรเริ่มตั้งแต่ช่วงปฐมวัย เพราะเป็นวัยที่มีพัฒนาการทางภาษาเจริญงอกงามอย่างรวดเร็วด้วยการพัฒนาด้านการฟังการพูดการอ่านและการเขียนไปพร้อมกันและเปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้ได้ฝึกฝนจนเกิดความชำนาญกลายเป็นทักษะทางภาษาโดยเฉพาะภาษาแม่ซึ่งการส่งเสริมความสามารถดังกล่าวจำเป็นที่จะต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจด้านพัฒนาการการทำงานของสมองและวิธีการเรียนรู้ของเด็กเพื่อให้สามารถส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กปฐมวัยได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างบุคคลพ่อแม่ผู้ปกครองและผู้เลี้ยงดูเด็กควรส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาในช่วงปฐมวัยเพราะเป็นช่วงเวลาที่สมองมีความยืดหยุ่นและเปิดกว้างในการเรียนรู้ภาษาการเรียนรู้ภาษาแม่นั้นสมองจะเปิดกว้างในช่วงอายุ 2 - 3 ปีส่วน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเรียนรู้ภาษาอื่นสมองจะเปิดกว้างในช่วงอายุ 4-5 ปีในช่วงเวลาดังกล่าวถือว่ามีความเหมาะสมในการเรียนรู้มากที่สุดการส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษาอย่างมีความสุขและมีประสิทธิภาพนั้นต้องคำนึงถึงหลักการส่งเสริมที่เหมาะสมกับวัยของเด็กด้วย(การส่งเสริมความสามารถทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย,2560)

ดังนั้นจากที่กล่าวมาข้างต้นการศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปีจึงมีความสำคัญมากเพราะภาษาทำให้เด็กบอกได้ถึงความต้องการของตัวเอง เป็นการกระตุ้นพัฒนาการทางด้านการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้นส่งผลให้พัฒนาการด้านอื่นสามารถพัฒนาต่อไปได้อย่างรวดเร็วและยังช่วยให้การสื่อสารระหว่างเด็กกับผู้ปกครอง หรือครูผู้สอนมีประสิทธิภาพมากขึ้นลดอาการงอแงของเด็กปฐมวัยเนื่องจากข้อจำกัดในการสื่อสารของเด็กต่อผู้ปกครองหรือครูผู้สอน และเป็นรากฐานของการพัฒนาในด้านการเรียนการศึกษาของเด็กในวัยลำดับต่อไปในอนาคต สอดคล้องกับแผนพัฒนาเด็กฯแห่งชาติ ช่วยสร้างความสัมพันธ์ภายในครอบครัวให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ลดช่องว่างระหว่างผู้ปกครองกับเด็ก ทำให้พ่อแม่ลูกมีความสุขร่วมกันในโลกของหนังสือ(มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็ก, 2553)

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
- 1.2.2 เพื่อออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
- 1.2.3 เพื่อประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.3 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

1.3.1 กรอบแนวทางเพื่อศึกษาและรวบรวมข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

1. โดยใช้กรอบแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ เบนจามินบลูมและคณะ(Bloom et al,1956)ได้จำแนกจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ออกเป็น 3 ด้านคือ

1.1 พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) พฤติกรรมด้านสมองเป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับสติปัญญา ความรู้ ความคิด ความเฉลียวฉลาด ความสามารถในการคิดเรื่องราวต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นความสามารถทางสติปัญญา

1.2 จิตพิสัย (Affective Domain)(พฤติกรรมด้านจิตใจ) ค่านิยม ความรู้สึก ความซาบซึ้ง ทศนคติ ความเชื่อ ความสนใจและคุณธรรม พฤติกรรมด้านนี้อาจไม่เกิดขึ้นทันที ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม และสอดแทรกสิ่งที่ดึงดูดอยู่ตลอดเวลา จะทำให้พฤติกรรมของผู้เรียนเปลี่ยนไปในแนวทางที่พึงประสงค์ได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.3 ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) (พฤติกรรมด้านกล้ามเนื้อประสาท) พฤติกรรมที่บ่งถึงความสามารถในการปฏิบัติงานได้อย่างคล่องแคล่วชำนาญ ซึ่งแสดงออกมาได้โดยตรงโดยมีเวลาและคุณภาพของงานเป็นตัวชี้ระดับของทักษะ

2. โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลดังนี้ (นิรัช สุดสังข์. 2548:132)

- 2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการใช้แบบสัมภาษณ์
- 2.2 การเก็บข้อมูลจากแหล่งสืบค้นข้อมูล
- 2.3 การเก็บข้อมูลจากการสังเกต

1.3.2 กรอบแนวทางเพื่อออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี โดยใช้กรอบแนวคิดการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ และกระบวนการใช้ งานมโนทัศน์ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ มีขั้นตอนดังนี้ (ทรงวุฒิ เอกวุฒิงศา. 2557 : 145-152)

1. ประสบปัญหาที่พบ และมีแนวทางที่ต้องการจะแก้ไขหรือตอบสนอง
2. ประมวลและสร้างมโนทัศน์ระยะแรก "เริ่มทางการคิดอย่างสร้างสรรค์" (ระดับ ที่ 1)
3. กำหนดองค์ประกอบของข้อมูลที่ต้องการเพิ่มเติม (แผนผังความคิด)
4. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลตามองค์ประกอบที่กำหนด
5. ประมวลการสร้างมโนทัศน์ระยะที่สอง "คิดอย่างเป็นกระบวนการ" (ระดับที่ 2)
6. เชื่อมโยงนามธรรมไปสู่รูปธรรม
7. ประเมินผลการคิดเชิงมโนทัศน์

1.3.3 กรอบแนวทางเพื่อประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ กรอบแนวคิดในการประเมินดังนี้

1. กรอบแนวทางเพื่อประเมินประสิทธิภาพของผลิตภัณฑ์ชุดส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษา โดยใช้กรอบแนวคิดหลักการออกแบบของ อุดมศักดิ์ สาริบุตร(2550) โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดกิจกรรมเสริมพัฒนาการสำหรับเด็กและนักจิตวิทยาพัฒนาการเด็ก

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

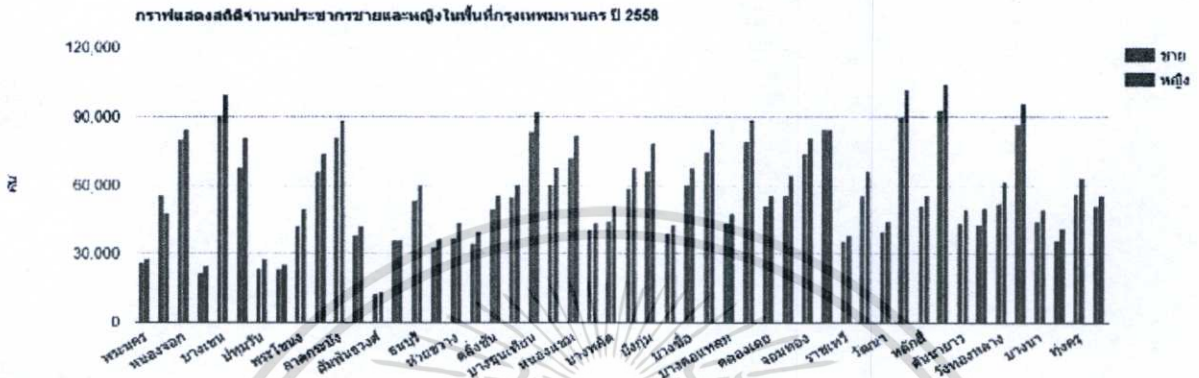
1.4.1 วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 “เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี” มีขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย

1.1. กลุ่มประชากร ครูผู้สอนและสภาพแวดล้อมในกลุ่มนักเรียนชั้นเตรียมอนุบาลที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครบริเวณพื้นที่เขตต่อเนื่องหรือเขตชั้นกลาง ด้านตะวันออก เป็นพื้นที่รองรับการขยายตัวจากเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การพัฒนาพื้นที่เมืองชั้นใน จึงมีอัตราส่วนการใช้ประโยชน์ที่ดินประเภทพาณิชย์กรรมสูงในเขตบางนา เขต
วังทองหลาง เขตสวนหลวง และเขตบางกะปิที่มีผู้พักอาศัยอยู่หนาแน่น

ประชากรชายและหญิงในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ปี 2558

ภาพที่ 1.1 กราฟแสดงสถิติจำนวนประชากรชายหญิงในพื้นที่กรุงเทพมหานคร
ที่มา : ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร. 2558 (<http://203.155.220.230/bmainfo/graph/graph.php?code=pop012>)

พื้นที่เขตวังทองหลาง ประกอบด้วยแขวงทั้งหมด 4 แขวงคือ แขวงวังทองหลาง แขวง
สะพานสอง แขวงคลองเจ้าคุณสิงห์ และแขวงพลับพลา พื้นที่แต่ละแขวงมีประชากรอาศัยดังนี้

- แขวงวังทองหลาง จำนวนประชากร 25,670คน
- แขวงสะพานสอง จำนวนประชากร 12,573 คน
- แขวงคลองเจ้าคุณสิงห์ จำนวนประชากร 30,018 คน
- แขวงพลับพลา จำนวนประชากร 45,260 คน

รวมประชากรเขตวังทองหลางมีทั้งหมด 113,521 คน ที่มา : ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร.
2558 (<http://203.155.220.230/bmainfo/esp/>)

พื้นที่เขตวังทองหลางมีโรงเรียนในสังกัดของรัฐทั้งหมด 6 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียน
อุดมศึกษา โรงเรียนพระยาประเสริฐสุนทราศรัย โรงเรียนสุเหร่าดอนสะแก โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว
โรงเรียนสามัคคีธรรม และโรงเรียนอนุบาลราชพงษา ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive
sampling) ที่มีประสบการณ์การสอนเด็กนักเรียนชั้นเตรียมอนุบาล 5 ปีขึ้นไป จำนวน 15 ท่าน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ครูผู้สอนนักเรียนชั้นเตรียมอนุบาลหรือผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
จำนวน 15 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

2.1. แบบสัมภาษณ์เชิงคุณภาพเรื่องพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาเด็กปฐมวัยช่วง 2-3ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปเผยแพร่หรือใช้ในการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 แบบสังเกต เรื่องพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาเด็กปฐมวัยช่วง 2-3ปี ภายในห้องเรียนเด็กเตรียมอนุบาล

3. ประเภทของข้อมูลที่นำมาประยุกต์ใช้ในการวิจัย

3.1 ข้อมูลปฐมภูมิ แบบสัมภาษณ์กลุ่มครูผู้สอนหรือผู้ดูแลเด็ก (ตามข้อ 1)

3.2 ข้อมูลทุติยภูมิ วรรณกรรมเกี่ยวกับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี พฤติกรรมและพัฒนา การเด็ก

1.4.2 วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 “เพื่อออกแบบชุดเสริมพัฒนาการสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี” มีขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย

1.1 กลุ่มที่ 1

- ประชากร ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

- กลุ่มตัวอย่าง ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ อุตสาหกรรม ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 3 คน โดยเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในด้านการออกแบบสื่อหรือของเล่นอย่างน้อย 5 ปีขึ้นไป

1.2 กลุ่มที่ 2

- ประชากร ผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการสำหรับเด็กเล็ก

- กลุ่มตัวอย่าง ผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการเด็ก ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 3 คน โดยเป็นผู้มีประสบการณ์การสอนในชั้นเรียนเตรียมอนุบาลอย่างน้อย 5 ปีขึ้นไป

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

2.1 แบบสัมภาษณ์เชิงคุณภาพ เรื่องเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

3. ประเภทของข้อมูลที่นำมาประยุกต์ใช้ในการวิจัย

3.1 ข้อมูลปฐมภูมิ คือ ข้อมูลจากการลงพื้นที่สำรวจตลาด และผลิตภัณฑ์เดียวกันในห้องตลาด

3.2 ข้อมูลทุติยภูมิ คือ วรรณกรรมเกี่ยวกับหลักการและทฤษฎี การออกแบบสื่อเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย

1.4.3 วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 “เพื่อประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษา” มีขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. แหล่งข้อมูลในการวิจัย ประกอบด้วย

1.1 กลุ่มที่ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ประชากร ผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการสำหรับเด็กเล็ก
- กลุ่มตัวอย่าง ผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการเด็ก ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 6 คนโดยเป็นผู้มีประสบการณ์การสอนในชั้นเรียนเตรียมอนุบาลอย่างน้อย 5 ปีขึ้นไป

1.2 กลุ่มที่ 2

- ประชากร ผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ในเขตวังทองกลางจังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 3 คน

- กลุ่มตัวอย่าง ผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ในเขตวังทองกลางจังหวัดกรุงเทพมหานครจำนวน 3 คน

1.3 กลุ่มที่ 3

- ประชากร นักจิตวิทยาพัฒนาการเด็ก
- กลุ่มตัวอย่าง นักจิตวิทยาพัฒนาการเด็กซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 1 คนโดยเป็นผู้มีประสบการณ์การเกี่ยวกับการพัฒนาการเด็กอย่างน้อย 5 ปีขึ้นไป

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

2.1 แบบประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี โดยกลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการเด็ก ผู้ดูแลเด็กและนักจิตวิทยาพัฒนาการเด็ก

3. ประเภทของข้อมูลที่นำมาประยุกต์ใช้ในการวิจัย

3.1 ข้อมูลปฐมภูมิ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากแบบประเมินประสิทธิภาพ และแบบประเมินความพึงพอใจต่อชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

3.2 ข้อมูลทุติยภูมิ ศึกษาข้อมูลด้านการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 ภาษา หมายถึง ภาษาแรกที่เด็กเรียนรู้คือภาษาแม่ในที่นี้หมายถึงภาษาไทย การเรียนภาษาของเด็กปฐมวัยเป็นการเรียนรู้ตามธรรมชาติ ก่อนที่เด็กจะพูดได้เด็กจะสะสมประสบการณ์ทางภาษาไว้เป็นข้อมูล โดยการฟังและสังเกตสัญลักษณ์ภาษาและใช้สัญลักษณ์ ตามความมุ่งหมาย จะเห็นได้ว่าการฟังและการพูดเป็นระบบที่สัมพันธ์กัน ดังนั้นครูปฐมวัยควรจะต้องศึกษาพัฒนาการด้านการพูดควบคู่กับพัฒนาการด้านการฟัง ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ดังที่ ศรียา นิยมธรรม และประภัศร นิยมธรรม (2519, หน้า 13-30)

1.5.2 พฤติกรรม หมายถึง กิจวัตรประจำวันของเด็กปฐมวัยในแต่วันเด็กได้ทำสิ่งใดบ้าง มีการเล่นอะไรบ้าง รวมไปถึงกิจวัตรที่ทางผู้ปกครอง หรือผู้เลี้ยงดูได้กระทำต่อเด็กเป็นประจำในแต่ละวัน เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5.3 การประเมิน หมายถึง เป็นกระบวนการที่ทำต่อเนื่องจากการวัดผลแล้ววินิจฉัย ตัดสิน ลงสรุป โดยเกณฑ์การพิจารณาชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นอ้างอิง กรอบแนวคิดหลักการออกแบบของ อุดมศักดิ์ สาริบุตร (2550)

1.5.4 การศึกษา หมายถึง การศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

1.5.5 รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทย หมายถึง สื่อการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

1.5.6 ประยุกต์ในการออกแบบ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงที่ละเล็กละน้อย โดยผ่านลำดับขั้นตอนต่าง ๆ ไปสู่ระดับที่สามารถขยายตัวขึ้น เติบโตขึ้น มีการปรับปรุงให้ดีขึ้น และเหมาะสมกว่า เดิมหรืออาจก้าวหน้าไปถึงขั้นที่อุดมสมบูรณ์เป็นที่น่าพอใจ (ปกรณ์ ปรียา-กร.2538:5)

1.5.7 ชุดเสริมพัฒนาการ หมายถึง สื่อหรือของเล่นสำหรับกระตุ้นพัฒนาการทางด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย

1.5.8 เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กวัยตอนต้นช่วงอายุ 2-3 ปี

1.5.9 ประสิทธิภาพ หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ประเมินเปรียบเทียบก่อนและหลังการใช้งานชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วงอายุ 2-3 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาและออกแบบชุดส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี เพื่อประยุกต์ในการออกแบบชุดส่งเสริมพัฒนาการเพื่อกระตุ้นพัฒนาการทางด้านภาษา ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูล เอกสารแนวความคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มีรายละเอียดดังนี้

- 2.1 ศึกษาพัฒนาการเด็ก
- 2.2 เด็กวัยตอนต้น
- 2.3 ศึกษาสัดส่วนของเด็กปฐมวัย
- 2.4 ศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้
- 2.5 ศึกษาการเล่นของเด็ก
- 2.6 พัฒนาการด้านภาษาในเด็กตอนต้น
- 2.7 ศึกษาอิทธิพลของสื่อที่มีต่อเด็ก
- 2.8 ศึกษาวัสดุ
- 2.9 ศึกษารูปแบบการเรียนการสอนของกลุ่มตัวอย่าง
- 2.10 ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงกับความต้องการ และปัญหาที่เกิดขึ้นจริง สำหรับเป็นแนวทางในการวิจัยโดยมีลำดับขั้นดังนี้ พุดคุยและปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญทางการสอนเด็กวัย 2-3 ปี พุดคุยสอบถามข้อมูลจากผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเด็กโดยตรง สังเกตการเรียนรู้ด้านภาษาภายในโรงเรียน และการกระตุ้นจากทางครอบครัว ค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่เสริมพัฒนาการด้านภาษาสำหรับเด็กวัย 2-3 ปี

2.1 ศึกษาพัฒนาการเด็ก

การศึกษาพัฒนาการของเด็ก (Child Development) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความเจริญเติบโตของเด็ก อันเป็นไปตามลักษณะของอายุและวัยต่างๆ ระหว่างเด็กเริ่มมีชีวิตจนกระทั่งเป็นหนุ่มสาวพ้นจากความเป็นเด็ก หรือเป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับความเจริญงอกงามของเด็กนับแต่ปฏิสนธิจนบรรลุนิติภาวะของชีวิต

พัฒนาการของเด็กอาจแบ่งได้เป็น 3 ระยะ ดังนี้

1. วัยเด็กตอนต้นหรือวัยเด็กก่อนเข้าโรงเรียน (Early Childhood or Pre-school Age) อายุ 2-6 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. วัยเด็กตอนกลาง (Middle Childhood) อายุ 6-10 ปี

3. วัยเด็กตอนปลาย (Late Childhood) อายุ 10-12 ปี

วัยเด็กตอนต้น (early childhood) หรือวัยก่อนเรียน (pre-school age) เป็นวัยที่มีอายุอยู่ในช่วง 2-6 ปี วัยนี้พัฒนามาจากวัยทารก เด็กเริ่มรู้จักบุคคล สิ่งแวดล้อม สิ่งของ สามารถใช้อวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้หลากหลาย เริ่มเข้าใจลักษณะการสื่อสาร และสามารถใช้ภาษาได้มากขึ้น จากสิ่งที่ได้เรียนรู้ใหม่และการมีความสามารถดังกล่าวกระตุ้นให้เด็กต้องการแสดงความสามารถที่มีอยู่วัยนี้จึงมีลักษณะเด่นคือชอบแสดงความสามารถ ชอบอาสาช่วยเหลือ ช่างประจบ ชุกชอน อายากรู้ อยากเห็น ช่างถาม มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ชอบปฏิบัติ ค่อนข้างดี ต้องการมีอิสระ เป็นตัวของตัวเอง เริ่มรู้จักพึ่งพาตนเอง และไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ โดยเฉพาะในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน การทำกิจกรรมการเรียนรู้เหตุผล สิ่งใดผิดถูก การเรียนรู้วิธีแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง นอกจากนี้เด็กจะแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนจากการพูดคุย การแสดงออก ความเฉลียวฉลาด ซึ่งจะเป็นเอกลักษณ์ของเด็กแต่ละคนด้วย ดังนั้นจึงพบว่าเด็กวัยนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงด้านบุคลิกภาพและมีพัฒนาการด้านจริยธรรมอย่างชัดเจน

2.1.1 พัฒนาการของกล้ามเนื้อ ที่ใช้ในการเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อที่ใช้ในการเคลื่อนไหว ได้แก่ กล้ามเนื้อตา กล้ามเนื้อมือ กล้ามเนื้อเท้า ซึ่งกล้ามเนื้อเหล่านี้ต้องทำงานประสานกัน โดยปกติกล้ามเนื้อมือ เท้าของเด็กวัยนี้ยังมีไม่พอ เด็กยังไม่สามารถเขียนหนังสือให้ได้ดี บางคนจะเขียนหนังสือหัวกลับ

1. ความสามารถของร่างกายในด้านการเคลื่อนไหว

1.1 อายุ 2 ขวบ - สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้รวดเร็วทุกส่วน ชอบเล่นของเล่นที่ออกแรงมากขึ้น เช่น เตะลูกบอล ตีหรือตอกด้วยค้อน ตีออกหรือสวมใส่ของ 2 สิ่งที่มีรูปร่างเหมาะสมและมีสีสะดุดตา

1.2 อายุ 3 ขวบ - เดินเขย่งบนปลายเท้าได้ ยืนบนขาข้างเดียวได้สัก 2-3 วินาที ก้าวขึ้นบันไดโดยสลับขาได้ ถีบจักรยาน 3 ล้อได้ กระโดดสูง กระโดดขาเดียวและเล่นเกมต่าง ๆ ที่ ต้องวิ่งปีนป่ายได้

1.3 อายุ 4 ขวบ - ลงบันไดได้โดยเท้าลงสลับขา ยืนขาเดียวได้นาน กระโดดทีละข้างได้ เดินบนกระดานแผ่นเดียวได้

1.4 อายุ 5 ปี - กระโดดสลับขาได้ ปีนป่ายที่สูงได้

1.5 อายุ 6 ปี - การเคลื่อนไหวทุกส่วนคล่องแคล่วมาก อยู่ไม่นิ่งไม่ว่าจะเป็นนอกบ้านหรือในบ้าน ขึ้นต้นไม้ ปีนป่ายที่สูง กระโดดขึ้นลงไปรอบ ๆ บ้าน กระโดดขึ้นลงเก้าอี้ สามารถรับของที่โยนมาให้ได้ ชอบเล่นปล้ำกับเพื่อน ๆ

2. ความสามารถในการใช้มือ

2.1 อายุ 3 ขวบ - ช่วยจัดโต๊ะอาหารได้ ไม่ทำถ้วยชามหล่น ต่อแท่งไม้สี่เหลี่ยม 9 แท่งได้ในทางสูง สร้างสะพานโดยใช้แท่งไม้สี่เหลี่ยม 3 แท่งได้ แต่งตัวเองได้ถ้าช่วยกมัดหรือ ปลดกระดุมให้ ปลดกระดุมด้านหน้าเองได้ เขียนแบบกากบาทได้ เขียนรูปคน ตามสั่งได้

2.2 อายุ 4 ขวบ - กัดกระดุมตัวเองได้ เขียนกากบาทได้เหมือน

2.3 อายุ 5 ปี - ผูกเชือกรองเท้าได้ เขียนรูปสามเหลี่ยมได้เหมือน เขียนตัวอักษรได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 อายุ 6 ปี - สามารถใช้มือและใช้ตาประสานกันดีขึ้น การจับดินสอในการเขียนทำได้ดีขึ้นชอบวาดภาพระบายสี แต่จะทำได้ไม่เรียบร้อย เพราะความไม่อยู่นิ่งของเด็ก เด็กสามารถจะมองเด็กคนอื่นเล่น โดยที่มือของตนยังทำงานต่อไปได้ สามารถใช้มือและตาพร้อม ๆ กันขณะเดินหรือขณะนั่งเขียนหนังสือตัวเล็ก ๆ ได้ ชอบใช้มือหยิบอาหารใส่ปากมากกว่าใช้ช้อนส้อม

2.1.2 พัฒนาการทางอารมณ์ (Emotional Development) ระยะเด็กตอนต้นนี้ เด็กมีอารมณ์หงุดหงิดง่ายกว่าในวัยทารก ต้อรับ เอาแต่ใจตัวเอง เจ้าอารมณ์ ทั้งนี้เพราะอยู่ในวัยช่างปฏิเสธ (Negativistic Phase) ชีวิตประจำวันมีเรื่องที่ทำให้อารมณ์เด็กหงุดหงิด วุ่นวายไม่รู้จบสิ้น ระหว่างความต้องการของเด็กกับท่าทีการปฏิบัติของผู้ใหญ่และเพื่อนเล่นต่อเด็ก ตลอดจนมีสิ่งต่าง ๆ มากมายที่อยู่แวดล้อมตัวเด็ก ซึ่งเด็กอยากรู้อยากทดลองให้เข้าใจ บางครั้งก็เข้าใจง่ายบางครั้งก็เข้าใจยาก บางคราวก็เจ็บคิ้ว หรือโดนทำโทษ เด็กเริ่มมีลักษณะอารมณ์ประเภทต่าง ๆ อย่าง ที่ผู้ใหญ่มี เช่น อารมณ์โกรธ อารมณ์อิจฉา อารมณ์เห็นใจ อารมณ์อยากรู้ อารมณ์รื่นเริงสนุกสนาน อารมณ์ก้าวร้าว อารมณ์อวดดีถือดี เป็นต้น อย่างไรก็ตามพัฒนาการทางอารมณ์ของเด็กจะมั่นคงเพียงใดขึ้นอยู่กับ การอบรมเลี้ยงดูเป็นสำคัญ เช่น การที่พ่อแม่แสดงอารมณ์ฉุนเฉียวกับเด็กบ่อย ๆ การเอาใจใส่น้องใหม่ ตลอดจนการรอให้เด็กโตพอ จนถึงที่สุด จึงจะได้ในสิ่งที่ต้องการเป็นต้นอารมณ์ของเด็กวัยนี้แยกได้ คือ

1. ความโกรธ (Anger) เป็นอารมณ์ธรรมชาติที่สุดของเด็กในวัยนี้ เพราะในวัยนี้เด็กโกรธง่าย เนื่องจากอยากเป็นตัวของตัวเอง ไม่ค่อยตามใจใคร เด็กบางคนอาจได้เรียนรู้จากประสบการณ์ว่า วิธีที่จะได้ชนะที่เร็วและง่ายที่สุด คือ การแสดงอารมณ์โกรธ เด็กอาจโกรธตัวเอง บุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม เด็กอาจแสดงอารมณ์โกรธออกมาหลายวิธี เช่น ร้องไห้กรีด ๆ กระแทกเท้า ลงนอนกับพื้น ทำร้ายตัวเอง กระโดด กวนใจ ทำเจ็บปวด ทำตัวอ่อนหรือทำหน้าอไม่พูดไม่จา ฯลฯ เมื่อพ้นวัยนี้ไปแล้ว เด็กจะเริ่มควบคุมอารมณ์ของตนเองได้บ้าง ดังนั้น ในวัยนี้พ่อแม่ควรหลีกเลี่ยงการทำให้เด็กโกรธให้มากที่สุด และ เมื่อเด็กโกรธควรชี้แจงเหตุผลให้เข้าใจสาเหตุที่ไม่ตามใจเด็กนั้นเพราะอะไร

2. ความกลัว วัยนี้เด็กจะกลัวในสิ่งที่จะมีเหตุผลมากกว่าวัยทารก สิ่งร้ายที่ทำให้เด็กกลัวมีมากขึ้น เช่น กลัวสิ่งที่ทำให้เกิดเสียงดัง คนแปลกหน้า สิ่งแปลก ๆ อายุ 3-5 ปี เด็กจะกลัวสัตว์ กลัวการ ถูกทิ้งให้อยู่คนเดียว กลัวความมืด ตอนระยะแรก ๆ เด็กกลัวแทบทุกอย่าง ต่อมาเด็กจะเลือกกลัวสิ่งร้ายเป็นชนิด ๆ ไปตามประสบการณ์ของเด็กพฤติกรรมที่แสดงว่าเด็กกลัว ได้แก่ วิ่งหนี หลบซ่อน หลีกเลี้ยงสถานการณ์ที่ทำให้ตกใจกลัว เด็กบางคนอาจร้องไห้ เกร็งตัวแข็งอยู่กับที่หรืออ่อนปวกเปียกไปทั้งตัว ผู้ใหญ่ควรอยู่ใกล้ชิดและชี้แจงให้เด็กเข้าใจในสิ่งที่เขากลัวแล้วทำให้หายกลัว ในที่สุดความหวาดกลัวบุคคล สิ่งแวดล้อม และประสบการณ์ ที่ไม่คุ้นก็จะหายไป เมื่อเด็กได้รู้และใกล้ชิดกับสิ่งเหล่านี้ยิ่งขึ้น

3. ความอิจฉาริษยา เป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเด็กมีความรู้สึกว่าเขาดีกว่าผู้อื่น หรือ กำลังจะสูญเสียสิ่งที่ เป็นของตนไปให้แก่ผู้อื่น อารมณ์อิจฉาจะเกิดขึ้นในเด็กวัย 2-5 ขวบมาก การอิจฉา ของเด็กในระยะนี้ มักจะเป็นการอิจฉาพี่น้องมากที่สุด (Sibling Rivalry) เด็กจะอิจฉาน้องเมื่อเห็นว่าพ่อ แม่ให้ความสนใจมากกว่าตน อิจฉาเพื่อนบางคนที่คุณครูแสดงความรัก อิจฉาคนที่มีความสามารถมากกว่า พฤติกรรมที่เกิดขึ้นเวลาที่เด็กเกิด อารมณ์อิจฉามีลักษณะเช่นเดียวกับอารมณ์โกรธ แต่ค่อนข้างก้าวร้าว กว่า เด็กบางคนอาจจะมีพฤติกรรมเป็นเด็กเอกลำสนี่เป็นเอกลำสนี่ที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยามให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กว่าอายุจริง เช่น ดูนิ้วมือ ปัสสาวะรดที่นอนหรือร้องไห้ งอแง พฤติกรรมดังกล่าวเป็นการแสดงออกเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ใหญ่ ดังนั้น พ่อแม่ควรให้ ความรักความอบอุ่นแก่ลูกทุกคนโดยเท่าเทียมกัน เพื่อป้องกันมิให้เกิดความรู้สึกน้อยใจหรือมีปมด้อย เป็นสาเหตุให้เกิดอารมณ์อิจฉาขึ้น

4. ความอยากรู้อยากเห็น/เด็กในวัยนี้บางที่เรียกว่า วัยช่างซัก (Questioning Age) และเด็ก เริ่มรู้จักใช้เหตุผล เริ่มมีความต้องการเป็นตัวของตัวเอง จึงอยากรู้อยากเห็น ช่างตั้งคำถาม มีความสงสัยในสิ่งต่าง ๆ ไม่สิ้นสุด และจะถามจนกว่าจะได้คำตอบที่กระจ่างแจ้ง เด็กเริ่มช่างซักถามเมื่ออายุ 2-3 ขวบ เด็กฉลาดมักจะชอบซักถามมากที่สุดและจะเริ่มถามเกี่ยวกับนามธรรม เช่น ความเป็น ความตาย การเกิด เมื่ออายุประมาณ 5-6 ขวบ ระวังเด็กจะตั้งคำถามมากที่สุดจนผู้ใหญ่ตอบไม่ทัน ผู้ใหญ่ที่ไม่เข้าใจก็หาว่าเด็กยังไม่เข้าใจเรื่องบ้าง ไม่ใช่เรื่องของเด็กบ้าง ความจริงการซักถามเป็นลักษณะที่แสดงให้ เห็นถึงความฉลาดของเด็กเป็นอย่างดี ผู้ใหญ่จึงควรหาคำตอบที่ดีและเหมาะกับวัยของเด็ก ตอบเด็กโดย ไม่คิดว่าเป็นสิ่งที่น่ารำคาญแต่อย่างใด

5. ความรื่นเริงหรือความดีใจ เด็กที่ได้รับการตอบสนองความต้องการทันทีและสม่ำเสมอ มักจะเป็นเด็กที่มีอารมณ์แจ่มใสร่าเริง หัวเราะและยิ้มแย้มง่าย เด็กจะชอบใจเมื่อได้เห็นท่าทางตลกหรือการทำเสียงล้อเลียนของผู้ใหญ่ เด็กมักแสดงการร่าเริงด้วยการยิ้มหัวเราะหรือกระโดดโลดเต้น

6. ความรัก เด็กเรียนรู้ที่จะผูกใจรักผู้ให้ความสนใจและเอาใจใส่เขา เด็กจะรักตัวเองก่อน และ จะรักบุคคลที่เอาใจใส่เขา เช่น พ่อแม่ ต่อมาเด็กจะแสดงความรักต่อสัตว์และของเล่นที่ถูกต้อง แบบเดียวกับ ที่แสดงความรักในครอบครัว พฤติกรรมที่เด็กแสดงออกซึ่งความรัก คือ การกอดจูบและลูบคลำวัตถุหรือบุคคลที่เขารักปรารถนาที่จะอยู่ใกล้และเศร้าโศกเมื่อผู้ที่รักจากไป เด็กจะแสดงความรักต่อผู้อื่นเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับ ความรักที่เด็กได้รับ ถ้าเด็กได้รับแต่ความเกลียดชังจากครอบครัว อารมณ์ของเด็กจะไม่พัฒนาขึ้นเท่าที่ ควร อย่างไรก็ตาม การทอดทิ้งเด็กมากเกินไป หรือการแสดงความรัก หรือปกป้องมากเกินไป ก็อาจ ทำให้เกิดผลร้ายแก่เด็กภายหลังได้

2.1.3 พัฒนาการทางสังคม (Social Development) เด็กวัยนี้เริ่มรู้จักคบเพื่อนและรู้จักเล่นกับเพื่อนได้ดีขึ้น เด็กเริ่มรู้จักการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน ๆ การปรับตัวของเด็กจะเร็วหรือช้าขึ้นอยู่กับกรอบเลี้ยงดูด้วย เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างมีอิสระ จะมีความเชื่อมั่นในตนเองมากกว่าเด็กที่ถูกเข้มงวดอยู่ตลอดเวลา สังคมของเด็กวัยนี้จะขยายจากครอบครัว ไปสู่สังคมนอกบ้าน (โรงเรียน) การปรับตัวของเด็กต่อสังคมภายนอกขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ภายในครอบครัวว่าเป็นแบบใด เช่น เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่เป็นประชาธิปไตย จะปรับตัวให้เข้ากับสิ่งที่ เป็น สังคมนอกบ้านได้ดีกว่าเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่พ่อแม่ใช้อำนาจบังคับ

1. อายุ 3 ขวบ การสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นยังไม่แน่นอนแล้วแต่อารมณ์ของเด็ก เด็กวัยนี้ บางคนก็ชอบเล่นคนเดียว หรือเล่นสมมติมากกว่าที่จะเล่นกับคนอื่น ๆ เช่น เล่นตุ๊กตา เล่นกับสัตว์ และ สิ่งของต่าง ๆ ขณะที่เล่นก็จะเป็นคนออกคำสั่ง ทำหรือพูดกับของเล่นนั้น ๆ เหมือนกับเป็นสิ่งมีชีวิต

2. อายุ 4 ขวบ เด็กเริ่มเล่นกับเด็กอื่น ๆ มักจะเป็นเพศเดียวกันกับตนมากกว่าต่างเพศ แต่ จะเล่นกันไม่นาน เพราะมีเรื่องขัดใจกันเสมอ เมื่อโกรธกันแล้วไม่นานเด็กก็จะร่วมกันได้อีก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. อายุ 5 ขวบ เล่นกับเพื่อนได้โดยไม่เลือกเพศ และสามารถแทรกกติกาง่าย ๆ ในการเล่นได้ เช่น เล่นเกมต่าง ๆ เพื่อความเพลิดเพลิน หรือเล่นเพื่อเสริมทักษะในการเรียนได้

4. อายุ 6 ขวบ ชอบเล่นกับเพื่อนวัยเดียวกันเป็นหมู่ หมู่ละ 2-3 คน การเล่นบางครั้งจะมีการ แยกเพศกันบ้าง

ในระยะปลาย ๆ ของวัยนี้ เด็กเริ่มจะรู้จักประพัตติตนตามความต้องการของสังคม (Social Needs) เช่น การยอมรับฟังเพื่อน ๆ ให้ความช่วยเหลือ ส่วนมากเด็กพวกนี้มักจะเป็นเด็กเฉลียวฉลาดกว่าเด็กที่มี ลักษณะเกราะ และชอบรังแกเพื่อน

2.1.4 พัฒนาการทางภาษา (Language Development) วัยก่อนเข้าโรงเรียน เด็กใช้ภาษาพูดได้ดีพอสมควร ระยะเวลาได้รู้จักคำศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และสามารถรู้ความหมายของคำใหม่ ๆ นอกจากนี้ เด็กยังมีความสามารถในการอ่านและเขียนได้ดี

การพัฒนาทางภาษาของเด็กขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น เพศ จำนวนที่นั่ง ความเอาใจใส่ของพ่อแม่ โอกาส เช่น ได้ดูโทรทัศน์และฟังวิทยุบ่อย ๆ เด็กวัยนี้มักชอบพูดเกี่ยวกับตัวเองและผู้ที่เกี่ยวข้องกับตน บางครั้งก็พูดกับตัวเองบ่อย ๆ พ่อแม่มีส่วนช่วยในการพัฒนาด้านภาษาของเด็กมาก เช่น การชักจูงให้เด็กพูด โดยการซักถาม การแนะนำที่ดี การเน้นคำให้ถูกต้องเมื่อพูดกับเด็ก

เด็กวัย 2-3 ขวบ บางครั้งมีปัญหาในการพูด คือ การพูดไม่ชัด และการพูดติดอ่าง ซึ่งมีสาเหตุ มาจากการขาดความสุข ความเครียดของประสาทและความตึงเครียดทางอารมณ์ เด็กส่วนมากจะพูด ติดอ่างเมื่อรู้สึกตื่นเต้น หวาดกลัว ระวังตัว เศร้าโศก เสียใจ ตลอดจนพ่อแม่เข้มงวดเกินไป อาการติดอ่างจะหายไปหากได้ช่วยให้เด็กได้มีความสุข และผ่อนคลายความวิตกกังวลหรือความกลัวของเด็กออกไป

เด็กบางคนพัฒนาทางภาษาพูดช้าไป ทั้งนี้มีได้ขึ้นอยู่กับสติปัญญาของเด็กเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับ องค์ประกอบ 2 ประการ คือ

1. ครอบครัวใหญ่เกินไป การที่เด็กเกิดมาจากครอบครัวที่มีคนมาก ทำให้โอกาสที่พ่อแม่จะใกล้ชิดกับลูกหรือพูดคุยกับลูกน้อยลง ทำให้พัฒนาทางภาษาช้าไปได้

2. ครอบครัวใช้ภาษาพูด 2 ภาษา ทำให้การเรียนรู้ของเด็กสับสน ไม่อาจจะใช้ได้ดีทั้ง 2 ภาษา

2.1.5 พัฒนาการทางสติปัญญา(Intellectual Development)

1. อายุ 2 ขวบ รู้จักวัตถุ 3 มิติ รู้จักอักษรประมาณ 2-3 ตัว สามารถแยกของ 2 สิ่งที่แตกต่างกันได้ มีความสนใจอยากรู้อยากเห็น ชอบถามแต่ยังไม่สนใจต่อคำตอบที่ตนถามนัก กล่าวได้ว่าสติปัญญาของเด็กแสดงออกให้เห็นชัดเมื่อเด็กเริ่มรู้จักแยกตัวเองออกจากสิ่งแวดล้อมได้ ระยะวัยทารกสติปัญญาของเด็กยังมองเห็นไม่ชัด ส่วนใหญ่จะเป็นพัฒนาการทางด้านกล้ามเนื้อและ ประสาทสัมผัส พอพ้นระยะวัยทารกเด็กเริ่มแสดงความคิดออกมา โดยการพูดและท่าทางต่าง ๆ ระยะ ตอนต้นสติปัญญาของเด็กจะเจริญมากขึ้น เด็กสามารถพูดและทำตามเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้มากขึ้น มีความอยากรู้อยากเห็นและสนใจสิ่งรอบ ๆ ตัว เด็กมักจะทำตามสิ่งที่เห็นหรือเลียนแบบสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. อายุ 3 ขวบร้องเพลงได้ นับได้ถูกต้องถึงเลข 10 บอกชื่อตามที่เคยเห็นบ่อย ๆ ได้ 8 รูป ทำตามคำสั่งได้ บอกสีได้ถูกต้องอย่างน้อย 1 สี เริ่มเล่นกับคนอื่นเข้าใจ ชอบถามคำถามอยู่ตลอดเวลาและใช้ คำสรรพนามได้
3. อายุ 4 ขวบยังคงถามคำถามอย่างมากมาย สามารถบอกความแตกต่างของวัตถุ 2 อย่างที่มีความยาวต่างกันได้ ทำตามคำสั่งได้ เล่นกับตุ๊กตาโดยสมมติตัวเป็นพ่อแม่ ฯลฯ
4. อายุ 5 ขวบบอกอายุตัวเองได้ รู้ความแตกต่างของเวลาเช้าและบ่าย (Sense of Time) ทำตาม คำสั่ง 3 คำสั่งได้โดยสั่งครั้งเดียว พุดเก่ง รู้จักคำถามมากมาย ชอบเล่นเป็นหมู่ ชอบช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน และเป็นมิตรกับทุกคนดี การถามคำถามหรือตอบคำถามทำได้ตรงกับความหมาย
5. อายุ 6 ขวบปรับตัวให้เข้ากับระเบียบของโรงเรียน เข้าใจคำสั่งของครู ชอบอ่านหนังสือ สะกดคำง่าย ๆ ได้ สนใจฟังวิทยุ ชอบฟังละคร ชอบดูโทรทัศน์ เวลาชอบใครจะหัวเราะ เรียนรู้เกี่ยวกับ วัฒนธรรมและการปรับตัวในสังคม

2.2 เด็กวัยตอนต้น

2.2.1 ลักษณะทั่วไปของวัยเด็กตอนต้น

เด็กอายุประมาณ 2 ขวบ จนถึง 6 ขวบ ลักษณะเด่นของเด็กวัยนี้คืออยากเป็นอิสระ อยากเป็น ตัวของตัวเอง อยากช่วยตัวเอง ชอบปฏิเสธ และหัวดื้อ ไม่สู้จะตามใจใครง่าย ๆ วัยนี้จึงได้สมญาว่า “วัย ข้างปฏิเสธ” (Negativistic Period) นอกจากนี้ยังมีผู้เรียกเด็กวัยนี้แตกต่างกันดังนี้

1. เป็นวัยก่อให้เกิดปัญหา (Problem Age or Troublesome Age) เพราะวัยนี้มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหานอกเหนือจากปัญหาการดูแลทางด้านร่างกาย เช่น ต้องการเป็นตัวของตัวเอง ต้องการอิสระ ต้องการทำอะไร ๆ ที่บางครั้งเกินขอบเขตที่จะช่วยตนเองได้ เด็กวัยนี้จึงเป็นคนสอนยาก ดื้อดิ่ง ไม่เชื่อฟัง ชัดชื่น โมโหโทโส อัจฉริยชา
2. เป็นวัยที่ชอบเล่นของเล่น (The Toy Age) เด็กวัยนี้ชอบเล่นของเล่นมาก ความสนใจของเล่น จะลดลงหลังจากเด็กเข้าโรงเรียนแล้ว
3. เป็นวัยก่อนเข้าโรงเรียน (The Pre-school Age) เพราะเด็กยังไม่อยู่ในเกณฑ์ที่จะเข้าโรงเรียน แต่อย่างไรก็ตาม เด็กในวัยนี้บางส่วนอยู่ในโรงเรียนเด็กเล็ก (Nursery School) บางส่วนอยู่ในโรงเรียน อนุบาล (Kindergarten School)
4. เป็นวัยก่อนการรวมกลุ่ม (Pre-gang Age) เพราะพัฒนาการส่วนใหญ่ของเด็กวัยนี้ขึ้นอยู่กับเรื่องการปรับตัวให้คุ้นกับสิ่งแวดล้อมและเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมที่เหมาะสม เพื่อเตรียมให้เข้าสู่ สังคมนอกครอบครัวต่อไปเป็นวัยชอบสำรวจ (The Exploratory Age) เด็กวัยนี้มีความอยากรู้อยากเห็นสิ่งที่อยู่รอบตัว ว่ามีอะไรบ้าง จะบังคับมันอย่างไร ถ้าถูกเข้าจะรู้สึกอย่างไร และจะมีส่วนเกี่ยวข้องได้อย่างไร เด็กวัยนี้จึง มักจะชอบถามจนเรียกได้ว่าเป็นวัยชอบถาม (The Questioning Age)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. เป็นวัยแห่งการเลียนแบบ (Imitation Age) คือเด็กวัยนี้ชอบเลียนแบบผู้ที่โตกว่า เช่น คำพูด กิริยา ท่าทาง และนิสัยใจคอของผู้ใหญ่
2. เป็นวัยสร้างสรรค์ (Creative Age) สังเกตได้จากการแสดงความคิดสร้างสรรค์ในขณะที่ เด็กกำลังเล่น อยู่

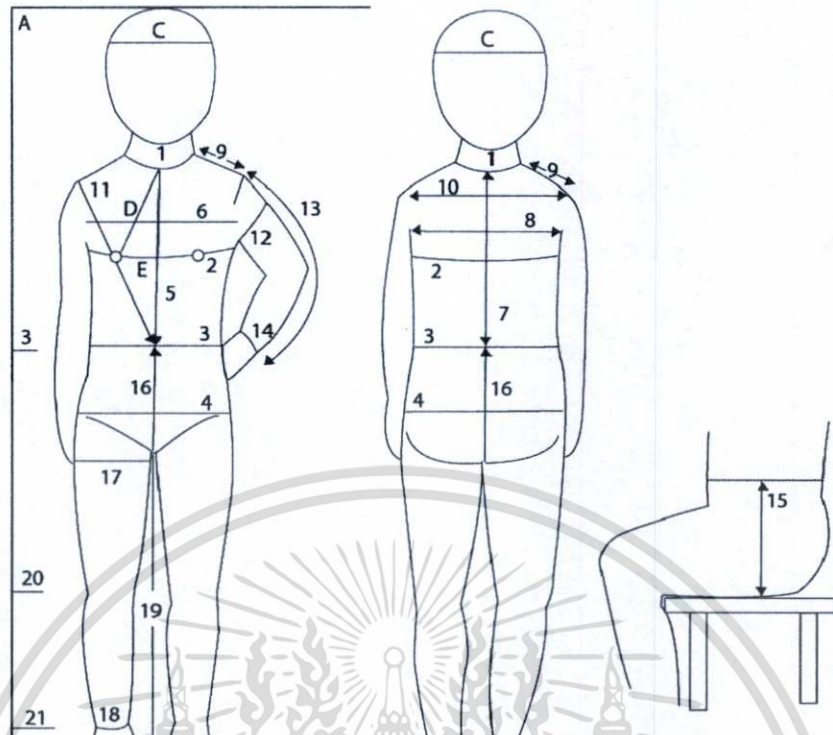
กล่าวได้ว่า วัยนี้เป็นระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านบุคลิกภาพมากที่สุด เป็นระยะที่เด็กเริ่มรู้จัก ฟังตัวเอง ได้บ้าง และต่อมาค่อย ๆ เพิ่มพูนการฟังตัวเองได้มากขึ้น เมื่อเด็กเจริญเติบโตได้ประมาณ 5 ขวบ จะเริ่มแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกนึกคิดของตนด้วยการพูดคุยกับพ่อแม่ เริ่มแสดงให้เห็นถึงแนวของความเฉลียวฉลาด ซึ่งจะเป็นเอกลักษณ์ของเด็กแต่ละคนต่อไป และเด็กวัยนี้จะมีความซุกซนมากเนื่องจาก เด็กรู้สึกว่าจะสามารถช่วยตัวเองได้บ้างแล้ว เด็กจะแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมาเป็นการกระทำ แม้ว่าในบางครั้งความคิดของเด็กจะไม่ตรงกับความเป็นจริงก็ตาม ระเบียบนี้จึงจัดเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของความฝันและเป็นจริงอีกด้วย

2.3 ศึกษาสัดส่วนของเด็กปฐมวัย

2.3.1 พัฒนาการทางกาย

พัฒนาการทางกายของเด็กวัยนี้จะเป็นไปอย่างช้า ๆ เมื่อเปรียบเทียบกับวัยทารก การเจริญเติบโตจะเป็นไปในลักษณะเพื่อให้วัยต่าง ๆ สามารถทำงานได้เต็มที่ตามหน้าที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอัตราการเจริญเติบโตทางด้านน้ำหนักและส่วนสูง การเพิ่มของน้ำหนักเกิดจากการเจริญเติบโตของกระดูกและกล้ามเนื้อ ซึ่งต่างจากวัยทารกที่การเพิ่มน้ำหนักเกิดจากเนื้อเยื่อไขมัน ประกอบกับเด็กวัยนี้จะรับประทานอาหารได้น้อย และเลือกรับประทานอาหารเฉพาะที่ชอบเท่านั้น ลักษณะร่างกายและสัดส่วนของวัยนี้จะเปลี่ยนแปลงจากลักษณะทารกอย่างชัดเจน กล่าวคือ ช่องท้องบางลง หน้าอกและไหล่กว้างและใหญ่ขึ้น แขนขายาวออกไป ศีรษะได้ขนาดใกล้เคียงกับลำตัว มือและเท้าใหญ่ขึ้น โครงกระดูกแข็งแรงขึ้น กล้ามเนื้อเติบโตแข็งแรงขึ้น มีการเพิ่มความสูงอย่างสม่ำเสมอ 3 นิ้วต่อปี และน้ำหนักเพิ่มสม่ำเสมอปีละ 1.5-2 กิโลกรัม และในช่วงปลายของวัยนี้จะมีฟันแท้ขึ้น 1-2 ซี่

เด็กวัยนี้เริ่มมีทักษะการเคลื่อนไหวและสามารถใช้วัยระส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้ดีขึ้น ระบบกล้ามเนื้อและประสาทสัมผัสทำหน้าที่ได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนั้นเด็กจะชอบช่วยเหลือตนเองในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน เช่น การป้อนข้าวเอง แต่งตัว ใส่รองเท้า อาบน้ำ หวีผม เขียนหนังสือ การหยิบจับต่าง ๆ ชอบเล่นกับกลุ่มเพื่อน ๆ สามารถเดิน วิ่ง กระโดด ห้อยโหนอย่างคล่องแคล่ว และไม่รู้จักเหนื่อย เพราะการได้เล่นกับเพื่อนจะช่วยให้เด็กรู้สึกอบอุ่น ไม่ถูกทอดทิ้ง

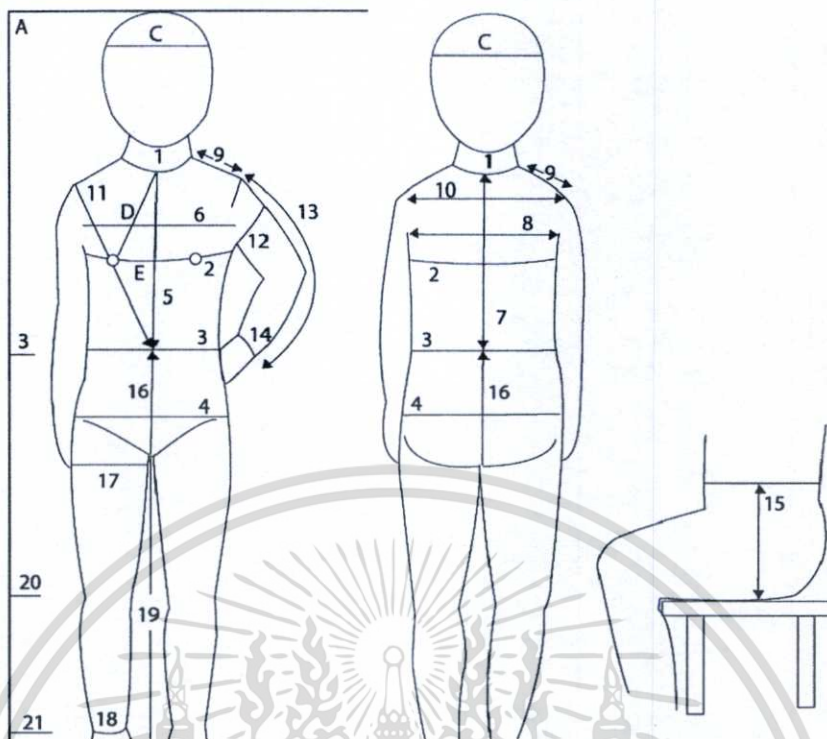

ภาพที่ 2.1 การวัดสัดส่วนขนาดตัวมาตรฐานเด็กไทย
ที่มา : ขนาดตัวมาตรฐานเด็กไทย ผศ.ดร.ศรีกาญจนา จตุพัฒน์วิโรดม

ตารางที่ 2.1 ขนาดตัวมาตรฐาน 14 ช่วงของเด็กผู้หญิงไทย

ลำดับที่	รายการขนาดตัว (ซม.)	อายุ/ปี													
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
A	ความสูง (ซม.)	79.50	87.00	96.00	103.00	110.00	115.00	121.00	125.00	133.00	139.00	145.00	149.00	152.50	155.00
B	น้ำหนัก (กก.)	11.00	12.50	15.30	17.00	19.50	21.00	24.00	25.00	31.00	34.00	39.00	41.50	44.50	47.00
C	รอบศีรษะ	45.00	46.00	47.00	48.00	49.00	50.00	51.00	52.00	53.00	54.00	55.00	56.00	57.00	58.00
1	รอบคอ	25.50	26.50	27.50	28.50	29.50	30.50	31.50	32.50	33.50	34.50	35.50	36.50	37.50	38.50
2	รอบอก	47.00	49.50	52.00	54.50	57.00	59.50	62.00	64.50	67.00	69.50	72.00	74.50	77.00	79.50
3	รอบเอว	47.00	48.50	50.00	51.50	53.00	54.50	56.00	57.50	59.00	60.50	62.00	63.50	65.00	66.50
4	รอบสะโพก	49.00	52.00	55.00	58.00	61.00	64.00	67.00	70.00	73.00	76.00	79.00	82.00	85.00	88.00
5	ความยาวหน้า	19.00	20.00	21.00	22.00	23.00	24.00	25.00	26.00	27.00	28.00	29.00	30.00	31.00	32.00
6	ความยาวด้านหลัง	19.00	20.00	21.00	22.00	23.00	24.00	25.00	26.00	27.00	28.00	29.00	30.00	31.00	32.00
D	อกสูง	12.50	13.00	13.50	14.00	14.50	15.00	15.50	16.00	16.50	17.00	17.50	18.00	18.50	19.00
E	อกห่าง	13.00	13.50	14.00	14.50	15.00	15.50	16.00	16.50	17.00	17.50	18.00	18.50	19.00	19.50
7	ความยาวหลัง	19.00	20.50	22.00	23.50	25.00	26.50	28.00	29.50	31.00	32.50	34.00	35.50	37.00	38.50
8	ความยาวหลัง	21.00	22.00	23.00	24.00	25.00	26.00	27.00	28.00	29.00	30.00	31.00	32.00	33.00	34.00
9	ความยาวไหล่ซ้าย	6.00	6.50	7.00	7.50	8.00	8.50	9.00	9.50	10.00	10.50	11.00	11.50	12.00	12.50
10	ความยาวไหล่	21.50	23.00	24.50	26.00	27.50	29.00	30.50	32.00	33.50	35.00	36.50	38.00	39.50	41.00
11	ความยาวไหล่เฉียง	25.00	26.00	27.00	28.00	29.00	30.00	31.00	32.00	33.00	34.00	35.00	36.00	37.00	38.00
12	รอบต้นแขน	15.00	16.00	17.00	18.00	19.00	20.00	21.00	22.00	23.00	24.00	25.00	26.00	27.00	28.00
13	ความยาวแขนยาว	30.50	32.50	34.50	36.50	38.50	40.50	42.50	44.50	46.50	48.50	50.50	52.50	54.50	56.50
14	รอบปลายแขน	9.50	10.00	11.00	11.50	12.00	12.50	13.00	13.50	14.00	14.50	15.00	15.50	16.00	16.50
15	ความยาวเข่า	19.50	20.00	20.50	21.00	21.50	22.00	22.50	23.00	23.50	24.00	24.50	25.00	25.50	26.00
16	ความยาวเข่า	47.50	49.00	50.50	52.00	53.50	55.00	56.50	58.00	59.50	61.00	62.50	64.00	65.50	67.00
17	รอบต้นขา	28.50	30.50	32.50	34.50	36.50	38.50	40.50	42.50	44.50	46.50	48.50	50.50	52.50	54.50
18	รอบปลายขา	14.50	15.00	15.50	16.00	16.50	17.00	17.50	18.00	18.50	19.00	19.50	20.00	20.50	21.00
19	ความยาวใต้ท้องขา	28.50	30.50	32.50	34.50	36.50	38.50	40.50	42.50	44.50	46.50	48.50	50.50	52.50	54.50
20	ความยาวเข่า-เข่า	28.50	31.00	33.50	36.00	38.50	41.00	43.50	46.00	48.50	51.00	53.50	56.00	58.50	61.00
21	ความยาวเข่า-ข้อเท้า	44.00	48.00	52.00	56.00	60.00	64.00	68.00	72.00	76.00	80.00	84.00	88.00	92.00	96.00
22	ความยาวเข่า-พื้น	52.50	56.50	60.50	64.50	68.50	72.50	76.50	80.50	84.50	88.50	92.50	96.50	100.50	104.50

ที่มา : ขนาดตัวมาตรฐานเด็กไทย ผศ.ดร.ศรีกาญจนา จตุพัฒน์วิโรดม
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.1 การวัดสัดส่วนขนาดตัวมาตรฐานเด็กไทย
 ที่มา : ขนาดตัวมาตรฐานเด็กไทย ผศ.ดร.ศรีกาญจนา จตุพัฒน์วิโรดม

ตารางที่ 2.1 ขนาดตัวมาตรฐาน 14 ช่วงของเด็กผู้หญิงไทย

ลำดับที่	รายการขนาดตัว (ซม.)	อายุ/ปี													
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
A	ความสูง (ซม.)	79.50	87.00	96.00	103.00	110.00	115.00	121.00	125.00	133.00	139.00	145.00	149.00	152.50	155.00
B	น้ำหนัก (กก.)	11.00	12.50	15.30	17.00	19.50	21.00	24.00	25.00	31.00	34.00	39.00	41.50	44.50	47.00
C	รอบศีรษะ	45.00	46.00	47.00	48.00	49.00	50.00	51.00	52.00	53.00	54.00	55.00	56.00	57.00	58.00
1	รอบคอ	25.50	26.50	27.50	28.50	29.50	30.50	31.50	32.50	33.50	34.50	35.50	36.50	37.50	38.50
2	รอบอก	47.00	49.50	52.00	54.50	57.00	59.50	62.00	64.50	67.00	69.50	72.00	74.50	77.00	79.50
3	รอบเอว	47.00	48.50	50.00	51.50	53.00	54.50	56.00	57.50	59.00	60.50	62.00	63.50	65.00	66.50
4	รอบสะโพก	49.00	52.00	55.00	58.00	61.00	64.00	67.00	70.00	73.00	76.00	79.00	82.00	85.00	88.00
5	ความยาวหน้า	19.00	20.00	21.00	22.00	23.00	24.00	25.00	26.00	27.00	28.00	29.00	30.00	31.00	32.00
6	ความยาวด้านหลัง	19.00	20.00	21.00	22.00	23.00	24.00	25.00	26.00	27.00	28.00	29.00	30.00	31.00	32.00
D	อกสูง	12.50	13.00	13.60	14.00	14.50	15.00	15.50	16.00	16.50	17.00	17.50	18.00	18.50	19.00
E	อกห่าง	13.00	13.50	14.00	14.50	15.00	15.50	16.00	16.50	17.00	17.50	18.00	18.50	19.00	19.50
7	ความยาวหลัง	19.00	20.50	22.00	23.50	25.00	26.50	28.00	29.50	31.00	32.50	34.00	35.50	37.00	38.50
8	ความยาวไหล่	21.00	22.00	23.00	24.00	25.00	26.00	27.00	28.00	29.00	30.00	31.00	32.00	33.00	34.00
9	ความยาวไหล่ซีก	6.00	6.50	7.00	7.50	8.00	8.50	9.00	9.50	10.00	10.50	11.00	11.50	12.00	12.50
10	ความยาวไหล่	21.50	23.00	24.50	26.00	27.50	29.00	30.50	32.00	33.50	35.00	36.50	38.00	39.50	41.00
11	ความยาวไหล่เฉียง	25.00	26.00	27.00	28.00	29.00	30.00	31.00	32.00	33.00	34.00	35.00	36.00	37.00	38.00
12	รอบต้นแขน	15.00	16.00	17.00	18.00	19.00	20.00	21.00	22.00	23.00	24.00	25.00	26.00	27.00	28.00
13	ความยาวแขนยาว	30.50	32.50	34.50	36.50	38.50	40.50	42.50	44.50	46.50	48.50	50.50	52.50	54.50	56.50
14	รอบปลายแขน	9.50	10.00	11.00	11.50	12.00	12.50	13.00	13.50	14.00	14.50	15.00	15.50	16.00	16.50
15	ความยาวเข่า	19.50	20.00	20.50	21.00	21.50	22.00	22.50	23.00	23.50	24.00	24.50	25.00	25.50	26.00
16	ความยาวเข่า	47.50	49.00	50.50	52.00	53.50	55.00	56.50	58.00	59.50	61.00	62.50	64.00	65.50	67.00
17	รอบต้นขา	28.50	30.50	32.50	34.50	36.50	38.50	40.50	42.50	44.50	46.50	48.50	50.50	52.50	54.50
18	รอบปลายขา	14.50	15.00	15.50	16.00	16.50	17.00	17.50	18.00	18.50	19.00	19.50	20.00	20.50	21.00
19	ความยาวใต้ท้องขา	28.50	30.50	32.50	34.50	36.50	38.50	40.50	42.50	44.50	46.50	48.50	50.50	52.50	54.50
20	ความยาวเอว-เข่า	28.50	31.00	33.50	36.00	38.50	41.00	43.50	46.00	48.50	51.00	53.50	56.00	58.50	61.00
21	ความยาวเอว-ข้อเท้า	44.00	48.00	52.00	56.00	60.00	64.00	68.00	72.00	76.00	80.00	84.00	88.00	92.00	96.00
22	ความยาวเอว-พื้น	52.50	56.50	60.50	64.50	68.50	72.50	76.50	80.50	84.50	88.50	92.50	96.50	100.50	104.50

ที่มา : ขนาดตัวมาตรฐานเด็กไทย ผศ.ดร.ศรีกาญจนา จตุพัฒน์วิโรดม
 เอกสารนี้เป็นเอกสารลิขสิทธิ์งานวิจัยสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2.2 ขนาดตัวมาตรฐาน 14 ช่วงของเด็กผู้ชายไทย

ลำดับที่	รายการขนาดตัว (ซม.)	อายุ/ปี													
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
A	ความสูง (ซม.)	79.00	89.00	97.00	104.00	110.50	116.00	121.00	127.00	132.00	135.50	143.50	149.00	156.00	161.00
B	น้ำหนัก (กก.)	11.00	13.00	16.00	18.50	20.00	22.00	24.00	28.50	31.00	33.50	39.00	42.00	47.00	50.50
C	รอบศีรษะ	48.00	48.50	49.00	49.50	50.00	50.50	51.00	51.50	52.00	52.50	53.00	53.50	54.00	54.50
1	รอบคอ	26.00	27.00	28.00	29.00	30.00	31.00	32.00	33.00	34.00	35.00	36.00	37.00	38.00	39.00
2	รอบอก	50.00	52.00	54.00	56.00	58.00	60.00	62.00	64.00	66.00	68.00	70.00	72.00	74.00	76.00
3	รอบเอว	49.00	50.50	52.00	53.50	55.00	56.50	58.00	59.50	61.00	62.50	64.00	65.50	67.50	69.50
4	รอบสะโพก	51.00	53.50	56.00	58.50	61.00	63.50	66.00	68.50	71.00	73.50	76.00	78.50	81.00	83.50
5	ความยาวหน้า	20.00	21.00	22.00	23.00	24.00	25.00	26.00	27.00	28.00	29.00	30.00	31.00	32.00	33.00
6	ความยาวด้านหลัง	20.50	21.50	22.50	23.50	24.50	25.50	26.50	27.50	28.50	29.50	30.50	31.50	32.50	33.50
7	ความยาวไหล่	20.00	21.50	23.00	24.50	26.00	27.50	29.00	30.50	32.00	33.50	35.00	36.50	38.00	39.50
8	ความยาวไหล่หลัง	21.50	22.50	23.50	24.50	25.50	26.50	27.50	28.50	29.50	30.50	31.50	32.50	33.50	34.50
9	ความยาวไหล่ซี่ก	5.50	6.00	6.50	7.00	7.50	8.00	8.50	9.00	9.50	10.00	10.50	11.00	11.50	12.00
10	ความยาวไหล่	22.00	23.50	25.00	26.50	28.00	29.50	31.00	32.50	34.00	35.50	37.00	38.50	40.00	41.50
11	ความยาวไหล่เฉียง	26.00	27.00	28.00	29.00	30.00	31.00	32.00	33.00	34.00	35.00	36.00	37.00	38.00	39.00
12	รอบต้นแขน	15.00	16.00	17.00	18.00	19.00	20.00	21.00	22.00	23.00	24.00	25.00	26.00	27.00	28.00
13	ความยาวแขนยาว	27.50	30.00	32.50	35.00	37.50	40.00	42.50	45.00	47.50	50.00	52.50	55.00	57.50	60.00
14	รอบปลายแขน	10.00	10.50	11.00	11.50	12.00	12.50	13.00	13.50	14.00	14.50	15.00	15.50	16.00	16.50
15	ความยาวมือเล็ก	18.00	18.50	19.00	19.50	20.00	20.50	21.00	21.50	22.00	22.50	23.00	23.50	24.00	24.50
16	ความยาวมือ	47.50	49.00	50.50	52.00	53.50	55.00	56.50	58.00	59.50	61.00	62.50	64.00	65.50	67.00
17	รอบต้นขา	30.00	31.50	33.00	34.50	36.00	37.50	39.00	40.50	42.00	43.50	45.00	46.50	48.00	49.50
18	รอบปลายขา	15.00	15.50	16.00	16.50	17.00	17.50	18.00	18.50	19.00	19.50	20.00	20.50	20.00	19.50
19	ความยาวใต้ข้อขา	28.50	30.50	32.50	34.50	36.50	38.50	40.50	42.50	44.50	46.50	48.50	50.50	52.50	54.50
20	ความยาวเอว-ข้อเท้า	27.50	30.00	32.50	35.00	37.50	40.00	42.50	45.00	47.50	50.00	52.50	55.00	57.50	60.00
21	ความยาวเอว-ข้อเท้า	43.00	47.00	51.00	55.00	59.00	63.00	67.00	71.00	75.00	79.00	83.00	87.00	91.00	95.00
22	ความยาวเอว-พื้น	48.00	52.50	57.00	61.50	66.00	70.50	75.00	79.50	84.00	88.50	93.00	97.50	102.00	106.50

ที่มา : ขนาดตัวมาตรฐานเด็กไทย ผศ.ดร.ศรีกาญจนา จตุพัฒน์วิโรตม

มาตรฐานการเจริญเติบโตของเด็กปฐมวัยตามการประเมินการเจริญเติบโตของเด็กปฐมวัย กองโภชนาการ กรมอนามัย เด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 2 ปี มีการเจริญเติบโตทางด้านสมอมากกว่าร่างกาย เช่นเดียวกับในช่วงที่อยู่ครรภ์มารดา หลังจากนั้นสมอจะมีการพัฒนาไปเรื่อยๆ ควบคู่กับการเจริญเติบโต ทารกแรกเกิดจะมีน้ำหนักโดยประมาณ 3,000 กรัม น้ำหนักตัวจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงปีแรก โดยมีน้ำหนักตัวเป็น 2 เท่าของน้ำหนักแรกเกิดเมื่ออายุ 5 เดือน และประมาณ 3 เท่าของแรกเกิดเมื่ออายุ 1 ปี หลังจากนั้น น้ำหนักตัวจะเพิ่มเพียงปีละ 2-3 กิโลกรัม สำหรับความยาวของเด็กแรกเกิด โดยเฉลี่ยประมาณ 50 เซนติเมตร และที่อายุ 1 ปี เพิ่มเป็น 1.5 เท่าของส่วนสูงแรกเกิดหรือประมาณ 75 เซนติเมตร ที่อายุ 4 ปีเพิ่มเป็น 2 เท่าของแรกเกิดหรือประมาณ 100 เซนติเมตร การประเมินการเจริญเติบโตของเด็กปฐมวัย

2.4 ทฤษฎีการเรียนรู้

2.4.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม

ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม Bloom's Taxonomy กล่าวถึงการจำแนกการเรียนรู้ ซึ่งแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย โดยในแต่ละด้านจะมีการจำแนกกระตบความสามารถจากต่ำสุดไปถึงสูงสุด เช่น ด้านพุทธิพิสัย เริ่มจากความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมิน นอกจากนี้ยังนำเสนอระดับความสามารถที่มีการปรับปรุงใหม่ตามแนวคิดของ Anderson and ออกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(2001) เป็น การจำ(Remembering) การเข้าใจ(Understanding) การประยุกต์ใช้(Applying) การวิเคราะห์ (Analysing) การประเมินผล (Evaluating) และการสร้างสรรค์ (Creating) ด้านจิตพิสัย จำแนกเป็น การรับรู้, การตอบสนอง, การสร้างค่านิยม, การจัดระบบ และการสร้างคุณลักษณะจากค่านิยม ด้านทักษะพิสัย จำแนกเป็น ทักษะการเคลื่อนไหวของร่างกาย, ทักษะการเคลื่อนไหวอวัยวะสองส่วนหรือมากกว่าพร้อมๆกัน ทักษะการสื่อสาร โดยใช้ท่าทาง และทักษะการแสดงพฤติกรรมทางการพูด

Bloom ได้แบ่งการเรียนรู้เป็น 6 ระดับ

1. ความรู้ที่เกิดจากความจำ (knowledge) ซึ่งเป็นระดับล่างสุด
2. ความเข้าใจ(Comprehend)
3. การประยุกต์(Application)
4. การวิเคราะห์(Analysis)สามารถแก้ปัญหาตรวจสอบได้
5. การสังเคราะห์(Synthesis)สามารถนำส่วนต่างๆมาประกอบเป็นรูปแบบใหม่ได้ให้แตกต่างจากรูปเดิม เน้นโครงสร้างใหม่
6. การประเมินค่า (Evaluation) วัดได้ และตัดสินได้ว่าอะไรถูกหรือผิดประกอบการตัดสินใจบนพื้นฐานของเหตุผลและเกณฑ์ที่แน่ชัด

ทฤษฎีการเรียนรู้ เบนจามินบลูมและคณะ(Bloom et al,1956) มีลักษณะอย่างไร ได้จำแนกจุดมุ่งหมาย การเรียนรู้ออกเป็น 3 ด้านคือ

1. พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) พฤติกรรมด้านสมองเป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับสติปัญญา ความรู้ ความคิด ความเฉลียวฉลาด ความสามารถในการคิดเรื่องราวต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นความสามารถทาง สติปัญญา พฤติกรรมทางพุทธิพิสัย 6 ระดับ ได้แก่

1.1 ความรู้ความจำ ความสามารถในการเก็บรักษามวลประสบการณ์ต่าง ๆ จากการที่ได้รับรู้ไว้และระลึกสิ่งนั้นได้เมื่อต้องการเปรียบดั่งเทปบันทึกเสียงหรือวีดิทัศน์ ที่สามารถเก็บเสียงและภาพของเรื่องราวต่างๆ ได้ สามารถเปิดฟังหรือดูภาพเหล่านั้นได้เมื่อต้องการ

1.2 ความเข้าใจ เป็นความสามารถในการจับใจความสำคัญของสื่อ และสามารถแสดงออกมาในรูปของการแปลความ ตีความ คาดคะเน ขยายความ หรือ การกระทำอื่น ๆ

1.3 การนำความรู้ไปใช้ เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ ประสบการณ์ไปใช้ในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ซึ่งจะต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจ จึงจะสามารถนำไปใช้ได้

1.4 การวิเคราะห์ ผู้เรียนสามารถคิด หรือ แยกแยะเรื่องราวสิ่งต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อย เป็นองค์ประกอบที่สำคัญได้ และมองเห็นความสัมพันธ์ของส่วนที่เกี่ยวข้องกัน ความสามารถในการวิเคราะห์จะแตกต่างกันไปแล้วแต่ความคิดของแต่ละคน

1.5 การสังเคราะห์ ความสามารถในการที่ผสมผสานส่วนย่อย ๆ เข้าเป็นเรื่องราวเดียวกันอย่างมีระบบ เพื่อให้เกิดสิ่งใหม่ที่สมบูรณ์และดีกว่าเดิม อาจเป็นการถ่ายทอดความคิดออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจได้ง่าย การกำหนดวางแผนวิธีการดำเนินงานขึ้นใหม่ หรือ อาจจะเกิดความคิดในอันที่จะสร้างความสัมพันธ์ของสิ่งที่เป็นนามธรรมขึ้นมาในรูปแบบ หรือ แนวคิดใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.6 การประเมินค่า เป็นความสามารถในการตัดสิน ติราคา หรือ สรุปลักษณะกับคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ ออกมาในรูปของคุณธรรมอย่างมีกฎเกณฑ์ที่เหมาะสม ซึ่งอาจเป็นไปตามเนื้อหาสาระในเรื่องนั้น ๆ หรืออาจเป็นกฎเกณฑ์ที่สังคมยอมรับก็ได้

2. จิตพิสัย (Affective Domain) (พฤติกรรมด้านจิตใจ) ค่านิยม ความรู้สึก ความซาบซึ้ง ทศนคติ ความเชื่อ ความสนใจและคุณธรรม พฤติกรรมด้านนี้อาจไม่เกิดขึ้นทันที ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม และสอดแทรกสิ่งที่ดึงดูดอยู่ตลอดเวลา จะทำให้พฤติกรรมของผู้เรียนเปลี่ยนไปในแนวทางที่พึงประสงค์ได้ ด้านจิตพิสัย จะประกอบด้วย พฤติกรรมย่อย ๆ 5 ระดับ ได้แก่

2.1 การรับรู้ เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นต่อปรากฏการณ์ หรือสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นไปในลักษณะของการแปลความหมายของสิ่งเร้านั้นว่าคืออะไร แล้วจะแสดงออกมาในรูปของความรู้สึกที่เกิดขึ้น

2.2 การตอบสนองเป็นการกระทำที่แสดงออกมาในรูปของความเต็มใจ ยินยอม และพอใจต่อสิ่งเร้านั้น ซึ่งเป็นการตอบสนองที่เกิดจากการเลือกสรรแล้ว

2.3 การเกิดค่านิยม การเลือกปฏิบัติในสิ่งที่เป็นที่ยอมรับกันในสังคม การยอมรับนับถือในคุณค่า นั้น ๆ หรือปฏิบัติตามในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จนกลายเป็นความเชื่อ แล้วจึงเกิดทัศนคติที่ดีในสิ่งนั้น

2.4 การจัดระบบ การสร้างแนวคิด จัดระบบของค่านิยมที่เกิดขึ้นโดยอาศัยความสัมพันธ์ ถ้าเข้ากันได้ก็จะยึดถือต่อไป แต่ถ้าขัดกันอาจไม่ยอมรับอาจยอมรับค่านิยมใหม่โดยยกเลิกค่านิยมเก่า

2.5 บุคลิกภาพ การนำค่านิยมที่ยึดถือมาแสดงพฤติกรรมที่เป็นนิสัยประจำตัว ให้ประพฤติปฏิบัติ แต่สิ่งที่ถูกต้องดีงามพฤติกรรมด้านนี้ จะเกี่ยวกับความรู้สึกและจิตใจ ซึ่งจะเริ่มจากการได้รับรู้จากสิ่งแวดล้อม แล้วจึงเกิดปฏิกิริยาโต้ตอบ ขยายกลายเป็นความรู้สึกด้านต่าง ๆ จนกลายเป็นค่านิยม และยิ่งพัฒนาต่อไปเป็นความคิด อุดมคติ ซึ่งจะเป็ความควบคุมทิศทางพฤติกรรมของคนคนจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวอย่างไรนั้น ก็เป็นผลของพฤติกรรมด้านนี้

3. ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) (พฤติกรรมด้านกล้ามเนื้อประสาท) พฤติกรรมที่บ่งถึงความสามารถในการปฏิบัติงานได้อย่างคล่องแคล่วชำนาญ ซึ่งแสดงออกมาได้โดยตรงโดยมีเวลาและคุณภาพของงานเป็นตัวชี้ระดับของทักษะ พฤติกรรมด้านทักษะพิสัย ประกอบด้วย พฤติกรรมย่อย ๆ 5 ชั้นดังนี้

3.1 การรับรู้ เป็นการให้ผู้เรียนได้รับรู้หลักการปฏิบัติที่ถูกต้อง หรือ เป็นการเลือกหาตัวแบบที่สนใจ

3.2 กระทำตามแบบ หรือ เครื่องชี้แนะ เป็นพฤติกรรมที่ผู้เรียนพยายามฝึกตามแบบที่ตนสนใจและพยายามทำซ้ำ เพื่อที่จะให้เกิดทักษะตามแบบที่ตนสนใจให้ได้ หรือ สามารถปฏิบัติงานได้ตามข้อแนะนำ

3.3 การหาความถูกต้อง พฤติกรรมสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยเครื่องชี้แนะ เมื่อได้กระทำซ้ำแล้ว ก็พยายามหาความถูกต้องในการปฏิบัติ

3.4 การกระทำอย่างต่อเนื่องหลังจากตัดสินใจเลือกรูปแบบที่เป็นของตนเองจะกระทำตามรูปแบบนั้นอย่างต่อเนื่อง จนปฏิบัติงานที่ยู่ยากซับซ้อนได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง คล่องแคล่ว การที่ผู้เรียนเกิดทักษะได้ ต้องอาศัยการฝึกฝนและกระทำอย่างสม่ำเสมอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5 การกระทำได้อย่างเป็นธรรมชาติ พฤติกรรมที่ได้จากการฝึกอย่างต่อเนื่อง จนสามารถปฏิบัติได้คล่องแคล่วว่องไวโดยอัตโนมัติ เป็นไปอย่างธรรมชาติ ซึ่งถือเป็นความสามารถของการปฏิบัติในระดับสูง

2.5 ศึกษาการเล่นของเด็ก

การเล่นของเด็กมีความสำคัญมาก แต่บางครั้งคนเราก็ลืมนึกถึงความสำคัญของการเล่น การเล่นของเด็ก หมายถึง กิจกรรมหรือการกระทำใด ๆ ที่ให้ความสนุกสนานแก่เด็กโดยที่เด็กไม่คำนึงถึงผลของมัน การเล่นเกิดจากความสมัครใจของเด็ก ไม่มีการบังคับใด ๆ ทั้งสิ้น การเล่นแตกต่างจากการทำงาน เพราะว่าการทำทำงานนั้นต้องการทำให้สำเร็จ เด็กสามารถแยกการเล่นกับการทำงานได้ เป็นต้นว่าเด็กรู้ว่าการทำทำงานนั้น ได้แก่ การช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน หรือการเรียนหนังสือ เป็นการทำให้ทำให้เกิดประโยชน์มากกว่าการเล่น ทั้งยังรู้ดีว่าการทำทำงานยากกว่าการเล่น เพราะการทำงานจะต้องให้ความสนใจแก่งานและต้องการผลประโยชน์จากงานนั้น มีบุคคลเป็นจำนวนมากที่พยายามแยกความแตกต่างระหว่างการเล่นกับการทำงาน แต่ก็ไม่ได้แยกไปได้อย่างเด็ดขาด เพราะมันคาบเกี่ยวกันอยู่ กิจกรรมใด ๆ จะถือว่าเป็นการเล่นหรือการทำงาน พิจารณาจากทัศนคติของบุคคลที่มีต่อกิจกรรมนั้น ๆ การรวบรวมสิ่งของอย่างใดอย่างหนึ่งอาจจะจัดอยู่ในลักษณะของการเล่น ไม่ว่าจะของเด็กหรือผู้ใหญ่ เช่น การรวบรวมสะสมแสตมป์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือว่าเป็น งานอดิเรก แต่การรวบรวมแสตมป์เพื่อนำไปขาย การเขียนภาพ สิ่งเหล่านี้เป็นงานที่ทำให้เกิดความเพลิดเพลินในยามว่างไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ นอกจากนี้งานเขียนที่แข่งขันเพื่อนำไปขาย ก็จัดว่าเป็นงานชนิดหนึ่ง นั่นคือ การกระทำใด ๆ ที่นำไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างใดอย่างหนึ่งมากกว่านำไปสู่ความพึงพอใจเพียงอย่างเดียวแล้ว ก็จัดว่ากิจกรรมนั้น ๆ เป็นงานชนิดหนึ่งได้

การเล่นของเด็กเล็กส่วนใหญ่ชอบเล่นเลียนแบบการทำงานของผู้ใหญ่ ซึ่งเด็กอาศัยการสังเกตการทำงานของผู้ใหญ่ภายในบ้านของตน บ้านใดมีการทำงานชนิดใดเด็กจะชอบเล่นเลียนแบบงานชนิดนั้น แต่เมื่อเด็กโตขึ้นและได้ติดต่อกับเด็กอื่น ๆ ทั้งที่เป็นเพื่อนบ้านและที่โรงเรียน เด็กก็จะเลียนแบบการเล่นของเด็กอื่น ๆ ที่โตกว่า ซึ่งจะช่วยให้เด็กรู้จักเล่นแตกต่างไปจากเดิม

2.5.1 ประโยชน์ของการเล่น

เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า การเล่นเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเด็ก อย่างไรก็ตาม ผู้ใหญ่มักไม่ได้อำนาจถึงความสำคัญของการเล่นของเด็กนัก ที่จริงแล้วการเล่นของเด็กเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้กล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ เจริญเติบโต ช่วยให้เด็กรู้สึกสบาย ร่าเริงแจ่มใส นับว่าเป็นการออกกำลังกายที่ดียิ่งนอกจากนี้การเล่นยังช่วยให้เด็กเข้าใจสิ่งอื่น ๆ ดีขึ้น ช่วยให้เด็กรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม นับเป็นการทดลองของเด็กไปในตัว ซึ่งจะช่วยให้เด็กรู้จักแยกแยะว่าอะไรเป็นความจริงและอะไรเป็นความนึกฝันอีกด้วย ถ้าเด็กไม่ได้ร่วมเล่นกับเพื่อน ๆ วัยเดียวกันเลย จะทำให้เด็กเป็นคนเห็นแก่ตัว ไม่รู้จักการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน มักจะคอยเอาแต่ใจตัวเองอีกด้วย เพราะถ้าเด็กได้ร่วมเล่นกับเพื่อน ๆ เด็กจะรู้จักการแบ่งปันสิ่งของซึ่งกันและกัน รู้จักการให้และการรับของผู้อื่น และรู้จักการร่วมมือกับเพื่อน ๆ อีกด้วย นับเป็น การช่วยส่งเสริมเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บุคลิกลักษณะของเด็กที่ดียิ่งขึ้น การเล่นกับเพื่อน ๆ ในโรงเรียนจะช่วยให้รู้จักปฏิบัติตัว ให้สังคมเด็กยอมรับ นั่นคือ เป็นที่รักของเพื่อนและครู อันจะเป็นการตีฝักฝนมารยาททางสังคมไปในตัวด้วย

การเล่นระหว่างพี่น้องภายในครอบครัว จะทำให้เด็กรู้จักไม่โอ้อวดหรืออ่อนของตน และไม่มีความรู้สึกเป็นศัตรูต่อกัน การเล่นช่วยให้เด็กรู้จักสร้างมิตรภาพในระหว่างเพื่อนฝูงเด็ก และช่วยให้เด็กรู้จักการแก้ปัญหาในการสร้างมิตรภาพซึ่งกันและกันอีกด้วย ซึ่งในการนี้จะช่วยให้เด็กค่อย ๆ เจริญเติบโต เป็นผู้ใหญ่ที่ดียิ่งขึ้น เด็กจะได้รับความรู้ต่าง ๆ จากการเล่นหลายอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กจะรู้จักแพ้ เมื่อถึงคราวแพ้ และเมื่อชนะก็จะไม่ฮึกเหิมจนเกินไป ทั้งรู้จักให้อภัยซึ่งกันและกันอีกด้วย การเล่นเด็กจะ ได้สมมติตัวเองเป็นบุคคลต่าง ๆ ที่มีบทบาทแตกต่างกันออกไป เช่น เด็กอาจจะสมมติตัวเองเป็นครู เป็นหมอ เป็นคนตกน้ำ เป็นต้น การเล่นเช่นนี้เด็กจะได้รับความพอใจ และรู้จักสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ ได้ดียิ่งขึ้น

การเล่นของเด็กจัดว่าเป็นการศึกษาอย่างหนึ่ง เด็กเล็กที่เล่นตุ๊กตาจะเรียนรู้ถึงรูปร่างลักษณะ และส่วนต่าง ๆ ของตุ๊กตา ตลอดถึงสีและสิ่งที่ใช้ประดิษฐ์ขึ้นเป็นตุ๊กตา เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กได้พัฒนาลักษณะต่าง ๆ จากการเล่นนั้น ๆ การที่เด็กรู้จักสำรวจเครื่องยนต์กลไกเล็ก ๆ รู้จักหัดรวบรวมของใช้ เช่น หนังสือ แสตมป์ หรือสิ่งใด ๆ ก็ตาม จะส่งเสริมให้เด็กมีความรู้กว้างขวางยิ่งขึ้น ซึ่งความรู้เหล่านี้เด็กจะไม่ได้รับจากตำราในโรงเรียนเลย นอกจากจะได้รับความรู้จากการเล่นเท่านั้น ทั้งเด็กยังได้รับความสนุกสนาน ไปในตัวเองด้วย สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ การเล่นจะช่วยให้เด็กรู้จักตนเองดีขึ้น นั่นคือ รู้ว่าตนเองชอบ อะไร มีความสามารถทางไหน เพียงใด เป็นต้น

การเล่นจัดเป็นการแสดงออกอย่างหนึ่งของเด็ก เพราะเด็กจะได้ระบายอารมณ์และความต้องการต่าง ๆ อันเป็นการผ่อนคลายไม่ให้เกิดความตึงเครียดเมื่อเด็กมีความต้องการ เช่น เด็กต้องการได้สิ่งใดสิ่งหนึ่งแต่ไม่ได้รับ เด็กก็จะสมมติว่าได้รับโดยการเล่น เป็นการชดเชยสิ่งที่เด็กขาดไป ดังนั้น การเล่นจึงเป็นสิ่งบรรเทาความตึงเครียดในชีวิตประจำวันของเด็ก เป็นสิ่งที่ช่วยให้เด็กรู้จักวางแผนทำสิ่งต่าง ๆ และช่วยให้เด็กรู้จักแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเองอีกด้วย ผู้ใหญ่จะค้นพบว่า เด็กของตนต้องการสิ่งใดหรือขาดสิ่งใดบ้างจากการเล่นนี้เอง มิฉะนั้นแล้ว ผู้ใหญ่หรือพ่อแม่ไม่อาจจะรู้ได้เลยว่าเด็กของตนต้องการอะไรบ้าง การที่เด็กเล่นตุ๊กตาในบางคราวจะสะท้อนให้เห็นถึงแนวปฏิบัติ ท่าทีและทัศนคติของผู้ใหญ่ที่มีต่อเด็กอีกด้วย นอกจากนี้ผู้ใหญ่ยังจะได้สังเกตเด็กของตนที่ติดต่อกับสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ ว่ามีลักษณะอย่างไร สิ่งสำคัญที่สุดคือ การเล่นเป็นการฝึกฝนมารยาทของเด็กได้อย่างดีเยี่ยม เด็กจะรู้จักผิด รู้จักการกระทำที่ถูกต้องจากการเล่น รู้จักความยุติธรรม รู้แพ้รู้ชนะ รู้จักการให้การรับ รู้จักการซื้อสัตย์ต่อหมู่คณะ รู้จักควบคุมตัวเองและฝึกฝนให้เป็นคนอดทนอีกด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้เด็กจะได้รับการฝึกฝนจากการเล่นร่วมกับเพื่อน ๆ ทั้งสิ้น

2.5.2 ทฤษฎีต่าง ๆ เกี่ยวกับการเล่น

ทฤษฎีต่าง ๆ เกี่ยวกับการเล่น เท่าที่พอจะรวบรวมได้มีดังนี้ คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. การเล่นเป็นการระบายพลังงานที่เหลือ เนื่องจากในวัยเด็กไม่ต้องคิดในเรื่องต่าง ๆ มาก ไม่ต้องวิตกในเรื่องการงาน เด็กมีพลังงานเหลืออยู่มาก ดังนั้น การเล่นจึงเป็นการระบายพลังงานที่เหลือ อยู่ในตัวเด็กเป็นไปตามธรรมชาติ เพื่อเขาจะได้เจริญเติบโตต่อไป

2. การเล่นเป็นการหาความสนุกเพลิดเพลิน เด็ก ๆ มักจะใช้ชีวิตในวันหนึ่ง ๆ ด้วยการเล่นอย่างสนุกสนาน การเล่นจึงเป็นการพักผ่อนหย่อนใจของเด็ก ทำให้รู้สึกสดชื่นเบิกบาน ไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเท่ากับการทำงาน ถึงแม้จะต้องออกแรงเหมือน ๆ กัน

3. การเล่นเป็นการเลียนแบบบรรพบุรุษ เด็กมักจะเล่นอะไรตามอย่างพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ที่เด็กเคยเห็นมา เช่น เด็กผู้หญิงชอบเล่นตุ๊กตา หรือหุงข้าว ทั้งนี้เพราะเห็นแม่หรือผู้หญิงชอบเลี้ยงเด็กและหุงข้าว ซึ่งเป็นประหนึ่งการเตรียมกิจกรรมสำหรับอนาคต

4. การเล่นเป็นการชดเชยสิ่งที่ขาดไป เด็กบางคนไม่สมหวังในเรื่องใดเรื่องหนึ่งก็จะแสดงออกมาโดยการเล่น เช่น เด็กผู้หญิงบางคนอยากมีน้องอุ้มแต่ไม่มี ก็จะทำตุ๊กตามาเล่นสมมติเป็นน้อง เอามา อุ้ม อาบน้ำ ป้อนข้าว ฯลฯ ส่วนเด็กผู้ชายบางคนอยากเป็นนายทหาร แต่ตัวเป็นไม่ได้ ก็จะสมมติให้ ตุ๊กตาเป็นพลทหาร ตัวเองทำหน้าที่ออกคำสั่งบังคับบัญชาตามแบบทหาร

2.5.3 ลักษณะการเล่นของเด็ก

ถ้าเราสังเกตเด็กเป็นกลุ่มจะพบว่า การเล่นของเด็กผิดแผกแตกต่างกับการเล่นของผู้ใหญ่มาก การเล่นของเด็กมีลักษณะเฉพาะลงไป และลักษณะนี้เองจะบอกให้รู้ว่าการเล่นของเด็กแตกต่างจากการเล่นของผู้ใหญ่อย่างไร ลักษณะที่เด่น ๆ ของการเล่นของเด็กมีดังต่อไปนี้

1. การเล่นของเด็กเป็นไปตามแบบแผนของพัฒนาการ ไม่ว่าจะเด็กจะอยู่ในสิ่งแวดล้อมชนิดใดเชื้อชาติหรือเศรษฐกิจชนิดใดก็ตาม จะมีแนวเล่นเหมือนกันอยู่ในระยะที่ยังเป็นเด็กเล็ก และการเล่นนี้จะค่อย ๆ เปลี่ยนไปเมื่อเด็กโตขึ้น ระยะแรก การเล่นของเด็กได้แก่การเคลื่อนไหวประสาทสัมผัส ต่อมาเมื่อเด็กมีสติปัญญาดีขึ้น การเล่นของเด็กก็จะซับซ้อนยิ่งขึ้น ในวัยเด็กเล็กจะเล่นตุ๊กตาก่อน และเด็กจะเล่นตุ๊กตามากที่สุดเมื่ออายุ ประมาณ 7-8 ขวบ ซึ่งระยะนี้เราเรียกว่าเป็นระยะเล่นตุ๊กตาหรือ “วัยตุ๊กตา” อย่างไม่ดี หลังจากเด็กเข้าโรงเรียนแล้ว การเล่นของเด็กก็จะเปลี่ยนไประหว่างปีหรือ 2 ปีแรกที่เข้าโรงเรียน การเล่นของเด็กจะคาบเกี่ยวกันอยู่ระหว่างเด็กเล็กและเด็กโต ระยะแรกเด็กจะชอบวิ่ง หลังจากนั้นจึงจะเล่นสิ่งที่มีกฎเกณฑ์ที่ยากขึ้น และมีความสนใจในกิจกรรมอื่นเพิ่มขึ้น เช่น สนใจการอ่าน สนใจภาพยนตร์ การรวบรวม การสะสมสิ่งของ การดูโทรทัศน์ การฟังวิทยุ การร้องเพลง ในปลายวัยเด็กนี้บางทีจึงเรียกว่า วัยของการเล่น

ส่วนการเล่นต่อรูปเหลี่ยม (Block building) จะมีเป็น 4 ระยะ คือ

- 1.1 ระยะแรกเด็กเพียงแต่จับหรือนำรูปเหลี่ยมมากองเข้าด้วยกันอย่างไม่มีระเบียบ
- 1.2 ระยะที่สองเด็กสามารถนำรูปเหลี่ยมมาต่อให้เป็นรูปต่าง ๆ ได้
- 1.3 ระยะต่อมาเริ่มมีแนวความคิดและเทคนิคต่าง ๆ ในการจัดวางรูปเหลี่ยมให้เป็นแบบ

หรือชนิด หนึ่งชนิดใด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4 ความสามารถสร้างรูปเหลี่ยมให้มีรูปร่างต่าง ๆ ได้ใกล้เคียงความจริงมากขึ้น ส่วนการวาดรูปของเด็กเริ่มจากการวาดตามมือพาไป โดยไม่รู้ว่าเป็นรูปอะไร นอกจากนี้ เมื่อเด็กอายุ 1 ขวบ เด็กจะใช้ดินสอจุดไปบนกระดาษ และเด็กจะสามารถวาดรูปสิ่งต่าง ๆ ได้เมื่ออายุ 8 ขวบ การเล่นเกมของเด็กบางครั้งก็เปลี่ยนไปตามฤดูกาล เช่น เด็กจะเล่นฟุตบอลในหน้าร้อน เป็นต้น

2. การเล่นเกมของเด็กจะลดลงเมื่อเด็กมีอายุเพิ่มขึ้น ในปลายวัยเด็กที่มักจะเรียกกันว่า “วัยของการเล่น” วัยนี้เด็กมักจะใช้เวลาส่วนมากเล่นมากกว่าวัยอื่น ๆ อีกประการหนึ่งเมื่อเด็กโตขึ้น การเล่นเกมของเด็กจะลดน้อยลงด้วย การที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่องมาจากเวลาที่เล่นมีน้อยลงก็ได้

3. เวลาที่ใช้ในการเล่นของเด็กจะลดลงเมื่อเด็กมีอายุเพิ่มขึ้น เมื่อเด็กยังเล็กอยู่ จะใช้เวลาเล่นส่วนมากตอนที่ยังตื่น แต่ในขณะที่เด็กโตขึ้นเด็กจะมีเวลาเล่นน้อยลง ทั้งนี้เนื่องจากเด็กมีหน้าที่ใหม่ ๆ ที่ต้องทำเพิ่มขึ้น และอีกประการหนึ่งเด็กต้องไปโรงเรียน ดังนั้น เด็กจึงต้องเลือกการ เล่นที่ตนเองมีความพึงพอใจมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเด็กย่างเข้าสู่วัยรุ่น เวลาที่เด็กใช้ในการเล่นก็จะยังมีน้อยลง ๆ เป็นลำดับ

4. เด็กจะมีเวลาเล่นสิ่งที่เด็กชอบมากขึ้นเมื่ออายุเพิ่มขึ้น จากการวิจัยมีผู้พบว่า เด็กอายุ 2 ขวบ โดยเฉลี่ย จะเล่นในสิ่งที่ตนชอบประมาณ 6.9 นาที และเด็กอายุ 5 ขวบ จะเล่นในสิ่งเดียวกันนานถึง 12.6 นาที

5. การเล่นเกมของเด็กไม่มีแบบแผน การเล่นเกมของเด็กเล็กเป็นไปตามธรรมชาติ และไม่มีแบบแผน เด็กจะเล่นตุ๊กตาหรือเล่นสิ่งอื่นใด เมื่อไร ย่อมขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของเด็ก ในระยะต่อมา เด็กจะพอใจเมื่อได้เล่นสิ่งของของผู้ใหญ่ การเล่นเกมจะค่อย ๆ มีแบบแผนขึ้นเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น การเล่นเกมเก่า ๆ จะค่อย ๆ หายไป และเมื่ออยู่ในระยะที่เด็กชอบรวมกลุ่มกัน เด็กจะชอบแต่งตัวเล่นเหมือน ๆ กัน เช่น เล่นกีฬาเป็นทีม เป็นต้น

6. การเล่นเกมที่ต้องใช้กำลังกายจะลดลงเมื่อเด็กโตขึ้น การเล่นเกมที่ใช้พลังงานของเด็กวัยรุ่นจะลดน้อยลง เพราะเด็กอาจจะสนใจฟังวิทยุ หรือมีฉะนั้นก็จะใช้เวลาดูโทรทัศน์ ภาพยนตร์ หรืออ่านหนังสือ และฟังดนตรี เป็นต้น

2.5.4 ชนิดต่าง ๆ ของการเล่นของเด็ก

เด็กจะเล่นอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับอายุของเด็กเป็นส่วนใหญ่ คือ เด็กที่มีอายุแตกต่างกันจะเล่นแตกต่างกันออกไป ซึ่งจะได้อธิบายต่อไปนี้

1. การเล่นเกมที่เป็นไปตามธรรมชาติและเป็นอิสระ การเล่นเกมดังกล่าวจัดเป็นการเล่นที่ไม่มีกฎเกณฑ์ ไม่เล่นประจำ และเป็นการเล่นคนเดียวมากกว่าที่จะเล่นกับเพื่อน ๆ เด็กจะเล่นตามใจชอบ คือ นึกอยากเล่นก็เล่น และเมื่อเบื่อก็จะหยุดทันที การเล่นเกมดังกล่าวนี้นับเป็นการเล่นของเด็กเล็ก ซึ่งไม่สามารถจะทำตามกฎเกณฑ์ได้ แต่เมื่อถึงปลายระยะวัยเด็ก การเล่นเกมดังกล่าวจะลดน้อยลงไป ซึ่งในระยะนี้เด็กจะหันไปเล่นอย่างอื่นแทน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเล่นตามธรรมชาติของเด็กนี้รวมถึงการเล่นตุ๊กตาด้วย แม้ว่าการเล่นตุ๊กตาจะไม่เป็นสิ่งสำคัญ สำหรับการเล่นดังกล่าวก็ตาม หลังจากที่เด็กได้สำรวจตุ๊กตาวามีรูปร่างลักษณะอย่างไรแล้ว เด็กจะเริ่ม ทดลองนำมันมาถอดประกอบเป็นรูปตุ๊กตาใหม่ และเนื่องจากเด็กยังควบคุมกล้ามเนื้อได้ไม่ดีพอ ทำให้การถอดประกอบตุ๊กตารวมทั้งสิ่งของต่าง ๆ ที่เด็กทำนั้นเสียหายโดยไม่ได้ตั้งใจ ในปลายปีที่ 2 การเล่นของเด็ก จะเริ่มซับซ้อนและเริ่มมีกฎเกณฑ์ในการเล่นขึ้น

2. การเล่นแบบสมมติ การเล่นชนิดนี้เป็นการเล่นกับวัตถุ หรือสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง โดยสมมติสิ่งที่เด็กชอบ จัดเป็นการเล่นที่ต้องใช้ภาษาและแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาด้วยการเล่นชนิดนี้เด็กจะได้เรียนรู้จากเด็กที่โตกว่าได้มากขึ้น โดยเฉพาะกับพี่น้องของตนเอง ในเด็กกลุ่มที่มีอายุแตกต่างกัน เด็กจะมีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน มากกว่าในระดับที่มีอายุเดียวกันหรือเพศเดียวกัน ทั้งนี้เพราะเด็กได้เรียนรู้จากเด็กที่มีอายุมากกว่าในกลุ่มนั้น

การเล่นสมมติของเด็กในระยะนี้ จะแสดงถึงพฤติกรรมในชีวิตของเด็กต่อไป เด็กคนใดที่มีความคับข้องใจมาก ก็จะมีชอบการเล่นแบบสมมติมากขึ้น หรือเด็กที่ปรับตัวไม่ได้ก็มักจะชอบเล่นสมมติมากกว่าเด็กที่ปรับตัวดี

แบบแผนของการเล่นแบบสมมติ เป็นไปตามพัฒนาการของเด็ก มีผู้สังเกตว่าเด็กอายุต่ำกว่า 3 ขวบ สนใจที่จะตั้งชื่อคน เช่น ตั้งชื่อตุ๊กตาหรือสิ่งของอื่น ๆ นอกจากนี้ เด็กยังสมมติว่าตนเองได้กระทำ สิ่งต่าง ๆ เช่น จับแก้วเปล่าขึ้นมาดื่มน้ำและสมมติว่าตนได้ดื่มน้ำ การเล่นเกือบทุกชนิดในระยะนี้เด็กจะใช้วัสดุที่อยู่ใกล้ตัว แต่ภายหลังจากอายุ 3 ขวบการเล่นของเด็กจะรวมความคิดคำนึงอย่างใดอย่างหนึ่งเข้ามาด้วย และการใช้วัสดุเหล่านี้ก็เริ่มซับซ้อนขึ้น เช่น การเล่นทรายก็จะนำมาก่อเป็นรูปต่าง ๆ ขึ้น แทนที่จะขุดเป็นรูเฉย ๆ

แบบของการเล่นสมมติ การเล่นสมมติของเด็กจัดเป็นกระเจกเงาที่สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมในละแวกนั้น จัดเป็นการเล่นที่เด็กสมมติขึ้นจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันที่เด็กได้พบมาได้ยินมา นอกจากนี้การเล่นชนิดนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะจิตใจของเด็กเองด้วย ตัวอย่างเช่น ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 เด็กมักจะชอบเล่นเกี่ยวกับทหาร มีการฝึกหัดยิงปืน และลักษณะอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับสงครามทั้งสิ้น

กระบวนการเล่นสมมติของเด็กมีลักษณะต่อไปนี้ คือ

2.1 เป็นการเล่นที่เกี่ยวกับบ้าน การปรุงอาหาร การกิน การเลี้ยงเด็ก และการสมมติตัวเองเป็นพ่อแม่

2.2 การเล่นเกี่ยวกับการเดินทาง เช่น ขับรถยนต์ นั่งรถไฟ เล่นเป็นวิศวกร หรือการเล่นเรือ เป็นต้น

2.3 การลงโทษ เช่น เล่นเป็นตำรวจ เล่นปืน หัดยิงปืน เป็นต้น

2.4 เล่นเกี่ยวกับการฆ่าผู้อื่น และการถูกฆ่าตาย

2.5 เล่นสมมติเป็นตัวต่าง ๆ ในนิยายที่เด็กเคยอ่านหรือเคยฟัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับการเล่นเกี่ยวกับบ้านนั้น เด็กก่อนเข้าโรงเรียนโดยทั่ว ๆ ไปชอบเล่นกันมาก โดยเฉพาะ เล่นสมมติตัวเองเป็นพ่อแม่ ในบางครั้งก็อาจจะเล่นโดยจัดให้มีกิจกรรมต่าง ๆ เช่น จัดโต๊ะอาหาร สมมติ ตัวเองเป็นหมอรักขาคนไข้ เอาตุ๊กตาไปนอนบนเตียงแล้วกล่อม เด็กบางคนก็เล่นตามที่ได้ดูมาจากโทรทัศน์หรือภาพยนตร์เช่น สมมติตัวเป็นโจรผู้ร้าย เป็นพระเอก หรือนางฟ้า เป็นต้น

3. การเล่นแบบสร้างสรรค์ การเล่นแบบสร้างสรรค์เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการเล่นของเด็กเมื่อเด็กมีอายุ 5-6 ขวบเด็กจะเล่นแบบสร้างสรรค์ได้โดยบังเอิญ เช่น นำวัตถุมาประกอบกันให้เป็นรูปต่าง ๆ และบางครั้งก็เผอิญคล้ายกับวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่ง จะทำให้เด็กรู้สึกดีใจในความสำเร็จของตนมากตั้งแต่อายุ 6 ขวบเป็นต้นมา เด็กมักใช้สิ่งของต่าง ๆ แทนสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เด็กชอบ ต่อมาเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น เด็กจะรู้จักแยกของจริงและของที่อยู่ในจินตนาการได้ การเล่นแบบสมมติก็จะน้อยลงและจะหันมาเล่นแบบสร้างสรรค์มากขึ้น เด็กแต่ละคนจะมีความสามารถเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ต่าง ๆ กันอย่างเห็นได้ชัด

3.1 แบบของการสร้าง เด็กจะเริ่มใช้ดินเหนียวปั้นเป็นรูปต่าง ๆ ก่อน เช่น เป็นรูปภูเขาหรือเป็นหอคอย ปล่องไฟ นอกจากนี้เด็กยังรู้จักใช้กรรไกร สี และดินเหนียวได้ การเล่นของเด็กเหล่านี้ย่อมมีความสำคัญต่อความหมายอย่างใดอย่างหนึ่งทั้งสิ้น เช่น การเล่นรูปเหลี่ยมต่าง ๆ ในการก่อสร้าง เด็กจะให้ชื่อสิ่งที่ตนสร้างขึ้นมา เช่น เรียกว่า บ้าน หรือเรือ เป็นต้น

การเล่นเกี่ยวกับการสร้างนี้มีมากในปลายวัยเด็ก และมักจะสร้างออกมาในลักษณะของบ้านกระท่อม ซึ่งการสร้างชนิดนี้จะพบมากในเด็กผู้ชาย สำหรับเด็กผู้หญิง การสร้างละเอียดอ่อน ประณีต กว่า เช่น การสร้างตุ๊กตาผ้า ตุ๊กตากระดาษ การวาดเขียน การทาสี และการปั้นดินเหนียว เป็นต้น

ระยะแรก เด็กชายจะพอใจในสิ่งที่ตนสร้างขึ้นมา แต่ต่อมาเด็กจะรู้จักติผลงานของตัวเอง ในระหว่างที่เด็กเรียนในชั้น ป. 5-6 เด็กจะสนใจงานที่ต้องใช้มือประดิษฐ์มากทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย การเล่นของเด็กอย่างใดอย่างหนึ่งจะกลายเป็นงานอดิเรกของเด็กในเวลาต่อมา

3.2 การวาดเขียน เด็กเล็กเนื่องจากกล้ามเนื้อของเด็กเล็กยังประสานกันไม่ดีพอ เด็กจึงไม่สามารถ จะวาดเขียนได้ เด็กมีความรู้สึกว่าการวาดเขียน เป็นการแสดงออกมากกว่าการประดิษฐ์ให้สวยงาม ในขณะที่เด็กโตขึ้นรู้จักแยกสิ่งของต่าง ๆ ได้มากแล้ว เด็กจะขาดความเชื่อมั่นในการวาดรูปต่าง ๆ ลงไป

การวาดเขียนจัดเป็นการแสดงออกว่า เด็กกำลังคิดอะไรมากที่สุด ในขณะที่นั้น เด็กจะวาดสิ่งต่าง ๆ เท่าที่จำได้โดยไม่คำนึงถึงสัดส่วนที่แท้จริงของมัน สิ่งไหนเด็กสนใจเด็กก็จะวาดลงไป เช่น เด็กวาดกระดุมไว้บนเสื้อ โดยไม่คำนึงถึงรูปร่างของคน แต่เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กจะเริ่มวาดโดยร่างคร่าว ๆ ขึ้นก่อน แล้วก็วาดโดยอาศัยการสังเกตและความจำรวมกัน เมื่อเด็กมีอายุประมาณ 6 ขวบ เด็กจะเริ่มประดิษฐ์สิ่งที่ตนวาดโดยคำนึงถึงรูปร่างที่แท้จริงและส่วนปลีกย่อยของสิ่งนั้น เมื่ออายุ 8 ขวบเด็กจะวาดได้ดีขึ้นการวาดรูปคนหรือวัตถุต่าง ๆ จะลดลงเมื่ออายุเพิ่มขึ้น และภายหลังอายุ 8 ขวบ จะไม่ค่อยพบว่าเด็กวาดสิ่งเหล่านั้น นอกจากเด็กที่มีความสามารถพิเศษจริง ๆ เด็กเล็กมักจะสนใจสีสันที่งดงาม ส่วนเด็กโตจะสนใจรูปร่างของมันมากกว่าสี และอีกอย่างหนึ่งเด็กเล็กส่วนใหญ่ใช้ดินสอสีขาว ส่วนเด็กโต มักชอบใช้ดินสอสีดำวาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3 ความแตกต่างระหว่างเพศเกี่ยวกับการวาดภาพ ความแตกต่างนี้จะพบตั้งแต่วัยเด็กเล็ก เด็กหญิงมักจะชอบวาดรูปคนมากกว่าเด็กผู้ชาย อย่างไรก็ตาม เด็กชายมักจะวาดรูปคนได้ถูกสัดส่วนกว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงมักชอบแต่งเครื่องประดับเครื่องแต่งกายให้แก่รูปคนที่วาดมากกว่าเด็กชาย ในระหว่างอายุ 5-8 ขวบ เด็กมักจะวาดภาพคนที่เป้นเพศเดียวกับตนมากกว่าเพศตรงข้ามมากขึ้น เด็กเริ่มรู้จักแยกเพศ โดยแสดงออกทางผม เสื้อผ้า และลักษณะของหน้าตา เมื่ออายุประมาณ 6 ขวบ เด็กหญิง จะวาดรูปที่เห็นหน้าเต็มมากกว่าเด็กชาย โดยทั่ว ๆ ไปเด็กชายมักจะวาดรูปเครื่องบิน สนามรบมากกว่าเด็กหญิง รวมทั้งสามารถวาดเครื่องยนต์กลไกต่าง ๆ ได้ดีกว่าด้วย นอกจากนี้เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีสภาพทางเศรษฐกิจต่ำ สถิติปัญญาของเด็กก็มีอิทธิพลต่อการวาดภาพของเด็กว่าจะมีคุณภาพดีเพียงใดด้วย

3.4 การระบายสี การใช้สีของเด็กจะแสดงให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์ด้วย การระบายสีจะเริ่มตั้งแต่ วัยเด็ก เมื่ออายุ 2 ขวบ เด็กจะเริ่มใช้ดินสอสีก่อนและเริ่มควบคุมการระบายสีได้เมื่ออายุ 3 ขวบ และเมื่อ อายุ 4 ขวบ เด็กจะเริ่มมีจินตนาการเกี่ยวกับการระบายสี ต่อจากนั้นเด็กจะเริ่มใช้สีน้ำ เด็กเล็กมักจะ ชอบใช้สีฉูดฉาดโดยไม่ต้องขอคำแนะนำหรือความเห็นจากผู้ใหญ่

3.5 ดนตรี เด็กเล็กมักจะชอบร้องเพลงโดยไม่คำนึงถึงว่าจะถูกผิดอย่างไร โดยเริ่มจำจากการที่ผู้ใหญ่ ขับกล่อม เด็กจะรู้สึกสนุกสนานที่ได้ยินเสียงคนร้องเพลงและตีใจ (หัวเราะ) เมื่อตนทำเสียงร้องเพลงได้ บางครั้งเด็กจะใช้อวัยวะของตนให้จังหวะสอดคล้องกับเสียงดนตรีในขณะที่นอนอยู่ เด็กจะเริ่มร้องเพลงอย่างง่าย ๆ ได้เมื่ออายุ 4-5 ขวบ ในขณะที่เด็กหัดพูด แม้ว่าเด็กจะไม่รู้จักเนื้อร้องที่ถูกต้องของเพลงนั้น ก็ตามเมื่อเด็กอายุ 2 ขวบ เด็กจะรู้จักเดินตามเสียงดนตรี เมื่ออายุ 3 ขวบ เด็กจะชอบวาดรูปภาพ และจำทำนองเพลงต่าง ๆ ได้มากขึ้น นอกจากนี้ เด็กยังชอบการร้องเพลงใดเพลงหนึ่ง ในปีต่อ ๆ มา เด็กจะร้องเพลงได้ถูกต้องขึ้น เมื่ออายุ 5 ขวบ เด็กอาจจะเรียนเล่นเปียโนได้ ถ้าได้รับการแนะนำที่ถูกต้อง เด็กจะรู้จักพักผ่อนด้วยการฟังหรือการเล่นดนตรีมากขึ้นเมื่อโตขึ้น

3.6 การเขียน งานเขียน เช่น เขียนนิทาน หรือเขียนโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน จะเริ่มในระยะวัยรุ่น แต่โดยทั่ว ๆ ไป เด็กมักจะคิดว่าการเขียนเป็นแบบฝึกหัดในโรงเรียนมากกว่าที่จะเป็นการเล่น เมื่อเด็ก สามารถเข้าใจภาษาและสะกดคำได้ดี เด็กก็สามารถเขียนนิทานหรือโคลงกลอนต่าง ๆ ได้ ซึ่งการเขียนพวกโคลงกลอนนี้ เป็นการเขียนที่เด็กได้รับความพึงพอใจมาก

4. การรวบรวมสิ่งของ เมื่อเด็กมีอายุประมาณ 3 ขวบ เด็กต้องการเก็บรวบรวมสิ่งของที่เด็กชอบในระยะวัยเด็กเล็ก เด็กจะเก็บรวบรวมสิ่งของที่ไม่มีคุณค่านัก และเมื่อรวบรวมของอย่างใดอย่างหนึ่งไว้ได้แล้ว บางคราวเด็กจะลืมหรือไม่ค่อยสนใจในสิ่งนั้นมากเช่นเดิมอีก ตามปกติของที่เด็กเก็บรวบรวมได้นั้นมักจะเก็บไว้ในกระเป๋าเสื้อหรือกระเป๋ากางเกง หรือเด็กอาจจะหาที่ซ่อนของตนเองแห่งใดแห่งหนึ่งก็ได้ จากอายุ 6 ขวบถึงวัยรุ่น เด็กจะรู้จักการเก็บรวบรวมสิ่งของต่าง ๆ มากขึ้น กล่าวกันว่าเด็กชายจะเก็บรวบรวมของมากที่สุดเมื่ออายุ 10 ขวบ และเด็กหญิงประมาณ 11 ขวบ เด็กหญิงจะรู้จักเก็บรวบรวมสิ่งของมากกว่าเด็กชาย และการเก็บรวบรวมนี้จัดเป็นการเล่นของเด็ก เมื่อเด็กโตขึ้น ข้าวของหรือสิ่งที่เด็กรวบรวมได้ เด็กก็จะพยายามเก็บไว้ในที่มิดชิดไม่ให้ผู้ใดรบกวนได้ ระยะแรกเด็กจะเก็บรวบรวมสิ่งที่เด็ก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สนใจก่อน แต่ภายหลังเด็กจะเลือกเก็บเฉพาะสิ่งที่เด็กสนใจมากที่สุดเท่านั้น และส่วนมากแล้วเด็กชาย ทุก ๆ ะดับอายุจะเก็บรวบรวมสิ่งของมากกว่าเด็กหญิง

5. การเล่นเกมและการแข่งขัน เด็กจะเริ่มเล่นเกมต่าง ๆ กับแม่ของตนเองก่อน เกมที่เด็กส่วนมากชอบเล่นกันเสมอ ได้แก่ เล่นซ่อนหา เล่นกับกระจกเงา เมื่อเด็กเริ่มเดินได้ เด็กจะชอบเล่นซ่อนหา ถ้าเด็กซ่อนจนไม่มีใครสามารถหาพบแล้ว เด็กจะดีใจมากที่สุด

เมื่อเด็กอายุได้ 4-5 ขวบ ซึ่งเป็นเด็กวัยเล็ก เด็กจะเริ่มชอบเล่นกับเพื่อนบ้าน โดยที่ไม่จำกัด จำนวนผู้เล่น ใครจะมาร่วมเล่นด้วยก็ได้ ในการเล่นนี้เด็กจะเอาอย่างการเล่นจากผู้ใหญ่หรือเด็กที่โตกว่า ระยะเวลาการเล่นของเด็กยังง่ายและเป็นระยะสั้น ๆ กฎเกณฑ์ตั้งกันเองเดิยวั้นั้น เช่น การเล่นซ่อนหา เล่น ตำรวจจับผู้ร้าย เป็นต้น

เมื่ออายุประมาณ 5 ขวบ เด็กจะเล่นกีฬาจำพวกกระโดดไกล เตะฟุตบอล เป็นต้น เด็กจะเล่นกีฬาชนิดใดขึ้นอยู่กับพัฒนาการของกล้ามเนื้อ และพัฒนาการทางสติปัญญาด้วย เมื่ออายุ 10 หรือ 11 ขวบ เด็กจะเริ่มเล่นที่มีการแข่งขันโดยเล่นเป็นทีมหรือหมู่ ในระยะแรกเด็กแต่ละคนยังเล่นไม่ได้ดีเท่าที่ควร แต่ไม่ช้าเด็กจะค่อย ๆ เรียนรู้การเล่นกับเพื่อนฝูงเป็นหมู่ รู้จักเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ทำให้การเล่นสนุกสนานยิ่งขึ้น เมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่นเด็กจะเล่นได้ดีขึ้นและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของการเล่นได้ดียิ่งขึ้น

คุณค่าของการเล่นกีฬา การเล่นต่าง ๆ ไม่เพียงแต่จะสร้างความพึงพอใจแก่เด็กเท่านั้นแต่ยังมีคุณค่าต่าง ๆ อีกมาก เป็นต้นว่า ทำให้เด็กรู้จักเข้าสังคม ทำให้เด็กรู้จักเข้ากับเพื่อนฝูงได้ดี รู้จักทำงานต่าง ๆ ร่วมกัน หรืออาจจะเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ตลอดจนทำให้เด็กรู้ถึงความสามารถของตนอีกด้วย

6. การอ่าน ในปีแรกของเด็ก เด็กจะชอบเสียงที่เป็นทำนอง เช่น มีผู้ร้องเพลงกล่อมเป็น ทำนองต่าง ๆ เด็กจะชอบมาก เมื่อเด็กอายุได้ 2 ขวบ เด็กจะชอบดูรูปภาพในหนังสือทั้งรูปคนและรูปสัตว์ บางครั้งขณะที่เด็กดูรูปภาพ เด็กอาจจะเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับภาพนั้นด้วยก็ได้ แม้ว่าเด็กจะไม่เข้าใจคำ บางคำ เด็กก็จะแสดงออกทางสีหน้า เมื่อมีผู้อ่านหนังสือให้ฟังเด็กจะยิ่งพอใจมาก ประสบการณ์ในการอ่านวัยเด็กนี้จะมีอิทธิพลต่อความสนใจในการอ่านเมื่อโตขึ้น

ในวัยเด็กเล็ก เด็กจะจดจำหนังสือการ์ตูนต่าง ๆ เท่าที่เคยเห็นได้ เด็กเล็กโดยทั่วไปชอบหนังสือเล่มเล็ก ๆ ที่เด็กจับถือได้ง่าย ภายในมีภาพและมีเรื่องสั้น ๆ สำหรับอ่าน แต่เนื่องจากเด็กไม่เข้าใจคำต่าง ๆ มากพอ เด็กจึงชอบให้ผู้อื่นอ่านนิทานที่เป็นคำกลอนให้ฟัง เนื่องจากเด็กเลือกอ่านหนังสือตามใจ ชอบไม่ได้ เพราะเด็กต้องอ่านตามที่ครูหรือพ่อแม่จัดหาให้ เด็กจึงมีขอบเขตจำกัดในการอ่าน อย่างไรก็ตาม เด็กชอบอ่านหนังสือเกี่ยวกับบุคคลที่เด็กคุ้นเคย เช่น พ่อแม่ พี่น้อง ครู หรือเกี่ยวกับสัตว์ที่เด็กชอบ และ ที่มีอยู่ในชีวิตประจำวัน หรือเด็กพบเห็นอยู่เสมอ เช่น แมว หมา กระต่าย เป็นต้น ในระยะที่เด็กอยู่ในโรงเรียนอนุบาล เด็กจะชอบอ่านนิทานตลกขบขันและการ์ตูน ในระยะนี้เด็กชอบที่มีตัวละครเกี่ยวกับเด็กหญิง เด็กชาย นางฟ้า และเด็ก เป็นต้น

ในระยะปลายวัยเด็ก เด็กยังคงมีขอบเขตจำกัดในการอ่านหนังสืออยู่นั่นเอง คือ อ่านเฉพาะที่พ่อแม่มีอยู่ แต่เมื่อเด็กโตขึ้นกว่านั้น เด็กจะรู้จักยืมหนังสือประเภทต่าง ๆ ของเพื่อน ๆ ไปอ่านบ้าง นอกจากนี้เด็กยังสามารถยืมจากห้องสมุดโรงเรียน หรือห้องสมุดประชาชนได้บ้าง อย่างไรก็ตาม ความสนใจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์ของ นนเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์อื่นใดโดยไม่ได้รับอนุญาตถือว่าผิดกฎหมาย

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในการอ่านของเด็กถูกจำกัดอยู่ในกรอบของวัฒนธรรมด้วย เช่น เด็กอ่านได้เฉพาะหนังสือที่พ่อแม่เห็นว่าควรอ่านเท่านั้น และเพศของเด็กก็เป็นข้อหนึ่งที่ทำให้เด็กไม่ได้อ่านหนังสือตามใจชอบ

เมื่อเด็กโตมากขึ้น รสนิยมในการอ่านของเด็กก็เปลี่ยนไป เช่น อาจจะชอบอ่านหนังสือประเภทการ์ตูน เทพนิยาย ตลกขบขัน และหนังสือประเภทลึกลับมาก แต่ไม่สนใจอ่านเกี่ยวกับเรื่องความรักเลย อย่างไรก็ตาม เด็กจะชอบหนังสือประเภทใดนั้น ขึ้นอยู่กับทัศนคติของพ่อแม่ที่มีต่อหนังสือด้วยและเด็กแต่ละคนมีความสามารถทางการอ่านแตกต่างกันมาก

2.5.5 การจัดหาของเล่นให้แก่เด็ก

เนื่องจากของเล่นมีความสำคัญสำหรับเด็ก และมีอิทธิพลต่อพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็ก ของเล่นบางอย่างช่วยสร้างสรรค์เกี่ยวกับจำนวน (Number concept) บางอย่างก็ช่วยเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับรูป (Form) และบางชนิดก็ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ตลอดจนรู้จักสังเกตเกี่ยวกับสีให้แก่เด็ก ดังนั้น ผู้ปกครองและครูควรจะได้มีหลักในการพิจารณาเลือกของเล่นให้แก่เด็ก เพื่อประโยชน์ดังกล่าว และเพื่อความปลอดภัยของชีวิตบุตรหลานหรือเด็กของตน ดังนี้

1. เลือกของเล่นให้เหมาะสมกับวัย เด็กจะสนใจเล่นของเล่นเมื่อของเล่นเหมาะกับวัยของเด็ก ถ้าของเล่นนั้นเล่นได้ยากหรือง่ายเกินไป เด็กก็หมดความสนใจที่จะเล่น
2. เลือกของเล่นที่ส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก ของเล่นหลายอย่างส่งเสริมให้เด็กมีความรู้เกี่ยวกับสี รูปฟอร์ม และจำนวน เช่น ฟอร์มบอร์ด (Form board) และที่ระบายสีต่าง ๆ ก็ให้ประโยชน์ในการสร้างสรรค์เกี่ยวกับสี และรูปฟอร์ม

ตุ๊กตาสัตว์ นอกจากจะให้ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติศึกษาแล้ว ก็ยังเป็นประโยชน์ในการให้ความเข้าใจเกี่ยวกับจำนวน รวมทั้งแห่งไม้ลูกบาศก์ด้วย

ไม้บล็อกรูปลูกบาศก์ต่าง ๆ เป็นประโยชน์ในการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งตามโรงเรียนเด็กเล็ก (Nursery school) และโรงเรียนอนุบาล (Kindergarten) จะจัดหาไว้ให้เด็กเล่นเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก เช่น การนำไม้บล็อกมาต่อเป็นรถไฟ บ้าน สะพาน ฯลฯ

ภาพต่อ (Jigsaw) ง่ายๆ ๆ ก็เป็นของเล่นที่มีคุณประโยชน์ในการแก้ความช่างสังเกต ความคิดของเด็ก นอกเหนือไปจากให้ความเพลิดเพลินใจ

3. หลีกเลี่ยงจากการให้ของเล่นจำพวกพลาสติกอ่อนและยาง เด็กวัยทารกชอบหยิบของใส่ปาก และเมื่อเริ่มมีฟันแล้ว เด็กจะกัดกินจะเป็นอันตรายต่อเด็ก เช่น ลูกโป่ง ตุ๊กตายาง
4. หลีกเลี่ยงจากการให้ของเล่นที่ทำสี สีที่ใช้เขียนผ้าเป็นสีที่มีอันตรายต่อชีวิต ผู้ใหญ่ควรระมัดระวังในการเลือกของเล่นที่มีสีต่าง ๆ ที่วางขายอยู่ทั่วไปในท้องตลาด
5. งดเว้นจากการให้ของเล่นจำพวกลูกปัดหรือที่เป็นกระดุม เด็กทารกอาจจะกัด จับใส่ปาก จับใส่ในรูจมูก โดยเฉพาะลูกปัดกระเบื้องที่แตกได้ และมีคม อาจจะบาดมือ ปาก ลิ้น ฯลฯ ของเด็กทำให้เป็นบาดแผล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. งดเว้นจากการให้ของเล่นประเภทแหลมคมแก่เด็ก ของเล่นจำพวก หอก ดาบ แม้จะทำด้วยไม้ ก็มักจะก่อให้เกิดอันตรายแก่เด็ก อาจถึงแก่ตาบอดหรือตาพิการได้

7. จัดหาอุปกรณ์เครื่องใช้ประกอบการเล่นแก่เด็ก เด็กประถมศึกษาสนใจการวิ่ง กระโดด เตะ เป็นต้น พ่อแม่และครูควรสนใจจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเล่นให้ตามสมควร เช่น กางเกง เสื้อ กุญแจ รองเท้า เชือก ลูกฟุตบอล ฯลฯ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางกายอย่างแท้จริง

2.5.6 การเลือกของเล่นสำหรับเด็ก

วัยเด็กเป็นวัยของการเรียนรู้และฝึกหัดทักษะในด้านต่าง ๆ สิ่งที่จะช่วยส่งเสริมความสามารถของเด็ก คือ “การเล่น” ดังนั้น เราจึงจำเป็นต้องเลือกของเล่นให้เหมาะสมกับวัยเพื่อเด็กจะได้รับการส่งเสริมให้เหมาะสมกับความถนัดของเขา

1. วัยทารก คือ ช่วงขวบแรก เด็กวัยนี้มีพลังอย่างมากในการเรียนรู้ โดยเฉพาะในด้านประสาทสัมผัสต่าง ๆ ได้แก่ การมองดู การฟัง การชิมรส การดมกลิ่น และการแตะต้องสัมผัส วัยนี้เด็กยังพูด บอกรหรืออธิบายไม่ได้ แต่เด็กจะเก็บข้อมูลต่าง ๆ ไว้ในใจและเปรียบเทียบความอ่อนนุ่ม ความแข็ง รูปร่าง และขนาดของสีต่าง ๆ นอกจากนี้ยังมีการวัดและจับคู่สีต่าง ๆ โดยการเอาใส่ปาก และดมกลิ่น ดังนั้น ของเล่นของเด็กวัยนี้ ได้แก่

1.1 ของที่ใช้แขวนเปล หรือโมบายล์ (Mobile) ที่มีสีสด ๆ และมีการเคลื่อนไหว ซึ่งเด็กจะมองดูได้

1.2 ของเล่นที่เขย่าแล้วมีเสียงดังกรูกริ่ง

1.3 ของเล่นที่ทำด้วยยาง เป็นรูปต่าง ๆ ซึ่งเด็กสามารถบีบและจับได้

1.4 ตุ๊กตาสัตว์ที่อ่อนนุ่มและกอดได้

1.5 ของเล่นที่ใช้ผ้าต่าง ๆ ที่มีความหนา บาง ต่าง ๆ กัน เย็บลงบนแผ่นหนัง

1.6 ของเล่นที่เด็กกัดได้ และเป็นของที่ทำได้

1.7 ของเล่นที่มีอยู่ในบ้าน เช่น ก่อ่งขนาดต่าง ๆ กัน กระจบอง ขวดพลาสติก

1.8 ของเล่นขณะเล่นน้ำ เช่น ฟองน้ำ ถัง แก้ว ฯลฯ

1.9 ก่อ่งเพลง หรือโมบายล์ที่มีเสียงเพลง

1.10 ของเล่นที่ทนทานใช้ได้นาน ไม่จำเป็นต้องเป็นของที่มีราคาแพง

1.11 ควรเป็นของเล่นที่จับถือได้สะดวก เหมาะกับมือ และไม่ควรหนักจนเกินไป

1.12 ของเล่นที่มีขอบมน กลม และเรียบ

1.13 ไม่ซำรดหลุดออกเป็นชิ้นส่วนได้ง่าย เช่น ตุ๊กตาพลาสติกบางชนิด

1.14 ของเล่นที่ไม่มีสีเคลือบ

1.15 ของเล่นที่สามารถต้ม หรือทำความสะอาดได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. วัยหัดเดิน หรือวัยเดินเตาะแตะ คือ ขวบที่ 2 วัยนี้เด็กชอบสำรวจสิ่งต่าง ๆ รอบข้าง พึ่งตัวเองได้มากขึ้น เด็กวัยนี้จะพัฒนาความมั่นใจในตนเอง หรือไม่ก็พัฒนาความสงสัยในตนเองและเกิดความรู้สึกกระตือรือร้น อยากรู้อยากเห็นของตนเอง ของเล่นที่จะเสริมให้เด็กมีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น ได้แก่

2.1 ของเล่นที่เสริมสร้างกล้ามเนื้อใหญ่ มักเป็นของเล่นกลางแจ้ง เช่น

1. เครื่องเล่นปีนป่าย กระดานลื่น (ถั่งซึ่งทำเป็นอุโมงค์ลอด) สามล้อ
2. ของเล่นที่ใช้ในการเล่นดินทราย เช่น ช้อน ถัง แก้ว จอบ เสียม
3. ของเล่นขณะเล่นน้ำ
4. ของเล่นที่ใช้ดึง

2.2 ของเล่นในบ้าน

1. ควรมีก่องหรือลิ้นชักไว้เก็บของเล่น ซึ่งเด็กจะได้รู้จักเก็บของเมื่อเล่นเสร็จแล้ว
2. โยกพก ที่ทำเป็นรูปสัตว์ต่างๆ
3. ลูกประคำขนาดใหญ่ เพื่อให้เด็กหัดร้อยเชือกผ่านรู
4. บล็อกขนาดและรูปร่างต่าง ๆ ทาสีต่าง ๆ กัน
5. ของเล่นที่ใช้ตอก
6. ลูกบอล
7. รูปต่อง่าย ๆ
8. ตุ๊กตา พร้อมเสื้อผ้าเปลี่ยน
9. รถชนิดต่างๆ
10. หนังสือที่มีรูปภาพต่าง ๆ เช่น รูปสัตว์หรือเป็นเรื่องสั้น

3. ขวบที่สาม วัยนี้เริ่มบุคลิกของตัวเอง และเรียนรู้จักการเข้าสังคม เด็กจะชอบเล่นเลียนแบบชีวิตจริง เด็กจะยังคงเล่นของเล่นในวัยหัดเดิน ด้วยความกระตือรือร้น วัยนี้เริ่มที่จะจับดินสอได้ และไม่เอาของเข้าปากเพื่อสำรวจ เด็กเริ่มมีจินตนาการ ดังนั้น ของเล่นที่จะหาเพิ่มเติม คือ

3.1 ดินสอ ดินสอสี กระดาษ กระดานดำ ซึ่งจะใช้ขีดเขียน หรือวาดภาพต่าง ๆ หรือจะเป็นรูปภาพให้เด็กระบายสี ถ้าที่บ้านมีที่พออาจจะจัดโต๊ะ เก้าอี้ ให้เด็กใช้ส่วนตัว และ อีกอย่างนี้อาจช่วยให้เด็กมีกำลังใจและความรู้สึกภูมิใจ คือ จัดกระดานเฉพาะ แล้วเอา ภาพที่เด็กวาดมาติดแสดงไว้ให้ทุกคนดู

3.2 ดินเหนียว ดินน้ำมัน ซึ่งเด็กจะหัดปั้นรูปต่าง ๆ

1. ไม้บล็อกขนาดต่าง ๆ ซึ่งเด็กจะสามารถต่อบ้านเรือน ปราสาท รถ ฯลฯ ได้
2. ของเล่นที่เกี่ยวกับเสียงและเพลง เช่น เครื่องดนตรี ประเภทให้จังหวะ กลอง ฉิ่ง

ฉาบ

4. เด็กก่อนวัยเรียน คือ เด็กอายุ 3-5 ปีเป็นช่วงที่มีการพัฒนาการอย่างมาก ทั้งด้านอารมณ์สติปัญญา และความสามารถ เด็กวัยนี้ จะสามารถเล่นเข้ากลุ่มกับเพื่อนได้ ถ้ามีสิ่งแวดล้อมที่ดี และมีสิ่งกระตุ้นต่าง ๆ เด็กจะมีการตอบสนอง และพัฒนาอย่างมาก ของเล่นที่จะมีเพิ่มเติม ได้แก่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้เผยแพร่ไปยังประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1 ของเล่นเพื่อพัฒนากล้ามเนื้อใหญ่ บันไดเชือก หรือตาข่าย สำหรับปีนป่าย ไม้กระดก ไม้แคบ เพื่อหัดเดินทรงตัว

4.2 ของเล่นที่ช่วยพัฒนากล้ามเนื้อเล็ก ดินสอ กระดาน กรรไกร กาว ของเล่นช่างไม้ เช่น ค้อน ตะปู เลื่อย รูปต่อ

4.3 ของเล่นที่ช่วยเสริมสร้างจินตนาการ และการแสดงบทบาทต่าง ๆ หุ่นกระบอก หุ่นมือ เครื่องครัว ชุดแพทย์ ตุ๊กตา พร้อมเสื้อผ้าที่จะเปลี่ยนได้

4.4 ของเล่นที่ช่วยกระตุ้นความรู้ตัวอักษร รูปต่อ เกมจับคู่ นาฬิกา แท่งไม้ ซึ่งจะฝึกการนับเลข บวกลบเลข ฟังและเขียนที่จะออกเสียง รวมภาษาต่างชาติด้วย

4.5 ของเล่นเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์แม่เหล็ก แว่นขยาย การจัดและฟังเทป หนังสือ รูปภาพ ต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องทาง วิทยาศาสตร์

4.6 เพลงและดนตรี ให้รู้จักหว่า รวมทั้งการหัดเล่นดนตรี

4.7 พาไปเที่ยวสถานที่ต่าง ๆ เช่น สถานีดับเพลิง สถานีตำรวจ ธนาคาร สำนักงาน หนังสือพิมพ์ สวนสัตว์ ฯลฯ แนะนำให้รู้ว่าบุคคลในอาชีพต่าง ๆ ทำหน้าที่อะไรบ้าง ของต่าง ๆ ใช้ทำอะไร

4.8 อ่านเรื่องหรือเล่านิทานให้ฟัง เล่นเกม 20 คำถามง่าย ๆ

2.5.7 ข้อควรคำนึงในการเล่น

การเล่นควรคำนึงถึงความปลอดภัยในการเล่นด้วยข้อควรระมัดระวังในการเล่นมีดังนี้

1. พิชของสารบางชนิดที่ใช้ทำหรือเคลือบของเล่นบางชนิด เป็นอันตรายต่อเด็กได้ เช่น ของที่ทำจากพลาสติก หรือของเล่นที่ขูดด้วยตะกั่ว เป็นต้น

2. อันตรายจากของเล่นที่แหลมคมบางชนิด เช่น มีด พลั่ว กรรไกร เป็นต้น

3. ถ้าเด็กมีของเล่นที่ไม่เหมาะสม ก็จะเกิดความเบื่อหน่าย เช่น เด็กโตแล้วต้องมานั่งเล่น กรูกริ่ง เด็กย่อมเกิดความเบื่อหน่าย และมีอารมณ์หงุดหงิดได้

4. ในทางตรงกันข้าม ถ้าเด็กมีของเล่นมากเกินไป หรือได้ของเล่นใหม่อยู่เสมอ จะติดของเล่นจนเสียงาน

5. เด็กที่ถูกตามใจมักต้องการของเล่นแปลก ๆ ใหม่ ๆ อยู่เสมอ ทำให้สิ้นเปลืองเงินทองมากมาย

6. การเล่นแข่งขันกัน อาจทำให้เกิดข้อขัดแย้งกันขึ้น มีการเปรียบเทียบความสามารถอาจก่อให้เกิดการแตกความสามัคคีได้

7. ถ้าเด็กผู้ชายเล่นร่วมกับเด็กผู้หญิงมากเกินไป อาจทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมคล้ายเพศตรงข้ามได้ ทำให้เด็กมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศตน

8. ในกรณีที่เด็กเล่นเฉื่อย ๆ (Passive play) เช่น ดูหนังสือ ดูโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ เด็ก จะมีความคิดคำนึงภายในใจ ทำให้เราไม่สามารถทราบได้ว่าเด็กมีความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้องหรือไม่ เคยมีตัวอย่างเด็กกระโดดเหาะ เช่นเดียวกับมนุษย์ค้างคาวในโทรทัศน์ ลงแม่น้ำเจ้าพระยาถึงแก่ความตาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

9. การเล่นที่ใกล้ชิดกันเกินไป เช่น การเล่นเป่ากบ อาจทำให้เด็กเป็นโรคติดต่อ เช่น เป็นหวัด แพร่เชื้อติดต่อกันได้

10. การเล่นน้ำ ควรมีผู้ใหญ่ดูแลอยู่ใกล้ ๆ เพราะเด็กอาจจมน้ำได้ง่าย

11. การถีบจักรยาน ต้องคอยระวังไม่ให้เล่นใกล้ถนน เด็กอาจถีบจักรยานเลยออกไปนอกถนนได้ เพราะเด็กไม่รู้จักรถล้ออันตราย

2.5.8 แนวโน้มการตลาดของเล่นเด็ก

อุตสาหกรรมของเล่นไทยมีศักยภาพพร้อมแข่งขันต่างประเทศ พบว่าประเทศแถบยุโรป ยอมรับของเล่นไทยและเชื่อมั่นในคุณภาพและความปลอดภัย มูลค่าส่งออกกว่า 6,000 ล้านบาท แต่ 2-3 ปีที่ผ่านมาอุตสาหกรรมของเล่นได้รับผลกระทบ มียอดขายน้อยลงจากการที่เด็กทั่วโลกเปลี่ยนไปเล่นเกมผ่านอุปกรณ์ดิจิทัล เช่น แท็บเล็ต ไอโฟน ไอแพด เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะไม่ช่วยในเรื่องการเสริมสร้างทักษะของเด็ก เพราะไม่ได้สัมผัสของจริงที่จะทำให้เด็กได้เรียนรู้มากกว่า โดยเฉพาะของเล่นที่ทำจากไม้ยางพารา นั้น ผู้ประกอบการไทยถือว่ามีศักยภาพด้านการผลิตเป็นอย่างมาก พร้อมส่งออกไปหลายประเทศทั่วโลก ทั้งนี้ มูลค่าอุตสาหกรรมของเล่นเด็กในประเทศไทยมีมูลค่ารวมประมาณ 10,000 ล้านบาท โดยในปี 2556 อุตสาหกรรมของเล่นเด็กมีมูลค่าการส่งออกประมาณ 6,000 ล้านบาท ลดลงร้อยละ 7.678 เมื่อเทียบกับปี 2555 อย่างไรก็ตามประเทศไทยยังเป็นผู้ส่งออกของเล่นเด็กรายสำคัญอันดับที่ 14 ของโลกด้วยสัดส่วนร้อยละ 1.04 ของมูลค่าการส่งออกของเด็กเล่นทั้งหมดในตลาดโลก โดยไทยมีตลาดส่งออกหลักประกอบด้วยสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่นและสหภาพยุโรป ทั้งนี้สถานการณ์การส่งออกของอุตสาหกรรมของเด็กเล่นของไทยในปี 2557 จะอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกับปี 2556 และอาจเผชิญกับการแข่งขันที่รุนแรงทั้งจากคู่แข่งที่ผลิตของเล่นเด็กคุณภาพปานกลางและมีต้นทุนการผลิตที่ต่ำกว่าประเทศไทยอย่างประเทศจีน และ ฮังการี ที่สามารถครองส่วนแบ่งทางการตลาด โดยคิดเป็นร้อยละ 60 ของมูลค่าการส่งออกโดยรวม ในตลาดโลก ทำให้ผู้ผลิตของเล่นเด็กในไทยต้องเผชิญกับปัจจัยลบ นอกจากนี้อุตสาหกรรมของเล่นเด็กไทย มีศักยภาพการส่งออกที่ดีในแถบเอเชียอีกหลายประเทศ ซึ่งสามารถเป็นตลาดทดแทนได้ โดยตลาดส่งออกที่น่าจะก้าวขึ้นมามีบทบาทเพิ่มมากขึ้นในสินค้าประเภทนี้ของไทย ได้แก่ มาเลเซีย เกาหลีใต้ และอินเดีย โดยสังเกตจากอัตราการเติบโตการส่งออกของเล่นเด็กไทยที่ส่งไปยังตลาดดังกล่าวในช่วง 11 เดือนแรกของปี 2556 มีการขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 102.7 ร้อยละ 88 และร้อยละ 133.3 ตามลำดับ ทั้งเกาหลีใต้ อินเดีย และมาเลเซีย ยังน่าจะเป็นตลาดส่งออกที่ขยายตัวต่อเนื่องตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ประกอบกับประชากรมีกำลังซื้อสูง โดยสินค้าของเล่นเด็กไทยที่จะมีโอกาสในการเจาะตลาดดังกล่าวคือ ของเล่นฝึกสมองและของเล่นประเภทจำลองที่ผลิตด้วยวัสดุไม้ซึ่งอยู่ในประเภทของเล่นเพื่อการศึกษา (ผู้จัดการออนไลน์. 2557)

2.6 พัฒนาการทางด้านภาษาในเด็กตอนต้น

2.6.1 ความสำคัญของภาษา

ภาษาเป็นตัวบ่งชี้ความเป็นมนุษย์เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญที่มนุษย์ใช้ในการสื่อความหมายให้เข้าใจซึ่งกันและกันโดยอาศัยกระบวนการพัฒนาทางภาษา ซึ่งประกอบด้วย การรับข้อมูลและการส่งข้อมูลผ่านการคิดและสัญลักษณ์ (The National Council of English and International Reading Association, 1996) ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาทุกระดับควรตระหนัก ถึงความสำคัญของภาษาที่มีต่อผู้เรียนโดยเฉพาะเด็กในช่วงอายุ 0-6 ปีซึ่งเป็นรากฐานสำคัญและ จำเป็นที่สุดในการพัฒนาสมองและพัฒนาคุณภาพมนุษย์ เนื่องจากภาษาเป็นระบบที่มีความซับซ้อน เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาสติปัญญาของเด็กปฐมวัย การที่เด็กได้ใช้ภาษาในการคิดการสื่อสารความต้องการของตนเองกับผู้อื่น ตลอดจนใช้ภาษาเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนา ทักษะทางด้านสติปัญญาซึ่งนำไปสู่การพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ (Vygotsky, 1962) ดังนั้นผู้ที่ เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาปฐมวัยควรปฏิบัติให้เหมาะสมกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย เพื่อให้เด็กพัฒนาตนเองเต็มตามศักยภาพไปสู่การพัฒนาชีวิตที่สมบูรณ์ต่อไป

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาตามมุมมองที่มีต่อภาษาที่แตกต่างกันสรุปได้ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม (2541, หน้า 1-2) ได้ให้ความสำคัญของภาษาว่า ภาษาเป็นเครื่องมือ ช่วยให้มนุษย์ได้แลกเปลี่ยนความคิดที่เป็นนามธรรมต่อกัน ภาษาเป็นพฤติกรรมที่ช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางสังคม ช่วยให้เด็กมีความอบอุ่นมั่นคง ภาษาช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ เกิดแนวคิดความรู้สึกตลอดจนเจตคติต่าง ๆ และภาษาส่งผลถึงการปรับตัวของเด็กอีกด้วย

ไวโกตสกี (Vygotsky, 1962, 1978) กล่าวว่า ภาษาเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับการคิด ภาษา เป็นเครื่องมือสำคัญของการคิด ในช่วงต้นของชีวิตเด็กจะใช้ภาษาในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ซึ่งเรียกว่า ภาษาสังคม (Social Speech) ต่อมาเด็กจะใช้ภาษาที่พูดกับตนเอง (Private Speech) เพื่อแนะนำการปฏิบัติของตัวเด็กเองในการแก้ไขปัญหาที่เด็กต้องเผชิญ จากผลการทดลองของ ไวโกตสกี พบว่า เด็กจะใช้การพูดกับตนเองในการบรรยายสถานการณ์ วิเคราะห์ วางแผน และ สะท้อนวิธีการแก้ปัญหาในที่สุด การพูดกับตนเองของเด็กเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติในบรรยากาศที่อิสระ เด็กจะใช้การพูดกับตนเองในการกำกับการคิดและพฤติกรรมของตัวเด็กเอง หากปัญหาที่เด็กเผชิญมีความยากมากขึ้นเท่าใด เด็กยังต้องใช้การพูดกับตนเองมากขึ้นเท่านั้น ซึ่งต่อมากการพูดกับตนเองของเด็กนี้จะพื้นฐานที่นำไปสู่ภาษาที่พูดในใจเฉพาะตนเอง (Inner Speech) ซึ่งเป็นพัฒนาการทางเขาวนปัญญาในขั้นสูง (Vygotsky, 1981, pp. 24-28)

นอกจากนี้ ฮอลลิเดย์ (Halliday, 1975, pp. 17-21) กล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับความสำคัญ ของภาษาในแง่ของการใช้ภาษาของเด็กเพื่อสื่อความต้องการต่าง ๆ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. เด็กใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสดงความต้องการ (Instrumental Function) เมื่อเด็กใช้ภาษาจะทำให้เด็กได้รับสิ่งของ การช่วยเหลือ หรือสิ่งอื่น ๆ ตามที่เด็กต้องการ
 2. เด็กใช้ภาษาเพื่อควบคุมพฤติกรรมของผู้อื่น (Regulatory Function) โดยเริ่มต้น จากการที่เด็กถูกควบคุมโดยภาษาของผู้ใหญ่ เด็กจึงเรียนรู้และเปลี่ยนจากการถูกควบคุมมาเป็นการใช้ภาษาเพื่อควบคุมผู้อื่นแทน การใช้ภาษาตามลักษณะนี้ จะเจาะจงไปที่พฤติกรรมของบุคคลมากกว่าสิ่งของหรือการช่วยเหลือที่เด็กต้องการ
 3. เด็กใช้ภาษาในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (Interactional Function) โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับแม่หรือบุคคลที่ใกล้ชิด เป็นการใช้ภาษาเพื่อทักทาย หรือสื่อให้ผู้อื่นหันมาสนใจ
 4. เด็กใช้ภาษาในการแสดงความเป็นตัวตนของเด็ก (Personal Function) เป็นการใช้ภาษาในการพัฒนาบุคลิกภาพ ในการแสดงความรู้สึกส่วนตัว การมีส่วนร่วมหรือการถอนตัว ความสนใจ ความพึงพอใจ ฯลฯ
 5. เด็กใช้ภาษาเพื่อค้นหาข้อมูล (Heuristic Function) เด็กมีความต้องการที่จะสำรวจสิ่งแวดล้อมรอบตัว จึงใช้ภาษาในรูปแบบของการถามคำถาม
 6. เด็กใช้ภาษาในการคิดจินตนาการ (Imaginative Function) เป็นการใช้ภาษาในลักษณะของการเล่นสมมติ หรือจินตนาการ
 7. เด็กใช้ภาษาเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Informative Function) เป็นการใช้ภาษาเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ แตกต่างกันว่าประสบการณ์จะเป็นไปตามที่เด็กคิดและรับรู้
- จากความสำคัญของภาษาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ภาษามีความสำคัญต่อเด็กปฐมวัย เป็นอย่างมาก เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ที่ต้องอาศัยทักษะทางด้านสื่อสาร การคิดและการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจ อีกทั้งนำไปสู่การพัฒนาตนเองโดยองค์รวมโดยเฉพาะพัฒนาการด้านสติปัญญา ซึ่งเป็นพื้นฐาน สำคัญในการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัยต่อไป

2.6.2 การเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัย

การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการรับรู้ภาษาของเด็กปฐมวัยมีความสำคัญต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับ เด็กปฐมวัยเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาของเด็กจะช่วย ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัย สามารถจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับความสนใจและความแตกต่าง รายบุคคล โดยเฉพาะครูปฐมวัยในฐานะผู้จัดการเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัยควรศึกษาเกี่ยวกับ ธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัยในแต่ละช่วงอายุให้เข้าใจอย่างถูกต้อง เพื่อที่จะได้ปฏิบัติ ตนในการส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนระยะแรกของเด็กได้อย่างเหมาะสมกับ การรับรู้ภาษาแรกเริ่มของเด็กปฐมวัย ประเด็นสำคัญที่ครูปฐมวัยควรจะรู้และเข้าใจควรเริ่มตั้งแต่ ช่วงที่เด็กเริ่มหัดพูด เด็กจะเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาอัตโนมัติ ได้แก่ การหัดพูดจากพยางค์หรือคำโดด ก่อนแล้วจึงหัดสร้างประโยคบอกเล่า คำถาม และปฏิเสธ ลักษณะการสร้างประโยคของเด็ก ในขั้นแรกเด็กจะเอาคำมาเรียงต่อกัน เด็กจะเริ่มพูด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชัดเจนถูกหลักไวยากรณ์เมื่ออายุประมาณ 3 ขวบ และจะพัฒนาทักษะการเปล่งเสียง พยัญชนะเดี่ยว ควบ กล้ำ สระเดี่ยว สระประสม ในช่วง อายุ 4 ขวบสิ่งสำคัญในการสร้างลีลาและจังหวะในการพูด คือ แบบอย่าง que เด็กจะทำตาม การเด็ก จะพัฒนาภาษาพูดได้เร็วเพียงใดขึ้นอยู่กับโอกาสที่เด็กจะได้เรียนรู้ ความสามารถของเด็ก และ การได้เห็นแบบอย่างการใช้ภาษาสื่อความหมายของผู้ใหญ่เป็นสำคัญ จะทำให้เด็กได้ค้นพบ คำศัพท์ใหม่จากบุคคลรอบข้าง การใช้คำศัพท์ได้ดีจะทำให้เด็กสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ เป็นที่ เข้าใจมากยิ่งขึ้น (ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม, 2540 หน้า 30-32) ซึ่งสอดคล้อง กับ แนวคิดของบรูเนอร์และไวโกตสกี (Bruner, 1983 & Vygotsky, 1978) ที่กล่าวว่า เพื่อนและครู มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็ก เด็กจะเรียนรู้การใช้ภาษาในการสื่อความหมายให้ผู้อื่น รับรู้ ขณะเดียวกันเด็กจะพยายามค้นหาความหมายตามความเข้าใจของตนว่าตรงกับความหมายที่ ผู้อื่นยอมรับ

นอกจากนี้การใช้ภาษาพูดสื่อความหมายของเด็กยังสะท้อนให้เห็นว่าภาษาที่เด็ก ใช้เป็น เครื่องมือที่สะท้อนความคิดของเด็กดังที่ เดลาคาโต (วรนนท์ อักษรพงศ์, 2539, หน้า 259-264 อ้างอิง จาก Delacato, 1958) ได้แบ่งความหมายของคำที่เด็กใช้สื่อสารให้ผู้อื่นรับรู้ออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. ความหมายที่บอกลักษณะทั่ว ๆ ไปของสิ่งของ (Denotative Meaning) หรือสิ่งที่ อ้างถึง โดยทั่ว ๆ ไป อาจเป็นชื่อของสิ่งต่าง ๆ ที่เฉพาะเจาะจงลงไปก็ได้

2. ความหมายที่ให้ข้อมูลรายละเอียดและความรู้สึก (Connotative Meaning) เป็นความหมาย ที่มีมากกว่าชื่อของสิ่งของเท่านั้น โดยแบ่งได้ดังนี้

2.1 ความหมายที่บอกรายละเอียด (Informative Meaning) เป็นความหมายของ สิ่งของ หรือสิ่งที่อ้างถึงโดยทั่ว ๆ ไป อาจจะเป็นชื่อของสิ่งต่าง ๆ ที่เฉพาะเจาะจงลงไป เช่น หมา แทน สัตว์ที่มีขา สี่ขา มีขนรอบตัว และเลี้ยงไว้เฝ้าบ้าน

2.2 ความหมายที่บอกความรู้สึกในใจ (Affective Meaning) เป็นความหมายที่มี มากกว่า ชื่อของสิ่งของเหล่านั้นซึ่งขึ้นอยู่กับความคิดรวบยอดอันเนื่องมาจากประสบการณ์ของแต่ละคน

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า เด็กปฐมวัยสามารถเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาและการเรียนรู้ คำศัพท์ ความหมายของคำได้ด้วยตนเองจากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การเรียนรู้ภาษา ของเด็กไว้ว่า เด็ก สามารถถ่ายทอดภาษาโดยการพูด การเขียน และสามารถรับรู้ภาษาโดยการฟัง การอ่าน ซึ่งจะเรียนรู้ไป พร้อมกันเด็กเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองตามธรรมชาติซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายจากประสบการณ์ จริงที่แวดล้อมด้วยภาษา (บุษบง ตันติวงศ์, 2536, หน้า 141-152) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สตรีก แลนด์และมอร์โรว์ (Strickland & Morrow, 1990) ที่กล่าวว่า เด็กจะเรียนรู้ภาษาได้ดีที่สุดเมื่อพบว่าสิ่งที่ เด็กเรียนรู้นั้นมีประโยชน์และมีความหมายต่อตัวเด็กเอง และเด็กเริ่มอ่านเขียนอย่างเป็นธรรมชาติเมื่อเด็ก ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีภาษาเขียนและได้เห็น แบบอย่างการใช้ภาษาของผู้ใหญ่รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์กับ ผู้อื่น เด็กจะสะสมประสบการณ์ทาง ภาษาไว้เป็นข้อมูลสำหรับใช้ต่อไปดังนั้นปัจจัยในการเรียนรู้ภาษาและ สภาพแวดล้อมรอบตัวเด็กจึง เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการรับรู้ภาษาของเด็กปฐมวัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.3 พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย

การเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัยเป็นการเรียนรู้ตามธรรมชาติ ก่อนที่เด็กจะพูดได้เด็กจะ สะสม ประสบการณ์ทางภาษาไว้เป็นข้อมูล โดยการฟังและสังเกตสัญลักษณ์ภาษาและใช้สัญลักษณ์ ตามความมุ่งหมาย จะเห็นได้ว่าการฟังและการพูดเป็นระบบที่สัมพันธ์กัน ดังนั้นครูปฐมวัยควร จะต้องศึกษาพัฒนาการด้านการพูดควบคู่กับพัฒนาการด้านการฟัง ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ดังที่ ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2519, หน้า 13-30) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นพัฒนาการ ทางการพูดของเด็กปฐมวัยดังนี้

1. ขั้นปฏิบัติการสะท้อน (Reflexive vocalization) เกิดขึ้นกับทารกในระยะแรกเกิดจนถึง 1 เดือนครึ่ง เสียงที่เปล่งออกมา ในระยะนี้ไม่มีความหมายแน่นอนแต่เสียงร้องประกอบกับท่าทาง การเคลื่อนไหวบ่งบอกถึงสภาวะร่างกายที่เด็กเผชิญอยู่ เด็กเริ่มหันไปหาเสียงพูดที่เด็กเริ่มได้ยิน

2. เสียงอ้อแอ้ (Babbling Stage) เกิดขึ้นเมื่อเด็กอายุได้ 3-4 เดือน โดยอวัยวะในการฟังเสียง และเปล่งเสียง ได้แก่ หู ปาก ลิ้น เริ่มพัฒนามากขึ้น เด็กจะได้ยินทั้งเสียงของผู้อื่นและเสียงของตนเอง เด็กจะลองทำเสียงต่าง ๆ ที่ได้ยิน

3. ขั้นเลียนเสียง (Lalling Stage) เริ่มเมื่อเด็กอายุได้ 6 เดือน เป็นระยะที่ประสาทรับฟังเสียง และประสาทตาพัฒนาขึ้นจนสามารถจับเสียงที่ผู้อื่นพูดได้ พร้อม ๆ กันนี้ ประสาทตาจะสังเกตการเคลื่อนไหวของริมฝีปากของผู้พูดด้วย เด็กจึงสามารถจะเลียนเสียงของผู้อื่นและเลียนเสียงของตนเองได้

4. ขั้นเลียนเสียงผู้อื่น (Echolalia) เริ่มเมื่อเด็กอายุได้ประมาณ 9 เดือน เด็กจะลดการเลียนเสียงตัวเอง แต่จะเลียนเสียงผู้อื่นมากขึ้น เพราะระยะนี้เด็กจะเริ่มให้ความสนใจต่อคำที่เด็กคุ้นเคยบางคำ และเริ่มสนใจต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัวที่อยู่ภายในบ้านมากขึ้น

จากลำดับขั้นพัฒนาการด้านการพูดของเด็กปฐมวัยดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การพูดของเด็กจะพัฒนาจากพูดอ้อแอ้เป็นการพูดโดยเลียนเสียงตนเองและผู้อื่นจาก 2-3 คำ ต่อมาเด็กจะค่อย ๆ พูดเป็นประโยคยาว ๆ ที่มีคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์คล้ายคำพูดของผู้ใหญ่ เด็กเรียนรู้คำศัพท์หลายพันคำ และใช้คำเหล่านั้นได้อย่างเหมาะสมก่อนเข้าเรียนในโรงเรียนระดับอนุบาล จะเห็นได้ว่าการศึกษเกี่ยวกับพัฒนาการด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยจะช่วยให้ครูเรียนรู้และเข้าใจธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาด้านการฟังและการพูดของเด็กได้ถูกต้องเพื่อจะ ได้จัดการเรียนรู้ทางภาษาให้เหมาะสมกับพัฒนาการทางการฟังและการพูดอันจะเป็นพื้นฐาน สำคัญในการส่งเสริมพัฒนาการทางการอ่านและการเขียนต่อไป

นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาทางการศึกษาปฐมวัยอีกหลายท่านได้กล่าวถึงพัฒนาการทาง ภาษาของเด็กช่วงอายุ 3-5 ปี ดังต่อไปนี้

วรนาท รักสกุลไทย และนฤมล เนียมหอม (2549) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยด้านการฟังและการพูด ดังนี้

1. พัฒนาการด้านการฟัง และการพูดของเด็กปฐมวัย

1.1 อายุ 3-4 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. พูดเสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ และตัวสะกดได้ชัดเจนทุกเสียง แต่เสียงพยัญชนะ ม น ห ย ค อ ว บ ก ป ท ต ล จ พ ง ต มีการพูดไม่ชัดเจนบ้าง และพูดไม่คล่อง
2. พูดคำศัพท์ได้ประมาณ 900-1,500 คำ
3. ใช้สรรพนามที่เป็นพหูพจน์ สรรพนามแทนเพศ คำนาม และคำกริยาได้
4. พูดวลีหรือประโยคที่มีความยาว 3 คำขึ้นไป
5. สนทนาได้ประมาณ 5 นาที
6. มักถาม อะไร ใคร ที่ไหน ทำไม
7. ใช้คำสันธาน “และ”

1.2 อายุ 4-5 ปี

1. พูดเสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ และตัวสะกดได้ชัดเจนทุกเสียง พูดเสียงพยัญชนะ ฟ และ ช ได้ชัดเจนขึ้น พูดไม่คล่องเป็นบางครั้ง
2. พูดคำศัพท์ได้ประมาณ 1,500-2,000 คำ
3. ใช้คำกริยา คำวิเศษณ์ คำลงท้าย และคำอุทานได้
4. พูดประโยคที่มีความยาว 4 คำขึ้นไป และเป็นประโยคที่เป็นเหตุเป็นผล
5. เล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเอง และผู้อื่นได้ โดยผู้ใหญ่ต้องพูดแนะเล็กน้อย
6. ตอบคำถามง่าย ๆ ได้ มักถาม เมื่อไร อย่างไร
7. ใช้คำสันธาน “แต่” “เพราะว่า”

1.3 อายุ 5-6 ปี

1. พูดเสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ และตัวสะกดได้ชัดเจนทุกเสียง พูดเสียงพยัญชนะ ส ได้ชัดเจนขึ้น เสียง ร อาจยังไม่ชัด
2. พูดคำศัพท์ได้ประมาณ 2,500-2,800 คำ
3. ใช้คำสรรพนาม คำกริยา คำบุพบท ได้ถูกต้อง
4. พูดประโยคที่มีความยาว 5-6 คำขึ้นไป เป็นประโยคที่มีความซับซ้อนขึ้น และมักใช้ประโยคคำสั่ง
5. พูดคุยและแลกเปลี่ยนข้อมูลต่าง ๆ กับผู้อื่นได้อย่างสัมพันธ์กับเรื่องที่พูด

เบรตแคมป์และคอปเปอร์ (Bredekamp & Copple, 1997 อ้างถึงใน อรพรรณ บุตรกัตัญญ, 2542, หน้า 22-23) ได้ศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กก่อนวัยเรียนซึ่งปรากฏ ในตารางที่ 1 ดังต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2.3 พัฒนาการทางภาษาแรกเริ่มและการสื่อสารของเด็กอายุ 3-5 ปี พัฒนาการทางภาษาและการสื่อสาร

เด็กอายุ 3 ปี	เด็กอายุ 4 ปี	เด็กอายุ 5 ปี
<ul style="list-style-type: none"> - แสดงให้เห็นถึงการเพิ่มคำศัพท์อย่างสม่ำเสมอ ประมาณ 2,000-4,000 คำ และการสร้างคำเฉพาะขึ้นใช้ - ใช้ ประโยค กง่าย ๆ ที่ประกอบด้วยคำประมาณ 3-4 คำ ในการแสดงความต้องการ - อาจจะโต้ตอบการสนทนา และเปลี่ยนหัวข้อการพูดคุยอย่างรวดเร็วด้วยความยากลำบาก - ออกเสียงคำด้วยความยากลำบาก อาจผิดพลาดหนึ่งคำในหนึ่งประโยค - ชอบเล่นนิ้วมือ เล่น จังหวะ และเรียนรู้คำต่าง ๆ ใน เพลงที่มีการซ้ำคำมาก ๆ - ใช้การพูดและรูปแบบของการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางต่อผู้ฟัง ในแนวทางที่ได้รับการยอมรับทางวัฒนธรรม แต่ยังคงต้องการได้รับการทบทวนในบริบทต่าง ๆ - ถามคำถามมากขึ้นด้วยการ ใช้คำว่า ใคร อะไร ที่ไหน และทำไม แต่แสดงให้เห็นถึงความสับสนในบางคำถาม โดยเฉพาะคำถามทำไม อย่างไร และเมื่อไร 	<ul style="list-style-type: none"> - ขยายคำศัพท์จาก 4,000-6,000 คำ แสดงให้เห็นถึงความสนใจในการใช้คำที่เป็นนามธรรมมากขึ้น - พูด 5-6 คำต่อประโยค เสมอ - ชอบร้องเพลงง่าย ๆ รู้ จังหวะ และเล่นนิ้วมือมากขึ้น - ไม่กล้าพูดต่อหน้ากลุ่มในบางครั้ง ชอบเล่าให้คนอื่นฟังเกี่ยวกับครอบครัวและประสบการณ์ของตน - ใช้ความคล่องแคล่วในการพูดเพื่อเรียกร้องสิ่งต่าง ๆ และเริ่มเข้าหาผู้อื่น - แสดงอารมณ์ผ่านท่าทาง และอ่านภาษากายของผู้อื่นได้ - เลียนแบบพฤติกรรม เช่น ท่าทางการใช้มือเด็กโตหรือผู้ใหญ่ - สามารถควบคุมระดับของเสียงในบางช่วงเวลา - ใช้โครงสร้างประโยคที่ก้าวหน้ามากขึ้น เช่น ประโยค แสดงความสัมพันธ์ ประโยคที่มีคำถามต่อท้าย เช่น เธอน่ารัก ใช่หรือไม่ และทดลองใช้โครงสร้างใหม่ ๆ ทำให้ยากในการเข้าใจสำหรับผู้ฟังตัวเด็ก - ใช้ ยืมและขยายคำ ต่าง ๆ ด้วย 	<ul style="list-style-type: none"> - ใช้คำศัพท์ 5,000-8,000 คำ เล่นคำต่าง ๆ ออกเสียงคำต่าง ๆ ด้วยความยากลำบากเพียงเล็กน้อย - ใช้ประโยคที่ซับซ้อนและสมบูรณ์มากขึ้น - ได้ตอบการสนทนา แทรกแซงผู้อื่นน้อยลง ฟังผู้อื่นพูดถ้าเป็นข้อมูลใหม่ และน่าสนใจ แสดงให้เห็นร่องรอยของการยึดตนเป็นศูนย์กลางในการพูด เข้าใจความหมายของสิ่งที่ฟังว่ากล่าวถึงอะไร - แบ่งแยกประสบการณ์ด้วยการพูด ทราบด้วยคำต่าง ๆ ในเพลงมากขึ้น - ชอบทำบทบาทที่ต่างจากผู้อื่น - แสดงออกมากหรืออายมากต่อหน้าคนแปลกหน้า - จำประโยคต่าง ๆ จาก กลอนง่าย ๆ กล่าวซ้ำได้อย่างสมบูรณ์ทั้งประโยค - แสดงทักษะการสื่อสาร ตามรูปแบบอย่างสมบูรณ์ - ใช้ภาษาท่าทาง เช่น การแสดงออกทางใบหน้าในการเข้าหาเพื่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

เด็กอายุ 3 ปี	เด็กอายุ 4 ปี	เด็กอายุ 5 ปี
<p>- ใช้ภาษาในการคิดเป็นองค์ประกอบ เชื่อมความคิด โดยการรวมประโยคด้วยการใช้คำว่า แต่ เพราะว่า และ เมื่อ แต่สามารถใช้คำแสดงความต่อเนื่อง เช่น ก่อน จนกระทั่ง หรือ ต่อจาก อย่างเหมาะสมได้น้อย</p> <p>- สามารถเล่าเรื่องง่าย ๆ แต่ต้องทบทวนโดยการลำดับความคิด ในการเรียงลำดับเหตุการณ์มักจะลืมประเด็นของเรื่องบ่อย ๆ และชอบย้ำในจุดสำคัญที่ตนชื่นชอบ</p>	<p>การสร้าง ความหมาย</p> <p>- เรียนรู้คำใหม่อย่างรวดเร็ว ถ้ามีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ของเด็ก</p> <p>- สามารถเล่าเรื่องซ้ำ 4-5 ลำดับขั้นหรือ 4-5 ประโยคในเรื่อง ๆ หนึ่ง</p>	<p>- สามารถเล่าและเล่าเรื่องซ้ำด้วยการปฏิบัติ สนุกสนาน ในการทบทวนเรื่อง กลอน และเพลง สนุกสนานในการแสดงละครและเรื่องต่าง ๆ</p> <p>- แสดงความเติบโตด้วยการใช้คำพูดที่คล่องแคล่วในการเสนอความคิดเห็น</p>

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่าการฟังและการพูดเป็นระบบที่สัมพันธ์กับการอ่านและ การเขียน ประสบการณ์จากการฟังและการพูดจะพัฒนาควบคู่ไปกับการอ่านและเขียน ดังที่ มิลเลอร์และมอร์ริว (Teale & Sulzby, 1986, pp. vii-xxv; Morrow, 1985, pp. 647-661) ได้ กล่าวถึงความสำคัญของการฟังและการพูดสื่อความหมายไว้ว่าหากเด็กปฐมวัยประสบความสำเร็จ ในการฟังและพูดสื่อสารให้ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจจะนำไปสู่ความพร้อมในการอ่านและการเขียน

2.6.4 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา

ตั้งแต่อดีตจนปัจจุบัน ได้มีผู้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของ เด็กปฐมวัยมาเป็นเวลาช้านาน นักภาษาศาสตร์และนักจิตวิทยาภาษาศาสตร์ตลอดจนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาปฐมวัยต่างพยายามศึกษาวิจัยเพื่ออธิบายเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาของเด็ก พัฒนาการทางภาษาและความสามารถในการใช้ภาษาของเด็ก จนเกิดแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับ พัฒนาการทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยมากมาย ดังนี้

1. ทฤษฎีกลุ่มพฤติกรรมนิยม

สกินเนอร์ (Skinner, 1957) นักจิตวิทยาเชิงพฤติกรรมแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดได้ อธิบายการเรียนรู้ภาษาของเด็กโดยใช้เงื่อนไขกล่าวคือ เด็กเรียนรู้การพูดจากการเสริมแรง ของพ่อแม่จากการฟังและยิ้ม กอด พูดคุย นักพฤติกรรมนิยมบางท่านเชื่อว่า เด็กเริ่มรู้ภาษาจาก การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เด็กเรียนรู้ภาษาจากการเลียนแบบโดยเด็กจะสังเกต และเลียนแบบ พฤติกรรมเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับพ่อแม่หรือเอกสารที่เป็นเอกสารทสงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตเห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คนอื่น หากเด็กได้รับการเสริมแรงจะทำให้การเลียนแบบ เหมือนตัวแบบมากขึ้นทั้งวลีและประโยค (Moerk, 1992) แม้ว่าการเสริมแรงและการเลียนแบบ จะช่วยให้เด็กพัฒนาการเรียนรู้ภาษาในระยะแรก ยังมีนักวิจัยอีกหลายท่านที่ไม่เห็นด้วยกับมุมมอง ของกลุ่มพฤติกรรมนิยม เนื่องจากแนวคิดของกลุ่ม พฤติกรรมนิยม ไม่สามารถอธิบายการเรียน ภาษาของเด็กได้อย่างครอบคลุม เช่น หากเด็กเรียนรู้ได้ดีเมื่อ ได้รับแรงเสริม แต่ในความเป็นจริง ไม่เป็นเช่นนั้น กล่าวคือ เมื่อเด็กอยู่คนเดียวตามลำพัง โดยไม่มีผู้ฟังเด็ก จะส่งเสียงหรือพูดขณะเล่น ตามลำพัง โดยไม่จำเป็นต้องได้รับแรงเสริม เด็กยังคงพัฒนาภาษาต่อไปเรื่อย ๆ อีกทั้งแนวคิดกลุ่ม พฤติกรรมยังไม่สามารถอธิบายการที่เด็กสามารถสร้างรูปแบบของคำ วลี และ โครงสร้าง ประโยค ที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน

อย่างไรก็ตามแนวคิดของกลุ่มพฤติกรรมนิยมเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา นับเป็นแนวคิด พื้นฐาน ที่สามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยในปัจจุบันในด้านการเป็นแบบอย่าง ของผู้ใหญ่ การให้แรงเสริมทางบวก และให้เด็กได้อยู่ในสภาพแวดล้อมของการใช้ภาษา

2. ทฤษฎีของนักจิตวิทยาภาษาศาสตร์ (Psycholinguistics)

ชอมสกี (Chomsky, 1957) นักภาษาศาสตร์ ชาวอเมริกัน เขาเชื่อว่าภาษาเป็นกระบวนการที่ เกิดขึ้นภายในตัวมนุษย์ การเรียนรู้เป็นเรื่องซับซ้อนที่ต้องคำนึงถึงโครงสร้างในตัวเด็กทุกคนเกิดมาพร้อมกับ โครงสร้างในการเรียนรู้ภาษา (Language Acquisition Device) เรียกว่า แอล เอ ดี (L.A.D.) ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ เครื่องมือในการสร้างสมมติฐาน ลักษณะสากลทางภาษา และการ ประเมิน ซึ่งนำไปใช้ในการรับรู้ ข้อมูลทางภาษาด้านคำศัพท์กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ทางภาษา เป็นการ เรียนรู้ความหมายของประโยค โครงสร้างที่เป็นสิ่งที่ เหมาะสมเฉพาะสำหรับใช้กระบวนการทางภาษาของ เด็ก นอกจากนี้ แมคเนล (McNeil, 1970) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้ภาษาจากการรับกลุ่มคำหรือประโยคแล้ว สร้างระบบไวยากรณ์ขึ้นโดยใช้ เครื่องมือการเรียนรู้ภาษาที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ได้แก่ อวัยวะเกี่ยวกับการ พูดและฟัง จากนั้นใช้ความสามารถทางสมองเปลี่ยนแปลงประโยคที่ได้ยินโดยการลดเสียง ลดคำ เปลี่ยนที่ และแทนที่การเปลี่ยนแปลงที่มีทุกภาษา แต่สามารถมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกัน เด็กจะใช้ความสามารถ ของตนเองสร้างไวยากรณ์โดยอัตโนมัติ มุมมองจะต้องข้ามกับกลุ่มพฤติกรรมนิยมในระดับที่ไม่เห็น ความสำคัญของปฏิสัมพันธ์จากผู้ให้ในการพัฒนาภาษาเด็ก และเด็กจะเรียนโครงสร้างของประโยค โดย การตั้งสมมติฐาน แล้วสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ เด็กจะเรียนรู้ได้อัตโนมัติว่าลักษณะสากล ของภาษาที่ อยู่รอบตัวเด็กมีทั้งระบบพื้นฐานและระดับลึก เด็กจึงเรียนรู้ในการตัดสินใจเลือกใช้ ไวยากรณ์ที่ถูกต้องที่สุดจน ทำให้เด็กเกิดความรู้ภาษาในลักษณะกฎทางไวยากรณ์ (Pinker, 1994) เนื่องจากมีผู้วิพากษ์วิจารณ์แนวคิด ของกลุ่มจิตวิทยาภาษาศาสตร์มากมาย ในประเด็นที่ ไม่สามารถอธิบายการเรียนรู้ภาษาของเด็กในแง่ การ สื่อความเข้าใจเพราะการรับรู้ภาษาเชิงไวยากรณ์อย่างเดียวไม่สามารถใช้ให้เหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ทั้งนี้เนื่องจากจากบริบทที่แวดล้อมเด็กเป็นปัจจัยสำคัญในการใช้ภาษา การศึกษาการเรียนรู้ภาษาของ เด็กคำนึงถึงความเป็นจริงด้านบริบทสังคมวัฒนธรรมที่แวดล้อมเด็กด้วย นอกจากนี้โครงสร้าง LAD ที่ชอม สกีกล่าวไว้ว่าติดตัวมาแต่กำเนิด ยังไม่มีผู้ใดพิสูจน์ได้ว่าเป็นจริงหรือไม่ มุมมองของชอมสกีนับว่ายังไม่ สอดคล้องกับธรรมชาติของความเป็นจริง กล่าวคือเด็กจะเรียนรู้เพียงไวยากรณ์อย่างเดียวไม่ได้ควรเรียนรู้ อย่างเป็นขั้นตอนและมีการฟังและใช้ภาษาเป็นปัจจัยในการเรียนรู้ เมื่อผู้ใหญ่ที่เห็นการใช้ประโยคหนึ่งคำ คำ ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับเสียง ระบบเสียง และระบบความหมาย ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าทฤษฎีกลุ่มนี้จึงยังไม่ได้ได้รับการยอมรับโดยทั่วไป

เลนเบิร์ก (Leneberg, 1980 cited in Brown, 1980, p. 21) เป็นผู้นำทฤษฎีของซอมสกีมาอธิบายเพิ่มในมุมมองทางชีววิทยา โดยเชื่อว่ามนุษย์มีอวัยวะที่พร้อมในการเรียนรู้ นั่นคือ สมอ เลนเบิร์กเชื่อว่าเด็กเกิดมาด้วยความสามารถทางภาษาและการเรียนรู้ภาษาสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ที่เด็กได้รับตราบไคที่เด็กอยู่ในสิ่งแวดล้อมทางภาษาพูด เด็กจะพัฒนาการพูดอย่างอัตโนมัติ การอธิบายการเรียนรู้ภาษาของเด็กตามแนวคิดนี้ถูกวิจารณ์ว่าไม่เพียงพออธิบายได้อย่างครอบคลุม เนื่องจากมุ่งเน้นเพียงกฎไวยากรณ์ ขาดการพัฒนาเกี่ยวกับบริบท และสิ่งแวดล้อมในการใช้ภาษา

3. ทฤษฎีกลุ่มภาษาและการคิด

ทฤษฎีกลุ่มนี้สนใจศึกษาพฤติกรรมภายใน นักทฤษฎีที่สำคัญ ได้แก่ เปียเจต์ (Piaget) และไวโกตสกี (Vygotsky) ซึ่งอธิบายปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษา ดังนี้

3.1 เปียเจต์ (Piaget, 1986) แนวคิดพื้นฐานกล่าวว่าเด็กไม่ได้เกิดมาพร้อมความรู้และความคิดเด็กเรียนรู้โลกรอบตัวและพัฒนาความคิดไปตามลำดับขั้น ความเจริญเติบโตทางความคิดพัฒนาไปพร้อมกับพัฒนาการทางกาย ดังนั้นภาษาที่เด็กใช้เป็นการแสดงถึงระดับพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก การเรียนรู้ภาษาส่วนใหญ่ใช้ขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาอธิบายดังนี้

- ขั้นประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหว
- ขั้นความคิดก่อนเกิดปฏิบัติการ
- ขั้นปฏิบัติการตามแบบรูปธรรม
- ปฏิบัติการตามแบบนามธรรม

เปียเจต์ อธิบายว่าในแต่ละขั้นพัฒนาการเด็กจะพัฒนาโครงสร้างของความคิด การเรียนรู้และการรับรู้ซึ่งเรียกว่า Schema หรือรูปแบบของพฤติกรรมที่บุคคลใช้ในการคิดนึกและแสดงออก โดยใช้หลักการของพัฒนาการด้านการรับรู้ กล่าวคือเด็กจะเรียนรู้ภาษา โดยรับรู้ข้อมูลใหม่ (Assimilation) และปรับเปลี่ยนแนวคิดในการรับรู้ข้อมูลใหม่ (Accommodation) โดยผ่าน หลักการจัดระบบ ปรับตัว และรักษาความสมดุล

3.2 ไวโกตสกี รัสเซีย (Vygotsky, 1978) นักจิตวิทยาชาว อธิบายเกี่ยวกับอิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูที่ถ่ายทอดวัฒนธรรม ค่านิยม ความเชื่อ มีผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก กล่าวคือ เด็กจะเรียนภาษาจากบุคคลรอบข้าง หรือบริบทที่แวดล้อมและส่งผลต่อพัฒนาการทางสติปัญญา ไวโกตสกี เชื่อว่าเด็กมีความต้องการภายในที่จะมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม บทบาทผู้ใหญ่เป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็ก โดยช่วยชี้แนะและขยายประสบการณ์ทางภาษาสำหรับเด็กเมื่อ ระดับการรู้ภาษาของเด็กต่างจากระดับที่สามารถที่จะทำได้

จากแนวคิดของไวโกตสกี ที่กล่าวถึงการใช้ภาษาของเด็กในการพัฒนาความสามารถ ทางความคิด คำพูดที่เด็กพูดส่งผลต่อพัฒนาการทางการคิดที่เป็นกระบวนการภายในของเด็ก ซึ่งสามารถแบ่งพัฒนาการทางภาษาออกเป็น 3 ขั้น ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ภาษาสังคม (Social Speech) ตั้งแต่แรกเกิดถึง 3 ปี เป็นภาษาที่ใช้ในการพัฒนาปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เด็กใช้ภาษาเพื่อแสดงความคิด สื่อสาร อารมณ์ และควบคุมพฤติกรรม ผู้อื่น

2. ภาษาพูดกับตนเอง (Egocentric Speech) ตั้งแต่ 3-7 ปี เด็กวัยนี้จะมีภาษาพูดกับ ตัวเอง เข้าใจภาษาตนเองโดยไม่เกี่ยวข้องกับใคร และมักพูดคนเดียวเพื่อประสานความคิดกับพฤติกรรม

3. ภาษาภายในตนเอง (Inner Speech) อายุ 7 ขวบ เป็นการพัฒนาภาษาภายใน สำหรับแก้ปัญหาที่ซับซ้อน เด็กจะใช้ภาษาช่วยคิดวางแผนหรือพัฒนาขั้นตอนในการแก้ปัญหา ในกรณีที่เด็กแก้ปัญหาไม่ได้ไม่สามารถทำด้วยตนเอง ไวกอตสกีจะเรียกขั้นนี้ว่าเป็นช่วงเวลาสำคัญ ที่ควรให้ความช่วยเหลือเด็กในการเรียนรู้ภาษา (Scaffolding)

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าทั้งเปียเจต์และไวโกตสกี ได้เน้นถึงความสำคัญของปฏิสัมพันธ์ทางสังคมว่าเป็นตัวกำหนดพัฒนาการทางความคิดและสติปัญญา แต่มองคนละบทบาท กล่าวคือเปียเจต์เห็นว่า ปฏิสัมพันธ์เป็นตัวสร้างให้เกิดสภาวะสมดุล ซึ่งขัดแย้งกันทางความคิด ภาวะนี้เป็นแรงจูงใจให้เกิดการพัฒนาทางสติปัญญา ในทางตรงข้ามไวโกตสกีมองว่าพัฒนาทาง ความคิดและสติปัญญาของเด็กได้รับการช่วยเหลือจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีความสามารถ และความคิดก้าวหน้ามากกว่าเด็ก

4. ทฤษฎีเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษาและการเรียนรู้

บุษบง ต้นติววงศ์ (2536) ได้กล่าวถึงทฤษฎีที่ว่าด้วยระบบของภาษา ทฤษฎีที่ว่าด้วยภาษา ความคิด และสัญลักษณ์สื่อสาร และทฤษฎีที่ว่าด้วยการอ่านเขียนในระบบภาษา ดังนี้

4.1 ทฤษฎีว่าด้วยระบบของภาษา

ภาษาประกอบด้วย 3 ระบบคือ ระบบความหมาย ระบบไวยากรณ์ และระบบเสียง หัวใจของภาษาคือความหมาย ไวยากรณ์ และเสียงเป็นเพียงส่วนประกอบ สถานการณ์กำหนดคำ ซึ่งกำหนดความหมายในการสื่อสารอีกทีหนึ่ง เด็กจะไม่พยายามเขียนด้วยการสะกดคำไปที่ละตัว แต่เด็กจะคิดหาคำที่สื่อความหมายได้เหมาะสมที่สุดในสถานการณ์นั้น ด้วยเหตุนี้เด็กจึงไม่จำเป็นต้องรู้จักเสียงของตัวอักษรก่อนจึงจะสามารถสื่อความหมายโดยการเขียนได้ การเขียนเพื่อสื่อความหมายเป็นกระบวนการที่กำหนดโดยสถานการณ์ การสอนเขียนสำหรับเด็กปฐมวัยจะ ไม่สอนแยกจากวิชาอื่น และไม่แยกการเขียนออกเป็นทักษะเดี่ยว ๆ หลาย ๆ ทักษะ แต่จะเปิด โอกาสให้เด็กได้สำรวจสิ่งต่าง ๆ รอบตัวและใช้กระบวนการเขียนเพื่อศึกษาสิ่งที่เขาสำรวจ

4.2 ทฤษฎีว่าด้วยภาษา ความคิด และสัญลักษณ์สื่อสาร

ภาษาเป็นสัญลักษณ์สื่อสารที่ไม่สามารถถ่ายทอดความคิดทุกเรื่องได้อย่างมีประสิทธิภาพ สัญลักษณ์ที่ใช้ต้องเหมาะสมกับเรื่องที่ต้องการสื่อสาร เด็กต้องคิดสัญลักษณ์เพื่อสื่อความคิดและถ่ายทอดประสบการณ์ต่าง ๆ สัญลักษณ์ที่สามารถใช้สื่อความหมายได้มีหลายรูปแบบ ได้แก่ ภาษา ศิลปะ ดนตรี การเคลื่อนไหวร่างกาย ละคร และคณิตศาสตร์ การจัดประสบการณ์ ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ จึงรวมเอาศิลปะ ดนตรี และละครเป็นส่วนสำคัญใน การเรียนการสอน เพราะสิ่งเหล่านี้จะ กระตุ้นให้เด็กค้นหาสัญลักษณ์ที่เหมาะสมสำหรับสื่อความคิด ในแต่ละเรื่อง เด็กไม่ควรถูกจำกัดให้

เอื้ออำนวยเป็นเอื้ออำนวยที่ส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสในการเรียนรู้เพื่อการพัฒนาตนเอง ไม่ควรยึดติดกับแบบแผนหรือวิธีการที่ไม่เหมาะสม

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ถ่ายทอดความคิดเพียงภาษาเท่านั้น ศิลปะเป็นสัญลักษณ์ สื่อสารที่เด็กใช้ได้มีประสิทธิภาพมากกว่า สัญลักษณ์ภาษา จากทฤษฎีว่าด้วยภาษาความคิด และสัญลักษณ์ พบว่าเด็กไม่สามารถสื่อความคิดด้วย ภาษาเขียน เด็กจะเปลี่ยนเป็นวาดภาพแทน ศิลปะช่วยให้เด็กรวบรวมความคิดก่อนจะเขียนและช่วยให้ เด็กทำงานต่อไป ทั้ง ๆ ที่ความคิดใน การเขียนชะงัก การแสดงละครช่วยให้เด็กเข้าใจความรู้สึกในเรื่อง และทำให้คุณภาพการเขียนดีขึ้น ดนตรีช่วยสร้างอารมณ์สำหรับเรื่องที่จะเขียน ในมุมเขียนควรมีเครื่อง เขียนหลายชนิดให้เด็กได้ ทดลองใช้วิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยให้สามารถสื่อความหมายได้ดี

2.6.5 ภาษาแรกเริ่ม (Emergent Literacy)

ปัจจุบันนักการศึกษาปฐมวัยเริ่มให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาในระยะแรกเริ่มของ เด็กปฐมวัยมากขึ้นจะเห็นได้จากประเด็นอภิปรายที่ถูกหยิบยกมาพิจารณาทั้งบ่อยครั้งในแวดวง การศึกษาปฐมวัยเกี่ยวกับช่วงอายุที่เหมาะสมในการเรียนรู้ภาษาแรกเริ่ม (Emergent literacy) ก่อน การเรียนรู้ อย่างเป็นทางการ และการปฏิบัติที่เหมาะสมกับพัฒนาการทางภาษาในแต่ละช่วง พัฒนาการทางภาษา แรกเริ่ม (Slegers, 1996) องค์การทางการศึกษาและนักการศึกษาปฐมวัยหลายท่านได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ ภาษาแรกเริ่มของเด็กปฐมวัย และให้ความหมายของภาษาแรกเริ่มและ การรับรู้ภาษาแรกเริ่มของเด็ก ปฐมวัยไว้หลากหลายแนวคิดดังนี้

Internationa Encyclolpedia of Education (1994 cited in Slegers, 1996, p.4) ได้นิยาม คำว่า ภาษาแรกเริ่ม หมายถึง พฤติกรรมการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัยที่แสดงออกก่อนที่เด็ก จะ เรียนรู้ภาษาอย่างเป็นทางการ

เพียเจต์, ฮอลลิเดย์ และ กูดแมน (Piaget, 1963; Halliday, 1975; Goodman, 1986) ได้ให้ ความหมายของคำว่าภาษาแรกเริ่มว่าหมายถึง ภาษาที่เด็กรับรู้ เข้าใจ และถ่ายทอดความคิดด้วย สัญลักษณ์หลายแบบผสมผสานกันอย่างมีจุดมุ่งหมายผ่านการฟัง พูด อ่าน เขียน และคิดจากประสบการณ์ จริงในชีวิตประจำวัน โดยการเชื่อมโยงความรู้ใหม่ให้เข้ากับความรู้และประสบการณ์ เดิมที่ติดตัวมาก่อน ของผู้เรียน จนสามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่ขึ้นภายในตนเองและถ่ายทอดให้ ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจได้

กูดแมน (Goodman, 1976; Goodman & Goodman, 1978) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาและ ใช้ภาษาสื่อสารของเด็กจะแตกต่างอย่างมากจากการเรียนรู้และใช้ภาษาของผู้ใหญ่ เด็กเรียนรู้ที่จะ อ่าน เขียนจากประสบการณ์และภาษาที่แวดล้อมตัวเด็ก การเรียนรู้ภาษาในระยะแรกเริ่มหรือการรู้ หนังสือ ขั้นต้นของเด็กเป็นปรากฏการณ์ที่สัมพันธ์กับวัฒนธรรม

2.6.6 การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The communicative approach)

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้มีพื้นฐานมาจากแนวคิดที่ว่าภาษาเป็นเครื่องมือของการสื่อสาร และเป้าหมายของการสอนภาษาคือการพัฒนาเด็กให้มีความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งความหมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ใน สังคม โดยเป็นความสามารถที่จะได้รู้ว่า เมื่อไรควรพูด และควรพูดอะไร กับใคร เมื่อไร ที่ไหน และใน ลักษณะอย่างไร โดยมีหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้ (อารยา วานิลทิพย์, 2550 : 33 – 34)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้เผยแพร่ไปจึงประสงค์ในการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. รู้ว่าเรากำลังทำอะไร แต่ละบทเรียนต้องมีจุดเน้นว่ากำลังเรียนรู้อะไร บทเรียนต้องสามารถตอบคำถามของเด็กได้ว่า “ฉันเรียนเพื่ออะไร และฉันจะเรียนรู้อะไรบ้าง” และในตอนท้ายของทุกบทเรียน ควรจะให้เด็กเห็นได้ชัดเจนว่า เขาจะมีความสามารถทำอะไรได้บ้างที่เขาไม่สามารถทำได้ก่อนเรียน และเห็นได้ว่าสิ่งที่เขาเรียนนั้นมีประโยชน์ในการสื่อสาร

2. ส่วนรวมทั้งหมดของภาษาสำคัญกว่าส่วนย่อย ๆ ของภาษารวมกัน ความเข้าใจในการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เด็กต้องมีความเข้าใจในการใช้ภาษาโดยรวมทั้งหมด ไม่ใช่เข้าใจแต่ละส่วนที่จะนำมาใช้ในการสื่อสาร

3. กระบวนการสื่อสารสำคัญเท่ากับรูปแบบของภาษา วิธีที่จะพัฒนาเด็กให้มีความสามารถในการสื่อสารจะต้องใช้วิธีที่เลียนแบบกระบวนการสื่อสารให้มากที่สุด ดังนั้นการฝึกรูปแบบต่าง ๆ ของภาษาก็ควรจะอยู่ในขอบเขตของการสื่อสาร กระบวนการที่สามารถรวมเข้าไปในการสอนตามแนวนี้ได้แก่

3.1 การเติมข้อมูลที่หายไป (Information gap) ในชีวิตจริงการสื่อสารจะเกิดขึ้นระหว่างคนสองคน หรือมากกว่านั้น โดยที่ฝ่ายหนึ่งจะรู้อะไรบางอย่าง ซึ่งอีกฝ่ายไม่รู้เพราะฉะนั้นจุดประสงค์ของการสื่อสารก็เพื่อเปิดช่องว่างดังกล่าวนี้ เช่นเด็กคนหนึ่งมีภาพท้องถนน อีกคนหนึ่งมีภาพเดียวกัน แต่มีบางส่วนของภาพนั้นหายไปไม่ครบถ้วน โดยต้องถามหาข้อมูลจากคนแรก การถามคำถามคำตอบในกรณีนี้ถือได้ว่าเป็นการสื่อสารที่เป็นจริง และมีความหมายแนวคิดในการฝึกเติมข้อมูลที่หายไปนี้ เป็นรากฐานสำคัญในการสอนภาษาตามแนวสื่อสาร หน้าที่ของครู คือจะต้องหาสถานการณ์ที่ทำให้ข้อมูลบางตอนหายไป และพยายามชักจูงให้เด็กเติมข้อมูลส่วนที่ขาดหายไปนั้นให้ได้

3.2 การให้เลือก (choice) ปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือการที่เด็กได้มีการเลือกว่าเขาจะพูดอะไรและจะพูดอย่างไร เด็กควรจะมีสิทธิได้เลือกว่าเขาต้องการจะแสดงความคิดเห็นอะไรออกมาในช่วงนั้น และเลือกรูปแบบภาษาอย่างไรที่เหมาะสมในการแสดงแ่ความคิดเห็นเช่นนั้น

3.3 ข้อมูลสะท้อนกลับ (feedback) ปัจจัยสำคัญในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ก็คือการประเมินหรือการให้ข้อมูลสะท้อนกลับ ในชีวิตจริงของคนเราทุกครั้งที่เราพูดกับใครเราย่อมมีจุดมุ่งหมายว่าจะพูดเพื่ออะไร เช่น เพื่อชักชวน เชื้อเชิญ ร้องทุกข์ เป็นต้น ดังนั้นเราจึงย่อมรอฟังผลหรือประเมินผลว่า ความมุ่งหมายของเราจะได้รับการตอบสนองอย่างไร ด้วยการประเมินจากคำพูด คำโต้ตอบของอีกฝ่ายหนึ่ง

3.4 การเรียนรู้เกิดจากการปฏิบัติ จะต้องให้เด็กเข้ามามีส่วนร่วมด้วยเสมอ การเรียนรู้เป็นหน้าที่ของเด็ก ครูมีหน้าที่ช่วยแนะนำ จัดการวางแผน วางขั้นตอนการนำเสนอบทเรียน การฝึกฝนเพื่อให้เด็กได้สื่อความหมายจริง ๆ

3.5 ความผิดพลาดทั้งหลายไม่ใช่ความผิดเสมอไป ในความพยายามที่จะให้เด็กได้สื่อสารกันนั้น บางครั้งเด็กอาจจะทำผิดบ้างในกรณีที่เขายังไม่เคยได้รับการบอกให้ทำอย่างไร ในสถานการณ์ที่เขาไม่เคยเรียนหรือฝึกฝนมาก่อน ในกรณีเช่นนี้อย่าถือว่าเด็กทำผิดเพราะเด็กยังไม่มีประสบการณ์

ไม่ว่าการณ์ใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาษา หรือรู้ถึงความถูกต้องของภาษาในทุกสถานการณ์ เด็กจึงต้องใช้ความรู้ทุกอย่างที่เขามีเพื่อการสื่อสารออกมา ซึ่งอาจถูกบ้างผิดบ้าง ถ้าครูวิพากษ์วิจารณ์สิ่งที่เด็กสื่อสารออกมาซึ่งผิดบ้างนั้น ก็จะมีผลไปทำลายความมั่นใจในการใช้ภาษาของเด็ก แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าครูจะปล่อยให้เด็กพูดผิด ๆ โดยไม่แก้ไขหรือชี้แนะข้อผิดพลาดของเขา ครูควรคิดว่าในสถานการณ์ใดที่เด็กทำผิดได้บ้าง ได้ถึงขั้นไหน แก้ไขได้ในขั้นไหน กล่าวคือครูควรจะช่วยชี้แนะให้มากต่อข้อผิดพลาดของเด็กในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการเรียน

2.6.7 แนวทางในการส่งเสริมพัฒนาทักษะภาษา สำหรับเด็กปฐมวัย

การฟังเป็นทักษะทางภาษาทักษะแรกที่เกิดขึ้นในชีวิตมนุษย์ทุกคน เพราะเด็กสามารถที่จะรับฟังได้ก่อนทักษะอื่น ๆ เริ่มตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา และพัฒนามาจนตลอดต่อเนื่องยาวนานจนถึงวัยผู้ใหญ่ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสิ่งแรกที่เด็กสามารถทำได้ คือการฟัง อันเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญทำหน้าที่ในการรับข่าวสารข้อมูลไปสู่การพูด การอ่าน และการเขียนต่อไป แต่สำหรับเด็กปฐมวัยการฝึกให้รู้จักฟังเสียงต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวทั้งเสียงที่มีความหมายและไม่มี ความหมาย เช่น เสียงสัตว์ร้อง เสียงพูด เสียงปรบมือ เสียงในโทรศัพท์ เสียงลมพัด เสียงจากธรรมชาติอื่น ๆ เป็นต้น เป็นการกระตุ้นให้ประสาทสมองทำงาน เด็กจะเริ่มจำเสียงต่าง ๆ ที่ได้ยินเป็นหนทางไปสู่การใช้ความคิดแยกแยะจำแนกประเภทสิ่งที่รับรู้ และพัฒนาเรื่อย ๆ จนเกิดความแม่นยำในการแยกแยะและสามารถพูดสื่อสารได้ในที่สุด ดังนั้นการฝึกให้เด็กเกิดทักษะการฟังและทักษะการพูด ตั้งแต่วัยเด็ก จึงเป็นรากฐานของการพัฒนากระบวนการรับรู้ทางความคิด

1. การส่งเสริมพัฒนาทักษะการฟัง

การฟังเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาของบุคคลในระดับต่อไป และเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาคุณภาพชีวิต การส่งเสริมความสามารถในการฟังให้แก่เด็กปฐมวัย ย่อมช่วยให้เด็กเจริญงอกงามอย่างมีคุณภาพ และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ทั้งนี้ เนื่องจากการฟังเป็นการรับข้อมูลเบื้องต้นในการพิจารณาไตร่ตรองเพื่อการตัดสินใจ ฉะนั้นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการฟัง ควรจะรู้เทคนิควิธีการพัฒนาทักษะการฟังให้กับเด็กปฐมวัยได้อย่างถูกต้อง ดังตัวอย่างเทคนิคการพัฒนาทักษะการฟังต่อไปนี้ (ชิตาพร เอี่ยมสะอาด, 2548 : 168 – 172)

1.1. ใช้สิ่งที่เด็กชอบมาเป็นเงื่อนไขในการสอน

การสอนทักษะการฟังให้ประสบผลสำเร็จนั้น ครูควรใช้สิ่งที่เด็กชอบมาเป็นเงื่อนไขในการสอน เช่น โดยธรรมชาติเด็ก ๆ ทุกคนชอบฟังนิทานครูก็นำนิทานมาจัดกิจกรรมเพื่อสอนทักษะการฟังด้วยการปฏิบัติดังนี้

1. เลือกนิทานที่เด็กสนใจ สอดคล้องกับพัฒนาการ และความต้องการของเด็กแต่ละวัย ตลอดจนเปิดโอกาสให้เด็กได้เลือกนิทาน
2. สร้างข้อตกลงร่วมกันก่อนเล่านิทานทุกครั้ง เช่น ในระหว่างที่เล่านิทานเด็ก ๆ ต้องตั้งใจฟัง หากมีข้อสงสัยควรยกมือถาม หรือเมื่อครูเล่านิทานจบแล้วเด็ก ๆ ต้องปรบมือให้ผู้เล่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. การใช้น้ำเสียงในการเล่านิทาน ควรเหมาะสมกับบุคลิกของตัวละคร โทนเสียงสูง บ้าง เสียงต่ำ บ้าง เสียงดัง บ้าง เสียงเบา บ้าง เพื่อดึงดูดความสนใจเด็กและให้เด็กตั้งใจฟังอย่างมีสมาธิ
4. การแสดงท่าทางหรือการใช้สื่อประกอบการเล่านิทานจะทำให้เด็กมีความตั้งใจฟังมากกว่าการเล่าแบบปากเปล่า
5. หลังจากเล่านิทานเสร็จแล้ว ครูควรเปิดโอกาสให้เด็กและให้เด็กซักถามหรือเล่าเรื่องย้อนกลับเพื่อประเมินผลทักษะการฟังของเด็ก
6. ครูควรเสริมแรงเด็กที่มีทักษะการฟังดี เช่น มีมารยาทในการฟัง
7. ครูควรจัดที่นั่งให้เด็กมองเห็นผู้เล่านิทานอย่างทั่วถึง

1.2 นำสิ่งที่เด็กคุ้นเคยและมีประสบการณ์มาใช้สอน

การนำสิ่งที่เด็กคุ้นเคยและมีประสบการณ์มาจัดกิจกรรมให้เด็ก จนทำให้เด็กสามารถเรียนรู้และเข้าใจง่ายขึ้น เช่น นำการเล่นพื้นบ้านของไทย อันเป็นการเล่นที่เด็กคุ้นเคยและมีประสบการณ์ในการเล่นมาสอนทักษะการฟัง ซึ่งการเล่นพื้นบ้านของไทยหลายอย่างที่มีบทร้องประกอบการเล่น โดยเด็กต้องใช้ทักษะการฟัง ได้แก่ การเล่น “งูกินหาง” เด็กต้องเข้าใจความหมายของบทร้องหรือสิ่งที่ได้ฟัง ทั้งนี้เพื่อแสดงท่าทางประกอบให้สอดคล้องกับบทร้อง ดังนี้

“แมงอูเอ๋ยกินน้ำป๋อไหน กินน้ำป๋อหินบินไปบินไป
กินน้ำป๋อโศกโยกไปโยกมา กินน้ำป๋อทรายย้ายไปย้ายมา
กินหัวกินหาง กินกลางตลอดตัว”

1.3 การใช้กิจกรรมที่สนุกสนาน และเพลิดเพลิน กระตุ้นความสนใจ

การพัฒนาทักษะการฟังกิจกรรมควรมีลักษณะที่สนุกสนาน เพลิดเพลิน ได้รับความสนใจ เพราะจะทำให้เด็กผ่อนคลายความตึงเครียด เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การท่องคำคล้องจอง เพลงกล่อมเด็ก และปริศนาคำทาย กล่าวคือ

1. การเล่นเกม เกมเป็นกิจกรรมที่ทำให้สนุกสนาน มีกฎกติกาในการเล่น ทำให้เด็กเพลิดเพลินในการเล่น ผ่อนคลายความตึงเครียด ซึ่งการใช้เกมพัฒนาทักษะการฟังควรมีหลายเกม สลับกันเล่นในแต่ละวัน มีการใช้เกมสอดแทรกในกิจกรรมประจำวันแต่ละกิจกรรมตามขั้นตอนต่าง ๆ ได้แก่ ขั้นตอนการนำเข้าบทเรียน ขั้นตอนดำเนินการ และขั้นสรุปบทเรียน เช่น เกมฟังเสียงจากเทป เกมทายปัญหา “อะไรเอ๋ย” เกมกระซิบบอก หรืออาจใช้เกมในกิจกรรมกลางแจ้ง เป็นต้น นอกจากนี้เกมที่ใช้อาจจะเป็นเกมที่มีการแข่งขันหรือไม่มีการแข่งขันก็ได้ แต่ถ้าเป็นเกมที่มีการแข่งขัน เด็กจะรู้สึกสนุกสนาน กระตือรือร้นในการเล่น อย่างไรก็ตามควรจัดให้มีเกมทั้งสองรูปแบบสลับกันไป

2. เพลงหรือดนตรีเป็นกิจกรรมที่พัฒนาทักษะการฟังได้ดี เพราะโดยธรรมชาติเด็กจะสนุกสนานในการได้ฟังหรือร้องเพลง โดยเฉพาะการทำท่าทางประกอบเพลง ซึ่งในการพัฒนาทักษะการฟัง โดยการใช้เพลงควรคำนึงถึงเทคนิคเกี่ยวกับการสร้างบรรยากาศในการร้องเพลง ให้เด็กมีอิสระ มีความสุข ไม่บังคับ จูงใจให้เด็กมีส่วนร่วมในการร้องเพลง และทำท่าทางประกอบเพลงที่นำมาใช้ควรเป็นเพลงที่เหมาะสมกับวัย และพัฒนาการของเด็ก และจัดหาเครื่องดนตรีประกอบการร้องเพลง เพื่อให้เด็กได้มีส่วน

เอื้ออำนวยเป็นเอื้ออำนวยส่งเสริมหรือให้การส่งเสริมเพื่อการพัฒนาเด็กให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ร่วมในการเล่นเครื่องดนตรี ซึ่งเครื่องดนตรีนั้น อาจจัดทำมาจากเศษวัสดุก็ได้ เช่น กระจับปี่ ขวดยี่ เป็นต้น ที่สำคัญหลังร้องเพลงจบแล้ว ครูควรมีการสนทนาซักถามเกี่ยวกับเนื้อเพลงบ้างเพื่อทดสอบทักษะการฟังของเด็ก

3. การใช้คำคล้องจอง คำกลอนและเพลงกล่อมเด็ก การให้เด็กมีโอกาสฟังคำคล้องจอง คำกลอน และเพลงกล่อมเด็กบ่อย ๆ จะทำให้เด็กมีสมาธิในการฟังดี สามารถจดจำคำศัพท์ มีจิตใจอ่อนโยน การใช้คำคล้องจอง คำกลอน และเพลงกล่อมเด็ก พัฒนาทักษะการฟัง ควรคำนึงถึงหลักการดังนี้

คำคล้องจองที่ใช้ควรเป็นคำคล้องจองสั้น ๆ ไม่ยาวมาก มีคำศัพท์ไม่ยากเกินไปเหมาะกับวัยเด็ก เช่น

คำคล้องจอง “ซู ซู ซ่าซ่า”

อาบน้ำซู ซู ถูสบู่ทั่วกาย

อาบน้ำสบาย ซูซู ซ่าซ่า

ภาษาที่ใช้ในคำคล้องจองควรเป็นคำคล้องจอง หรือคำกลอน เด็กจะชอบภาษาที่มีเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ เช่น ฝนตกจ๊กจ๊ก ตูบป่อง เป็นต้น เพราะเด็กอนุบาลจะชอบโทนเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ ดังตัวอย่าง

คำคล้องจอง “ฝนตกจ๊กจ๊ก”

ฝนตกจ๊กจ๊ก ลุงสักกลับมา

มือซ้ายหิ้วปลา มือขวาถือผัก

พอลถึงที่พัก วางผักวางปลา

เพลงกล่อมเด็ก หากเป็นเพลงที่เด็กเคยร้องหรือมีการใช้ภาษาที่เด็กคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน เด็กจะรู้สึกสนุกสนานและเข้าใจความหมายได้ดี โดยเฉพาะคำคล้องจองที่ใช้เป็นภาษาถิ่นหรือภาษาที่เด็กใช้กันเมื่ออยู่ที่บ้านเด็กจะสนใจมากเป็นพิเศษ ดังตัวอย่าง

เพลงกล่อมเด็ก “นกกาบแก้ว”

นกกาบแก้ว...เหอ ทำรังป่าอ้อยห้อยรังชายคา

ตัวหนึ่งคาบแก้ว ตัวหนึ่งคาบหล้า

คาบแก้วโสภานาไปหาแม่...เหอ

ควรสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้มีอิสระ เป็นกันเอง เต็มไปด้วยความอบอุ่นเพราะจะทำให้เด็กมีความสุข ทั้งยังก่อให้เกิดความเชื่อมั่น และมีสมาธิในการฟังคำคล้องจองมากยิ่งขึ้น

ปริศนาคำทาย การใช้ปริศนาคำทายจะช่วยฝึกให้เด็กพัฒนาทักษะการฟังได้ดี อีกกิจกรรมหนึ่ง ซึ่งต้องมีเทคนิคในการพัฒนา ดังนี้

1. ควรเป็นปริศนาคำทายง่าย ๆ สั้น ๆ เหมาะสมกับวัย

2. การเฉลยคำทาย ควรเฉลยในลักษณะรูปภาพ หรือของจริงเพื่อกระตุ้นความสนใจของเด็กมากยิ่งขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. คำถามของปริศนาคำทาย ควรเป็นปริศนาที่เด็กคุ้นเคยและมีประสบการณ์เดิมมาแล้ว เพราะจะช่วยให้เด็กตั้งใจฟังและทำกิจกรรมด้วยความสนุกสนาน เช่น “อะไรเอ๋ย สีสั้นเดินมาหลังคามุงกระเบื้อง” “อะไรเอ๋ย เสียงร้อง ก๊าบ ก๊าบ เนื้อตัวเหม็นสาบ อาบน้ำบ่อย ๆ” เป็นต้น

4. เมื่อเด็กตอบปริศนาคำทายถูกต้อง ควรมีการเสริมแรง ให้กำลังใจในรูปแบบต่าง ๆ บ้างเช่น ชมเชย ให้รางวัล ยิ้ม พยักหน้า เป็นต้น

5. ควรให้เด็กอาสาสมัครเป็นผู้ทายปริศนาเองบ้าง เด็กจะได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมมากยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า การส่งเสริมทักษะการฟัง ครูควรส่งเสริมให้สอดคล้องกับหลักพัฒนาการของเด็ก โดยเริ่มจากการฟังสิ่งที่ใกล้ตัวเด็กจากกิจกรรมในชีวิตประจำวัน โดยผ่านกระบวนการในกิจวัตรประจำวัน ผ่านการเล่น การส่งเสริม การฟังนิทาน ฟังคำคล้องจอง และที่สำคัญการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเด็ก โดยการพูดคุยกับเด็กใช้คำที่ง่าย ๆ เสียงปานกลาง ไม่ดังหรือเสียงค่อยจนเกินไป ควรจัดบรรยากาศและข้อตกลงในการฟังก่อน เพื่อให้เด็กได้ทราบและเตรียมตัวในการฟัง ตลอดจนการเฝ้าตามสนใจของเด็ก อาจใช้สื่อที่เด็กเรียนรู้ได้ง่าย ทำให้เด็กเกิดทักษะการฟังที่ดี และสามารถนำทักษะการฟัง ไปใช้ได้อย่างเต็มที่

2. การส่งเสริมการพูดที่ดี

ควรศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของการพูดและแนวทางในการส่งเสริมทักษะการพูดที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย สำหรับเด็กปฐมวัยแล้วการส่งเสริมทักษะการพูดมุ่งเพื่อให้เด็กกล้าแสดงความคิดเห็นด้วยการพูด โดยใช้คำพูดและน้ำเสียงที่เหมาะสมกับกาลเทศะ และโอกาส ให้รู้จักขอบคุณ ขอโทษ ให้พัฒนาความสามารถในการบอกชื่อ อธิบายจำแนกสิ่งต่าง ๆ ที่เด็กพบเห็นในสิ่งแวดล้อมรอบตัว เช่น บอกถึงสิ่งที่เขาเห็น รู้สึก ได้ยิน ได้กลิ่น เป็นต้น และสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจความต้องการความรู้สึกของตนเองได้ ซึ่งหลังจากที่ครูได้เข้าใจจุดมุ่งหมายการพูดของเด็กปฐมวัยแล้วก็สามารถพิจารณาเลือกแนวทางในการส่งเสริมทักษะการพูดด้วยวิธีการดังนี้ (จิตาพร เอี่ยมสะอาด, 2548 : 205 – 206)

2.1 อ่านนิทานหรือหนังสือ หรือเปิดเทปให้เด็กฟังบ่อย ๆ เพื่อให้เด็กได้ยินคำศัพท์ให้มากที่สุด เพื่อเก็บสะสมข้อมูลแล้วนำไปใช้สื่อสารออก หรือสื่อความหมายกับผู้อื่นในรูปแบบของการพูด

2.2 สนทนากับเด็กพร้อมกันแสดงออกทางสีหน้า นั่นคือ ครูควรพูดคุยกับเด็กอย่างสม่ำเสมอไม่ว่าจะทำอะไรควรอธิบายให้เด็กฟัง ขณะเดียวกันการพูดคุยควรจะให้สอดคล้องกับสีหน้าท่าทางเพื่อเด็กจะได้เข้าใจความหมายง่ายขึ้น เช่น ครูพูดว่า “ดอกกุหลาบนี้หอมมาก” แต่ครูทำหน้าแหย ๆ เป็นต้น

2.3 ใช้คำถามกระตุ้นให้เด็กตอบ การกระตุ้นด้วยคำถามชนิดต่าง ๆ จะช่วยให้เด็กคิดและตอบออกมาในรูปแบบของการพูด ดังนั้นในการจัดกิจกรรมควรใช้คำถามประกอบ เช่น กิจกรรมการเล่นเกมที่ใช้คำถาม ได้แก่ เกมอะไรเอ๋ย หรือกิจกรรมการเล่นสมมติเกี่ยวกับการพูดโทรศัพท์ การแสดงละคร เป็นต้น

ฝึกพูดในกิจวัตรประจำวัน เช่น ในขณะที่ทำอาหารอธิบายให้เด็กฟังสั้น ๆ ว่ากำลังทำอะไร ทำไมจึงต้องทำ สนทนาซักถามเด็กถึงกิจวัตรที่ทำ เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 การเล่าประสบการณ์ ครูควรให้เด็กผลัดกันเปลี่ยนกันเล่าประสบการณ์ของตน โดยครูเป็นผู้ให้กำลังใจ คอยช่วยเหลือเมื่อเด็กเล่าไม่ได้

2.5 การแสดงบทบาทของบุคคลใกล้ชิดในการส่งเสริมทักษะการพูด และเรียนรู้ภาษาพูดได้เร็วหรืออาจแสดงท่าทางประกอบการพูดด้วย

2.6 พูดกับเด็กบ่อย ๆ เพื่อกระตุ้นให้เด็กตอบสนองการพูด และเรียนรู้ภาษาได้เร็วหรืออาจแสดงท่าทางประกอบการพูดด้วย

1. ให้รางวัลการสื่อสารของเด็กด้วยรอยยิ้ม การกอดรัด โอบอุ้มและให้ความใส่ใจ ซึ่งเป็นแรงจูงใจให้เด็กพูดเร็วขึ้น

2. แสดงความรักผ่านการสัมผัส ผ่านน้ำเสียง ซึ่งเป็นการส่งผ่านความผูกพันระหว่างกัน กระตุ้นให้มีการพูดคุยในทุกวิถีทาง

3. การประสานสายตาระหว่างผู้พูดกับเด็ก เพื่อช่วยให้เด็กรับทราบถึงความรัก ความสนใจ ความเอาใจใส่และความห่วงใย มีกำลังใจในการพูดสนทนา

4. ตอบสนองการพูดของเด็กด้วยความสนใจและตั้งใจฟัง

อาจกล่าวสรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะทางภาษาสำหรับเด็ก ครูหรือผู้ดูแลเด็กโดยการจัดประสบการณ์ โดยเปิดโอกาสให้เด็กได้คุ้นเคยกับภาษาในการสื่อสารให้มาก โดยผ่านกระบวนการที่เด็กสนใจ เช่น เพลง คำคล้องจอง การฟังนิทาน และโดยการโต้ตอบทำถาม จากครูหรือผู้ดูแลเด็ก ถึงความหมายหรือเนื้อหาสาระในกิจกรรมนั้น ๆ ซึ่งลักษณะกิจกรรมเหล่านี้ เป็นการฝึกทักษะการพูดและการฟังไปพร้อม ๆ กัน โดยเริ่มจากคำที่ง่าย ๆ สั้น ๆ ไปสู่ประโยคที่ยาวและมีความหมายที่มากขึ้น จนกระทั่งเด็กสามารถพูดเป็นเรื่องราวด้วยตนเองได้อย่างคล่องแคล่ว

2.7 ศึกษาอิทธิพลของสีที่มีต่อเด็ก

2.7.1 จิตวิทยาของสี

ทางด้านจิตวิทยาถือว่าสีเป็นสิ่งเร้า ทำให้เกิดการตอบสนองของสิ่งเร้าที่มีต่ออิทธิพลต่อมนุษย์มาก สามารถเปลี่ยนอารมณ์และนิสัยใจคอ ตลอดจนพฤติกรรมของมนุษย์ได้

สีเป็นสิ่งเร้าภายนอกที่มนุษย์รับรู้ได้ทางทักษะและก่อให้เกิดการลวงตาได้ลักษณะเหล่านี้ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดขึ้นในความรู้สึกของมนุษย์ เช่น ก่อให้เกิดความรู้สึกตื่นเต้นกระวนกระวายใจ สดชื่น เศร้าหมอง ฯลฯ สีที่เกี่ยวกับจิตวิทยา พอที่จะสรุปได้ดังนี้ คือ

1. สีอ่อน ได้แก่ สีเหลือง สีแสด สีแดง ก่อให้เกิดความรู้สึกเป็นพิเศษ ก้าวร้าว คึกคัก ก่อให้เกิดอารมณ์ตื่นเต้นอยู่เสมอ คือถ้าเปรียบเทียบกับสีเขียว จะก่อให้เกิดความรู้สึกเป็น ปฏิเสธ ความสันโดษ ความสงบนิ่ง

2. คนส่วนใหญ่จะชอบสีแดง สีน้ำเงิน สีม่วง สีเขียว สีแสด และสีเหลือง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. สีแดงเป็นสีที่ผู้หญิงส่วนใหญ่ชอบ สีน้ำเงินเป็นสีที่ผู้ชายส่วนใหญ่ชอบ
4. โดยทั่วไปแล้ว ผู้หญิงที่มีความรู้สึกต่อสีต่างๆเร็วกว่าผู้ชาย
5. การใช้สีรวมกัน นิยมใช้ลักษณะดังนี้
 - 5.1 การใช้สีตัดกัน
 - 5.2 การใช้สีที่กลมกลืนกัน
 - 5.3 การใช้สีที่เดียวกัน แต่มีคุณค่าของความแก่อ่อนที่แตกต่างกัน
6. คุณลักษณะของสี
 - 6.1 การแบ่งสีตามค่าต่างๆ 3 ประการ
 1. Hue คือ ตัวสีของแต่ละชนิด เช่น เขียว แดง เป็นต้น
 2. Value คือ ความเข้มของสี อ่อนแก่ เช่น แดงเข้ม หรือเขียวอ่อน
 3. Chromed คือ ความแรงของสี เช่น แดงสด จะมี Strength
7. อิทธิพลของสีที่มีต่อความรู้สึก

ขนาด	สีอ่อน	ทำให้แลดูใหญ่ขึ้น
	สีเข้ม	ทำให้ของแลดูเล็กลง
น้ำหนัก	สีอ่อน สีเย็น	ทำให้รู้สึกเบา
ความแข็งแรง	สีร้อน	ทำให้เกิดความรู้สึกแข็งแรงมากกว่า
	สีเย็น	ทำให้เกิดความรู้สึกแข็งแรงน้อยกว่า
อุณหภูมิสีร้อน	ให้ความรู้สึกร้อน	ไม่สบายใจ
	สีเย็น	ให้ความรู้สึกเย็น สบายใจ
8. สีจะช่วยให้ทัศนะวิสัยแจ่มใสที่สุด เมื่อนำมาใช้ดังนี้
 - 8.1 สีอ่อนตัดกับสีแก่ (ค่าแปรผันของสี)
 - 8.2 สีสดใสตัดกับสีสดใส
 - 8.3 สีอุ่นตัดกับสีสดใส
 - 8.4 สีอุ่นตัดกับสีเย็น
9. สีที่ตัดกันเองอยู่แล้วตามปกติ เช่น
 - 9.1 สีดำบนพื้นเหลือง
 - 9.2 สีเหลืองบนพื้นดำ
 - 9.3 สีแดงบนพื้นขาว
 - 9.4 สีเหลืองบนพื้นสีน้ำเงิน
 - 9.5 สีส้มบนพื้นสีน้ำเงิน
 - 9.6 สีชมพูบนพื้นสีดำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

10. สีสามารถทำให้เห็นเป็นว่าเข้ามาใกล้หรือห่างออกไป ตามปกติสีอ่อน เช่น สีเหลือง สีเหลืองนี้ทำให้รู้สึกว่าเป็นใกล้ตัวผู้ดู ในขณะที่สีเข้ม เช่น สีน้ำเงิน จะทำให้รู้สึกว่าเป็นห่างออกไปจากผู้ดูในขณะที่ระยะของสีทั้งสองอยู่ในระยะห่างที่เท่าๆกัน

11. สีที่เราใช้เนื้อที่มากๆ แล้วไม่น่าดูแล้วนั้น แต่ถ้านำมาใช้เพียงเล็กน้อย อาจจะทำให้หน้าสนใจขึ้น และอาจจะสามารถเสริมสร้างความน่าดูให้แก่สีอื่นด้วย

12. เมื่อใช้สีเข้มจัดคู่เข้ากับสีอ่อนจัด จะทำให้แลเห็นเด่นขึ้น และมีชีวิตชีวาที่จะใช้ในสีที่มีคุณค่า ความเข้มหรือจาง หรืออ่อนที่ใกล้เคียงกัน

13. สีที่มีความสดใสพอกัน จะช่วยดึงดูดความสนใจเมื่อได้นำมาใช้ร่วมกัน มักใช้การออกแบบป้ายหรือภาพโฆษณา

14. หลักในเรื่องของความเด่นของสีมีอยู่ว่า ควรที่จะต้องมีสีใดสีหนึ่งปรากฏเด่นออกมามากกว่าเพื่อน จะเป็นสีเย็นหรือสีร้อนก็ตาม การใช้สีที่ไม่น่าดูอย่างหนึ่งก็คือ แต่ละสีที่ใช้นั้นมีปริมาณของเนื้อที่ในการใช้เท่ากันไปหมด นอกจากนี้การใช้สีจะต้องคำนึงถึงค่าแปรเปลี่ยนและความสดใสของสีอีกด้วย

2.7.2 การวิจัยเรื่องสีกับจิตวิทยา

การวิจัยเรื่องสีกับจิตวิทยา เดวิด ซี แมรี และฮาร์ตีส แอล ดีเซียร์ ต่อจาก เวอร์เนอร์ ได้ทำการทดลองสีกับอารมณ์ โดยมีความมุ่งหมายจะดูว่าความรู้สึกของนิสิตของมหาวิทยาลัย

บัวดู จะแทนความรู้สึกของสีต่าง ๆ อย่างไร โดยกำหนดสี 11 ชนิด ต่างโทน จากสีแท้ 8 สี

อารมณ์ มีความมั่นคง สงบเสงี่ยม ตื่นเต้นเร้าใจ

ภาคภูมิใจ สนุกสนาน เกลียดชัง

ทุกข์ อยู่ในความลำบาก มีอำนาจ นุ่มนวล

ใจหดหู่ ป้องกัน

สีที่แทนอารมณ์ คือ

สีแดง แทน ความตื่นเต้น ร่าเริง มีอำนาจ

สีดำ แทน ความทุกข์

สีน้ำตาล แทน ความคุ้มครอง ป้องกัน

สีม่วง แทน ความสง่างาม

สีเหลือง แทน ความร่าเริง สนุกสนาน

สีส้ม แทน ความสดใส มีอำนาจ สง่าภาคภูมิใจ

ผู้เชี่ยวชาญสีผู้หนึ่ง ได้ทำการศึกษาดูทดลองเกี่ยวกับน้ำกับจิตวิทยา ซึ่งเป็นเรื่องยุ่งยากซับซ้อน เขาได้พบเห็นพ้องเป็นเอกฉันท์ที่ว่า มีอิทธิพลต่อร่างกายของมนุษย์ และคนเราย่อมที่จะต้องถูกควบคุมด้วยอิทธิพลของสีของสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวเรา จึงนับว่าสีเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะมีอิทธิพลต่อสุขภาพจิต และประสิทธิภาพในการดำเนินชีวิตของเรา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ได้กล่าวถึงสีต่างๆ ที่มีผลเฉพาะดังนี้ คือ สีน้ำเงิน เป็นสีที่มีความดึงดูด สงบเย็น ทำให้เกิดสมาธิ เป็นที่นิยมชมชอบของผู้ชายมาก และพวกที่มีสติปัญญาส่วนมากก็ชอบสีนี้ด้วย สีเหลือง รั้าใจให้เกิดความรู้สึกตื่นเต้น ช่วยให้เกิดความคิด บุคคลที่ชอบพูดอวดโอ้เรื่องของตัวเอง สีแดง เป็นสีที่จับใจผู้หญิง ถ้าเป็นนักกีฬา ไม่ว่าจะเป็่นหญิงหรือชาย ชอบสีนี้มากในญี่ปุ่นแสดงถึงไฟ และการทำลายล้าง เป็นที่นิยมของชาวอินเดียบางคนว่า แสดงถึงความกล้าหาญ และกระตุ้นกำลังใจ พวกออกห้กมีความชอบโน้มเอียงไปทางสีแดง

สีเหลืองสด แสดงถึงความรุ่งเรือง แสดงถึงแสงแดด ความมั่นคงสมบูรณ์ บางคนก็ว่าหมายถึง การแสดงท่าทีเป็นนาย ขลาดกลัว เชื่อโรค

สีขาว ชาวจีน ถือว่าเป็นเครื่องหมายการไว้ทุกข์ และเศร้า แต่พวกอเมริกา ถือว่าเป็น เครื่องหมายของความบริสุทธิ์ ำรง ถ้าใช้ลำพังจะให้ความรู้สึกเย็น

สีน้ำตาล เป็นสีอื่นที่ไม่ให้ความพักผ่อน ถ้าใช้เพียงโดดเดียว จะให้ความรู้สึกที่สลด

สีม่วง ให้ความรู้สึกง่วง บางคนแสดงถึงความจงรักภักดี ให้ความว่าง ภาควุมิ ความเป็นเจ้านาย ความกล้าหาญ แต่บางพวกจะมีทัศนะว่า สีม่วงเป็นสีแห่งความเศร้า ลึกลับ ราคะและความทุกข์ทรมาน

สีเทา ให้ความรู้สึกเศร้าและเย็น

สีเขียวใบไม้สด ทำให้จิตใจสงบเยือกเย็น

สีกุหลาบ ทำให้จิตใจสดชื่น กระชุ่มกระชวย

1. การศึกษาถึงความรู้สึกที่มีต่อสี เกี่ยวกับความรู้สึกที่มีต่อบางสีละเอียดกว่าเดิมเล็กน้อย คือ สีแดง ให้ความรู้สึกที่มั่งคั่ง สมบูรณ์ ขวนลุ่มหลง ตื่นเต้น รั้าใจ

- สีเหลือง ให้ความรู้สึกที่ร่าเริง แจ่มใส สีเหลืองอ่อนจะให้ความรู้สึก สะอาด ความสว่าง สีเหลืองเข้มมากๆ จะทำให้สมองเกิดการหงุดหงิดได้ง่าย สีเหลืองที่ใกล้ไปทางสีส้ม จะมองดูคล้ายของเทียม และคล้ายกับของเล่นสมัยใหม่ ที่ตกแต่งไว้อย่างเรียบร้อย สีเหลืองเนย ทำให้ห้องที่ดูมืดดูสว่างขึ้น สีเขียว เหลือง ช่วยในด้านความเย็น

- สีเขียว ไม่ทำให้เกิดการลวงตาในเวลามองจะไม่ใช้ใกล้กับสีขาว ในจำนวนที่เท่ากัน สีเขียวให้ ความรู้สึกที่สดชื่น กระชุ่มกระชวยเสมอ สามารถใช้มองเป็นการพักสายตาได้เป็นอย่างดีโดยธรรมชาติ จะใช้สีเขียวเป็นสีที่ส่งเสริมทุกสี ให้ดูสดใสขึ้น สีเขียว สมควรให้ในการนำความหมายบางอย่างมาจากสวน ต้นไม้ สีเทาหรือสีม่อๆ หรือสีเขียวแกมนั้น ส่วนมากจะได้ดีอย่างมากทีเดียวในการที่จะใช้เน้นสีของพื้นที่ นิยมสำหรับเครื่องเรือนทำด้วยไม้สัก สีเขียวใสให้ความรู้สึกที่สดชื่นขึ้น

- สีน้ำเงิน สีน้ำเงินเข้มให้ความรู้สึกที่สงบนิ่งและลึกลับ สีน้ำเงินอ่อน เช่น สีฟ้า มีความสดใส ของสีเขียวอยู่ด้วย แม้จะปราศจากสีเขียวก็ตาม สำหรับผนังและเฟอร์นิเจอร์ สีฟ้าและสีที่มีความหมาย ใกล้เคียงกับน้ำ หรือ น้ำเงินที่ใช้มากเกินไปจะทำให้เกิดความไม่เบิกบาน สีน้ำเงินอมเขียว ให้ความรู้สึก ตื่นเต้น เช่น แสงของโอปอ การแพนหางของนกยูง เป็นสีที่มีเสน่ห์งดงาม

- สีดำ การใช้สีดำบางขาวบ้าง ในพื้นที่รวมกับสีอื่นๆ จะทำให้เกิดความกระป๋กระเป่า และทำให้เกิดความมีชีวิตชีวา ไร่แรง เมื่อสีดำสีขาวมีความตัดกัน ในไปใช้กับสีอื่นๆ สีเทา ใช้นำมาเป็นสีกลางได้ตลอดทุกๆสี สีเทาสามารถที่จะทำให้เกิดความกลมกลืนระหว่างสีอื่น ๆ ได้

2.8 วัสดุ

2.8.1 การเลือกใช้กระดาษให้เหมาะสม

1. ชนิดของกระดาษ

การจำแนกกระดาษสามารถจัดแบ่งได้หลายวิธี ในที่นี้จะจัดแบ่งชนิดของกระดาษที่ใช้ในวงการผลิตพิมพ์ซึ่งสามารถรวบรวมได้ดังนี้

1.1 กระดาษปรู๊ฟ (Newsprint) เป็นกระดาษที่มีส่วนผสมของเยื่อปดที่มีเส้นใยสั้น และมักนำเยื่อจากกระดาษใช้แล้วมาผสมด้วยกระดาษปรู๊ฟมีน้ำหนักเพียง 40-52 กรัม/ตารางเมตร มีสีอมเหลือง ราคาไม่แพงแต่ความแข็งแรงน้อย เหมาะสำหรับงานพิมพ์หนังสือพิมพ์ และเอกสารที่ไม่ต้องการ คุณภาพมาก

1.2 กระดาษแบงก์ (Bank Paper) เป็นกระดาษบางไม่เคลือบผิว นำหนักไม่เกิน 50 กรัม/ตาราง เมตร มีสีให้เลือกหลายสี ใช้สำหรับงานพิมพ์แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่มีสำเนาหลายชั้น กระดาษบอนด์ (Bond Paper) เป็นกระดาษที่ทำจากเยื่อเคมีที่ผ่านการฟอกและอาจมี ส่วนผสมของเยื่อที่มาจากเศษผ้า มีสีขาว ผิวไม่เรียบ น้ำหนักอยู่ระหว่าง 60 - 100 กรัม/ตารางเมตร ใช้สำหรับงานพิมพ์ที่ต้องการความสวยงามปานกลาง พิมพ์สีเดียวหรือหลายสีก็ได้

1.3 กระดาษอาร์ต (Art Paper) เป็นกระดาษที่ทำจากเยื่อเคมี (เยื่อที่ผลิตโดยใช้สารเคมี) และ เคลือบผิวให้เรียบด้านเดียวหรือทั้งสองด้าน การเคลือบอาจจะเป็นเคลือบมันเงาหรือแบบด้านก็ได้ มีสีขาวน้ำหนักอยู่ระหว่าง 80- 160 กรัม/ตารางเมตร ใช้สำหรับงานพิมพ์ที่ต้องการความสวยงาม งาน พิมพ์สอดสี เช่นแคตตาล็อก โบรชัวร์

1.4 กระดาษฟอกขาว (Woodfree Paper) เป็นกระดาษที่ทำจากเยื่อเคมี (เยื่อที่ผลิตโดยใช้ สารเคมี) และฟอกให้ขาว เป็นกระดาษที่มีคุณภาพและมีความหนาแน่นสูง การดูดซึมน้อย ใช้สำหรับงานพิมพ์หนังสือ กระดาษพิมพ์เขียน

1.5 กระดาษเหนียว (Kraft Paper) เป็นกระดาษที่ทำจากเยื่อซัลเฟต (เยื่อใยยาวที่ผลิตโดยใช้ สารซัลเฟต) จึงมีความเหนียวเป็นพิเศษ มีสีเป็นสีน้ำตาล น้ำหนักอยู่ระหว่าง 80 - 180 กรัม/ตาราง เมตร ใช้สำหรับทำสิ่งพิมพ์บรรจุภัณฑ์กระดาษห่อของ ถุงกระดาษ

1.6 กระดาษการ์ด (Card Board) เป็นกระดาษที่มีความหนาและแข็งแรงประกอบด้วยชั้นของ กระดาษหลายชั้น ชั้นนอกสองด้านมักเป็นสีขาว แต่ก็มีการ์ดสีต่าง ๆ ให้เลือกใช้ บางชนิดมีผิว เคลือบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มันเรียบ ซึ่งเรียก กระดาษอาร์ตการ์ด นำหนักกระดาษการ์ดอยู่ระหว่าง 110 - 400 กรัม/ ตารางเมตร ใช้สำหรับทำปกหนังสือ บรรจุภัณฑ์ที่มีราคา เช่น กล่องเครื่องสำอาง

1.7 กระดาษกล่อง (Box Paper) เป็นกระดาษที่ทำจากเยื่ออบต และมักนำเยื่อจากกระดาษใช้แล้ว มาผสม มีสีคล้ำไปทางเทาหรือน้ำตาล ผิวด้านหนึ่งมักจะประกบด้วยชั้นของกระดาษขาวซึ่งอาจมีผิว เคลือบมันหรือไม้ก็ได้เพื่อความสวยงามและพิมพ์ภาพลงไปได้ หากเป็นกระดาษไม่เคลือบ จะเรียก กระดาษกล่องขาว หากเป็นกระดาษเคลือบผิวมัน จะเรียก กระดาษกล่องแปง น้ำหนักกระดาษกล่อง อยู่ระหว่าง 180 - 600 กรัม/ตารางเมตร ใช้สำหรับทำสิ่งพิมพ์บรรจุภัณฑ์ เช่น กล่อง ป้ายแข็ง ฯลฯ

1.8 กระดาษแข็ง (Hard Board) เป็นกระดาษหลายชั้นแข็งหนาทำจากเยื่อไม้บดและเยื่อกระดาษเก่า มีผิวขรุขระสีคล้ำ มีคำเรียกกระดาษชนิดนี้อีกว่า กระดาษจั่วปัง น้ำหนักมีตั้งแต่ 430 กรัม/ ตาราง เมตรขึ้นไป ใช้ทำใส่ในของปกหนังสือ ฐานปฏิทินตั้งโต๊ะ บรรจุภัณฑ์ต่าง ๆ

1.9 กระดาษแฟนซี (Fancy Paper) เป็นคำเรียกโดยรวมสำหรับกระดาษที่มีรูปร่างลักษณะของ เนื้อและผิวกระดาษที่ต่างจากกระดาษใช้งานทั่วไป บางชนิดมีการผสมเยื่อที่ต่างออกไปบางชนิดมีผิวเป็นลายตามแบบบนลูกกลิ้งหรือตะแกรงที่กดทับในขั้นตอนการผลิต มีสีสันทให้เลือกหลากหลาย มีทั้งกระดาษบางและหนา ประโยชน์สำหรับกระดาษชนิดนี้สามารถนำไปใช้แทนกระดาษที่ใช้อยู่ ทั่วไป ตั้งแต่ นามบัตร หัวจดหมาย ไปจนถึงกล่องบรรจุภัณฑ์

1.10 กระดาษอื่น ๆ นอกจากกระดาษชนิดต่าง ๆ ที่เอ่ยมาข้างต้นแล้ว ยังมีกระดาษชนิดอื่น ๆ อีก เช่น กระดาษถนอมสายตา กระดาษกันปลอม (Security Paper) กระดาษเอ็นซีอาร์ (Carbonless Paper) กระดาษสังเคราะห์ กระดาษสติ๊กเกอร์ ฯลฯ

2. ใช้กระดาษสำหรับงานพิมพ์

2.1 ขนาดมาตรฐานของกระดาษแบบแผ่น

ผู้ผลิตและจำหน่ายกระดาษขนาดใหญ่สำหรับใช้ในโรงพิมพ์จะมีการบรรจุกระดาษเป็นห่อ ๆ ละ 500 แผ่นซึ่งเรียกว่า 1 รีม และมีการจัดขนาดของกระดาษเป็นมาตรฐานดังนี้

ขนาด	31 x 43 นิ้ว
ขนาด	35 x 43 นิ้ว
ขนาด	28 x 40 นิ้ว
ขนาด	25 x 36 นิ้ว
ขนาด	24x 35 นิ้ว

(นอกจากนี้ยังมีกระดาษบางประเภทซึ่งมีขนาดบรรจุสำหรับจำหน่ายต่างไปจากที่กล่าวมาแล้วนี้) ในการพิมพ์สิ่งพิมพ์บรรจุภัณฑ์มักใช้ขนาด 31 x43 นิ้ว, 35 x43 นิ้วและ 28 x40 นิ้ว ส่วนการพิมพ์สิ่งพิมพ์ทั่วไปรวมถึงหนังสือต่าง ๆ มักใช้ขนาด 31 x 43 นิ้ว, 25 x 36 นิ้ว และ 24 x 35 นิ้ว (ขนาด 31 x 43 นิ้ว เป็นขนาดที่จัดสำหรับมาตรฐานรหัสชุด B ซึ่งใหญ่กว่าขนาด B1 เล็กน้อยเพื่อ เพื่อไว้สำหรับ ขบวนการพิมพ์ ส่วนขนาด 25 x 36 นิ้ว และ 24 x 35 นิ้ว เป็นขนาดที่จัดสำหรับ มาตรฐานรหัสชุด A ซึ่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีขนาดใหญ่กว่า A1 เล็กน้อย) อนึ่งกระดาษแต่ละชนิดแต่ละน้ำหนักอาจไม่ มีขนาดจำหน่ายครบตามขนาดมาตรฐานที่ระบุไว้ขึ้นอยู่กับผู้ผลิตและผู้จำหน่ายแต่ละราย

2.2 ขนาดพิมพ์ เครื่องพิมพ์ในระบบออฟเซ็ทแบบป้อนแผ่นมีขนาดต่าง ๆ กัน ซึ่งยังผลให้ต้องตัดเจียน กระดาษที่สั่งซื้อมาให้เหมาะเครื่องพิมพ์แต่ละเครื่องก่อนที่จะนำมาพิมพ์งาน ขนาดของเครื่องพิมพ์จะเรียกตามขนาดกระดาษที่ใหญ่ที่สุดที่สามารถเข้าเครื่องได้ ซึ่งแบ่งได้ดังนี้

ขนาดตัดหนึ่ง	พิมพ์กระดาษได้ใหญ่สุด 35 X 49 นิ้ว
ขนาดตัดสอง	พิมพ์กระดาษได้ใหญ่สุด 25 x 36 นิ้ว
ขนาดตัดสองพิเศษ	พิมพ์กระดาษได้ใหญ่สุด 28 X 41 นิ้ว
ขนาดตัดสาม	พิมพ์กระดาษได้ใหญ่สุด 21x31 นิ้ว
ขนาดตัดสี่	พิมพ์กระดาษได้ใหญ่สุด 18x25.5 นิ้ว
ขนาดตัดสี่พิเศษ	พิมพ์กระดาษได้ใหญ่สุด 21 X 28 นิ้ว

นอกจากนี้ยังมีเครื่องพิมพ์ขนาดเล็ก คือ ขนาดตัดห้า ขนาดตัดแปด ขนาดตัดสิบเอ็ด หรือ เล็กกว่านั้น

เครื่องพิมพ์ในระบบออฟเซ็ทแบบป้อนม้วนจะวัดขนาดด้วยข้อจำกัดของเส้นรอบวงของ โมลพิมพ์ โดยมีขนาดด้านเข้าเครื่องตายตัว ส่วนด้านขวางเครื่องสามารถปรับความกว้างได้ ส่วนใหญ่เครื่องพิมพ์ที่มีอยู่จะมีขนาดด้านเข้าเครื่องจะมี 21 นิ้ว กับ 24 นิ้ว

ในการออกแบบสิ่งพิมพ์ ให้คำนึงถึงชิ้นงานเทียบกับแผ่นพิมพ์เพื่อเป็นการประหยัดและ ไม่ให้เกิดการเสียเศษกระดาษ สำหรับการพิมพ์บนเครื่องพิมพ์แบบป้อนแผ่น ให้นำชิ้นงานมาวางลง ในกระดาษขนาดพิมพ์ซึ่งถูกตัดแบ่งมาจากขนาดมาตรฐานต่างๆ (เช่น กระดาษขนาด 31 x 43 นิ้ว เข้า เครื่องตัดสี่ ต้องแบ่งสี่ส่วนได้แผ่นพิมพ์ขนาด 15.5 X 21.5 นิ้ว) ว่ามีการเสียเศษมากน้อยเพียงใด แต่ทั้งนี้ต้องไม่วางชิดจนเกินไป ให้มีการเว้นช่องว่างระหว่างชิ้นงานไม่ต่ำกว่า 5 มิลลิเมตร และเว้น ระยะห่างของชิ้นงานจากขอบกระดาษด้านยาวด้านหนึ่งไม่ต่ำกว่า 20 มิลลิเมตร ส่วนด้านที่เหลือไม่ ต่ำกว่า 5 มิลลิเมตร

3. ชนิดและรายละเอียดของกระดาษที่มีจำหน่ายเป็นแผ่น

เนื่องจากแหล่งผลิตกระดาษมาจากหลาย ๆ แหล่งและมีความแตกต่างกันในกรรมวิธีการผลิต และการกำหนดรายละเอียด ข้อมูลตามตารางข้างล่างจึงเป็นแนวทางเพื่อให้เห็นภาพรวม ในทางปฏิบัติ อาจมีรายละเอียดที่แตกต่างกันออกไป

3.1 ประเภทของการพิมพ์

ประเภทของการพิมพ์ที่แบ่งตามลักษณะของการพิมพ์สามารถจัดได้เป็นดังนี้

1. การพิมพ์พื้นนูน (Relief Printing) เป็นการพิมพ์ที่ใช้หลักการให้ส่วนที่เป็นภาพบนแม่พิมพ์จะมีผิวสูงกว่าส่วนอื่น เพื่อรับหมึกแล้วถ่ายลงบนวัสดุพิมพ์ การพิมพ์ประเภทนี้มี การพิมพ์เลตเตอร์เพรสส์ การพิมพ์เฟล็กโซกราฟิค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. การพิมพ์พื้นลึก (Recess Printing) เป็นการพิมพ์ที่ใช้หลักการให้ส่วนที่เป็นภาพบน แม่พิมพ์จะมีผิวลึกกว่าส่วนอื่น เพื่อขังหมึกไว้แล้วถ่ายลงบนวัสดุพิมพ์ การพิมพ์ประเภทนี้มี การพิมพ์กราวัวร์ การพิมพ์แพด

3. การพิมพ์พื้นราบ (Planographic Printing) เป็นการพิมพ์ที่ใช้หลักการนำกับ น้ำมันไม่รวมตัวกัน ผิวของแม่พิมพ์ชนิดนี้จะเสมอกันหมดโดยให้ส่วนที่เป็นภาพมีสภาพเป็นไขมันสามารถรับหมึกซึ่งเป็นน้ำมันเช่นกัน ส่วนที่ไม่เป็นภาพจะสามารถรับน้ำไว้ได้ ในการพิมพ์ จะคลึงแม่พิมพ์ ด้วยเยื่อ น้ำ เยื่อน้ำไม่ถูกกับไขมันจะไปเกาะเฉพาะส่วนที่ไร้ภาพ แล้วคลึงหมึกตาม หมึกไม่ถูกกับน้ำจะ ไปเกาะเฉพาะส่วนที่เป็นภาพ เมื่อนำวัสดุพิมพ์มาบนแม่พิมพ์ก็จะเกิดภาพตามต้องการ การพิมพ์ประเภทนี้มี การพิมพ์หิน การพิมพ์ออฟเซ็ท

4. การพิมพ์พื้นฉลุ (Silkscreen Printing) เป็นการพิมพ์ที่ใช้หลักการให้หมึกผ่านทะลุ ส่วนที่เป็นภาพบนแม่พิมพ์ไปติดอยู่บนวัสดุพิมพ์ ทำให้เกิดภาพ การพิมพ์ประเภทนี้มี การพิมพ์โรเนียว การพิมพ์ซิลค์สกรีน

5. การพิมพ์ดิจิตอล (Digital Printing) เป็นการพิมพ์ที่ใช้เครื่องพิมพ์ต่อพ่วงกับคอมพิวเตอร์ โดยรับข้อมูลภาพจากคอมพิวเตอร์มาพิมพ์

6. การพิมพ์แบบถ่ายโอนความร้อน (Thermal Transfer Printing) ซึ่งใช้หลักการถ่าย ความ ร้อนจากหัวพิมพ์ไปยังฟิล์มที่เคลือบด้วยหมึกพิมพ์ทำให้หมึกพิมพ์หลุดไปเกาะติดกับวัสดุพิมพ์ จน เกิดเป็นภาพ

7. การพิมพ์แบบพ่นหมึก/อิงค์เจ็ท (InkJet Printing) ซึ่งใช้หลักการพ่นหยดหมึกเล็ก ๆ จาก หัวพ่นไปสร้างเป็นภาพบนวัสดุพิมพ์

8. การพิมพ์แบบไฟฟ้าสถิตย์ (Electrostatic Printing) ซึ่งใช้หลักการควบคุมลำแสง สร้างภาพเป็นประจุไฟฟ้าบนกระบอกโลหะแล้วให้ผงหมึกไปเกาะบนกระบอกโลหะตามบริเวณที่มีประจุ อยู่เกิดเป็นภาพที่ถูกถ่ายทอดไปเกาะติดบนวัสดุพิมพ์อีกทีหนึ่ง

4. ประเภทของการพิมพ์ที่ผู้ประกอบการโรงพิมพ์นิยมทำกันในปัจจุบันมีดังนี้

4.1 การพิมพ์ออฟเซ็ท (Offset Printing) เป็นการพิมพ์พื้นราบที่ใช้หลักการนำกับน้ำมันไม่รวมตัวกัน โดยสร้างเยื่อน้ำไปเกาะอยู่บนบริเวณไร้ภาพของแผ่นแม่พิมพ์เมื่อรับหมึก หมึกจะไม่เกาะน้ำแต่จะไปเกาะบริเวณที่เป็นภาพแล้วถูกถ่ายลงบนผ้าเยื่อและกระดาษพิมพ์ต่อไป การพิมพ์ออฟเซ็ทสามารถผลิตงานพิมพ์ที่มีคุณภาพสูงจนถึงสูงมาก เครื่องพิมพ์มีหลายขนาด มีทั้งเครื่องพิมพ์ 1 สี 2 สี 4 สี 5 สี หรือมากกว่านั้น ตัวอย่างงานพิมพ์ออฟเซ็ท เช่น พิมพ์แผ่นพับ พิมพ์ใบปลิว พิมพ์หนังสือ พิมพ์วารสาร พิมพ์ นิตยสาร พิมพ์โบรชัวร์ พิมพ์แคตตาล็อก บรรจุภัณฑ์ กระดาษ งานพิมพ์ใช้ในสำนักงาน ฯลฯ

4.2 การพิมพ์เลตเตอร์เพรสส์ (Letterpress Printing) เป็นการพิมพ์พื้นราบที่ใช้แม่พิมพ์ทำ จากโลหะผสมหรือพอลิเมอร์อย่างหนา กัดผิวจนเหลือส่วนที่เป็นภาพนูนสำหรับรับหมึกพิมพ์แล้ว ถ่ายทอดลงบนวัสดุพิมพ์โดยใช้วิธีกดทับ ในยุคก่อนมีการใช้ตัวอักษรโลหะเป็นตัว ๆ มา จัดเรียงเป็นข้อความที่ต้องการแล้วใช้เป็นแม่พิมพ์ การพิมพ์เลตเตอร์เพรสส์มีมาช้านานเก่าแก่มาก ในปัจจุบันมีการพิมพ์ประเภท

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นี้เหลืออยู่น้อย เนื่องจากการทำแม่พิมพ์ลำบากและภาพพิมพ์ที่ได้ไม่ค่อยสวยงาม ตัวอย่างงานพิมพ์ประเภทนี้คือ นามบัตร แบบฟอร์ม ฉลาก กล่อง ป้ายและงานพิมพ์อื่น ๆ ที่ไม่ต้องการความละเอียดมาก

4.3 การพิมพ์(ซิลค์)สกรีน (Silkscreen Printing) เป็นการพิมพ์พื้นฉลุที่ใช้หลักการพิมพ์ โดยให้หมึกซึมทะลุผ่านผ้าที่ขึงตึงไว้ และให้ทะลุผ่านเฉพาะบริเวณที่เป็นภาพ สามารถพิมพ์งานสอดสีได้ ความละเอียดของภาพพิมพ์ขึ้นอยู่กับความถี่ของเส้นใยผ้า สามารถพิมพ์ลงบนวัสดุได้หลากหลายชนิด ทั้งกระดาษ ไม้ พลาสติก และพิมพ์บนวัสดุที่มีผิวโค้งได้ ตัวอย่างงานพิมพ์ประเภทนี้ คือ นามบัตร บรรจุภัณฑ์ต่าง ๆ ป้ายกระดาษ/พลาสติก/โลหะ ป้ายโฆษณา เสื้อ ผืนผ้า ถุงพลาสติก ขวด งานขาม ชิ้นส่วนอุปกรณ์ต่าง ๆ

4.4 การพิมพ์ดิจิทัล (Digital Printing) เป็นการพิมพ์ที่ใช้เครื่องพิมพ์หรือพรินเตอร์ต่อพ่วง กับเครื่องคอมพิวเตอร์ สามารถสั่งพิมพ์ได้โดยตรงจากเครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องพิมพ์หรือพรินเตอร์ที่ใช้คือ เครื่องพิมพ์อิงค์เจ็ทขนาดเล็กและใหญ่ เครื่องพิมพ์เลเซอร์ความเร็วปกติจนถึงความเร็วสูง เครื่องพิมพ์ดิจิทัลใช้หมึกประจุไฟฟ้า ตัวอย่างงานพิมพ์ประเภทนี้คือ งานพิมพ์ที่มีปริมาณไม่มาก เช่น นามบัตร แผ่นพับ ใบปลิว หนังสือ งานพิมพ์ที่มีการเปลี่ยนภาพหรือข้อความบ่อย ๆ เช่น โคะเรคเมล์ งานพิมพ์ป้ายโฆษณาขนาดใหญ่ (ใช้เครื่องอิงค์เจ็ทขนาดใหญ่)

4.5 การพิมพ์เฟล็กโซกราฟี (Flexography) เป็นการพิมพ์พื้นนูนที่ใช้แผ่นพอลิเมอร์ที่มีความยืดหยุ่นที่ดีเป็นแม่พิมพ์โดยกัดส่วนที่ไม่รับหมึกเข้าลึกลงไป การพิมพ์ในระบบนี้ใช้หลักการคล้ายกับการพิมพ์แบบเลตเตอร์เพรสคือใช้การกดทับ แต่หมึกที่ใช้จะเหลวกว่าและ ใช้ลูกกลิ้งที่ทำขึ้นเป็นพิเศษทำหน้าที่จ่ายหมึกในปริมาณที่สม่ำเสมอให้กับแม่พิมพ์ การพิมพ์ประเภทนี้ได้รับการพัฒนา จนสามารถพิมพ์ภาพสอดสีได้แม้คุณภาพงานพิมพ์จะยังเทียบเท่าการพิมพ์แบบออฟเซ็ทไม่ได้ แต่ก็มีใช้ในสิ่งพิมพ์หลาย ๆ ประเภท งานพิมพ์ประเภทนี้คือ กล่องลูกฟูก กล่องกระดาษแข็ง ฉลาก ป้าย กล่องกระดาษ กระดาษชำระ ลูงและซองพลาสติก และงานพิมพ์สอดสี

4.6 การพิมพ์กราวิัวร์ (Gravure) เป็นการพิมพ์พื้นลึกที่ใช้แม่พิมพ์ที่เป็นร่องลึกสำหรับบริเวณ ที่เป็นภาพเพื่อเก็บหมึกแล้วไว้ปล่อยลงบนผิวของชิ้นงานพิมพ์ คุณภาพของงานพิมพ์ประเภทนี้อยู่ในเกณฑ์ที่ดี แม่พิมพ์แบบนี้มักเป็นลูกกลิ้งทรงกระบอก ทำด้วยโลหะใช้วิธีกัดผิวทรงกระบอกเป็นหลุมตามบริเวณที่เป็นภาพ จึงทำยากและใช้เวลา อีกทั้งมีค่าใช้จ่ายสูง จึงเหมาะกับงานยาว ๆ งาน พิมพ์ประเภทนี้คือ งานพิมพ์ประเภทของพลาสติกใส่อาหารและขนม และงานพิมพ์บนพลาสติกต่าง ๆ งานพิมพ์ในต่างประเทศบางแห่งมีการพิมพ์แมกกาซีน หนังสือพิมพ์ และงานพิมพ์บนกระดาษที่มีปริมาณพิมพ์สูง

4.7 การพิมพ์ประเภทอื่น ๆ นอกจากการพิมพ์ประเภทต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วนี้ ยังมีการพิมพ์ที่มีลักษณะการพิมพ์แบบอื่น ๆ เช่น การพิมพ์โรเนียว หรือ การพิมพ์สเตนซิล เป็นการพิมพ์พื้นฉลุซึ่งใช้กระดาษเป็นแม่พิมพ์ให้หมึกตรงบริเวณที่เป็นภาพสามารถซึมทะลุมายังแผ่นกระดาษที่ต้องการพิมพ์ การพิมพ์แพด เป็นการพิมพ์พื้นลึกซึ่งใช้อย่างนี้รับหมึกที่เป็นภาพจากแม่พิมพ์ แล้วกดทับบนชิ้นงานซึ่งมีพื้นผิวรูปทรงต่าง ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ขั้นตอนการเตรียมงานพิมพ์กล่องกระดาษ

5.1 กำหนดวัตถุประสงค์ กล่องกระดาษนอกจากมีไว้บรรจุผลิตภัณฑ์แล้ว ยังเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในการทำตลาดให้กับผลิตภัณฑ์นั้น ๆ การจัดทำกล่องกระดาษต้องมีการพิจารณาถึง ภาพลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ การดึงดูดสายตา ความน่าเชื่อถือ ซึ่งมีผลต่อการตัดสินใจของผู้ซื้อ อนึ่งการกำหนดภาพลักษณ์นั้นเป็นผลมาจากการวิจัยตลาด (Marketing Research) การกำหนดจุดขาย และกลุ่มเป้าหมายของผลิตภัณฑ์ (Target Group) ซึ่งต้องใช้งบประมาณสูงหากจัดทำอย่างเต็ม รูปแบบสำหรับ SME สามารถจัดทำอย่างประหยัด เช่น การวิจัยตลาด ก็ใช้วิธีสอบถาม กลุ่มเป้าหมายด้วยตนเอง การหาจุดขายผลิตภัณฑ์ ก็ใช้วิธีเปรียบเทียบกับสินค้าคู่แข่ง ฯลฯ เมื่อผนวกกับประสบการณ์ที่มีอยู่ ก็พอจะพัฒนารูปแบบของกล่องกระดาษได้ตรงกับวัตถุประสงค์ที่วางไว้

5.2 กำหนดรูปแบบ ขนาด และจำนวนพิมพ์ วิธีหนึ่งในการกำหนดรูปแบบก็คือ ดูตัวอย่างกล่องกระดาษที่มีอยู่ในท้องตลาด กล่องของคู่แข่ง กล่องกระดาษตามศูนย์การค้า เลือกรูปแบบที่เหมาะสมกับภาพลักษณ์และจุดมุ่งหมายที่วางไว้ สำหรับขนาดให้เลือกดูจาก "ขนาดของงาน พิมพ์กล่องกระดาษ" ที่ระบุข้างล่างเพื่อความประหยัดไม่เสียหายในการพิมพ์ ส่วนจำนวนพิมพ์ให้ประเมินจากความต้องการใช้งาน ท่านสามารถสอบถามราคาประเมินได้จากโรงพิมพ์สุพรรณพันธ์ โดยระบุรูปแบบได้หลายรูปแบบหรือจำนวนพิมพ์ได้หลายระดับ ในขั้นนี้ควรจัดทำแบบร่างคร่าว ๆ (Layout) เพื่อดูว่ามีความเหมาะสมและดึงดูดความสนใจเพียงใด

5.3 ออกแบบจัดทำอาร์ตเวิร์ค ในปัจจุบันจะใช้ซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ในการออกแบบ และจัดทำต้นฉบับ ซอฟต์แวร์ที่เกี่ยวกับภาพและการตกแต่งภาพ มักใช้ Adobe Photoshop ซอฟต์แวร์ที่ใช้ในการจัดหน้า มักใช้ Adobe InDesign , Illustrator, PageMaker ในการจัดอาร์ตเวิร์ค กล่องกระดาษให้ยึดภาพลักษณ์ และผลิตภัณฑ์ที่บรรจุอยู่ภายในเป็นสำคัญ การเลือกใช้สี และสไตล์ต้องสอดคล้องกับผลิตภัณฑ์ตลอดจนกลุ่มเป้าหมายที่จะจำหน่าย นอกจากนี้ให้คำนึงถึงความสวยงาม ความโดดเด่นสะดุดสายตา กล่องกระดาษบางชิ้นมีการเคลือบพลาสติกเงา หรือเคลือบพลาสติกด้าน บั้มฟอลด์สีเงินทอง (Hot Stamping) ฯลฯ ซึ่งช่วยเพิ่มคุณค่าให้กับกล่องกระดาษให้บรรจุข้อความบนกล่องถูกต้องครบถ้วนตามบทบัญญัติของกฎหมาย อนึ่งทางโรงพิมพ์สุพรรณพันธ์มีบริการรับออกแบบจัดทำต้นฉบับงานพิมพ์กล่องกระดาษให้ลูกค้าของเรา

2.8.2 ไม้ (Wood)

ไม้เกิดจากใยเซลลูโลส โดยมีลิกบิน (lignine) เป็นสารประสานแทรกอยู่ ส่วนประกอบอื่น ๆ คือ เรซิน แร่ธาตุต่าง ๆ และไขมัน ไม้จะมีเส้นแนวใยตามแนวลำต้น ทนความเค้นและแปรรูปได้ง่ายกว่าในแนวทิศทางที่ ขวางกับลำต้น แต่มีข้อเสียคือจะเกิดการพองของไม้ขึ้นได้เมื่อได้รับความชื้นและเกิดการหดตัวเมื่อมีการแห้ง ตัวของไม้ ยังผลให้เกิดการบิดงอขึ้น

ไม้มีคุณสมบัติแตกต่างกันไปตามชนิดของต้นไม้ทำให้รากของไม้แตกต่างกันไปตามลักษณะและ คุณสมบัติรวมทั้งความนิยม

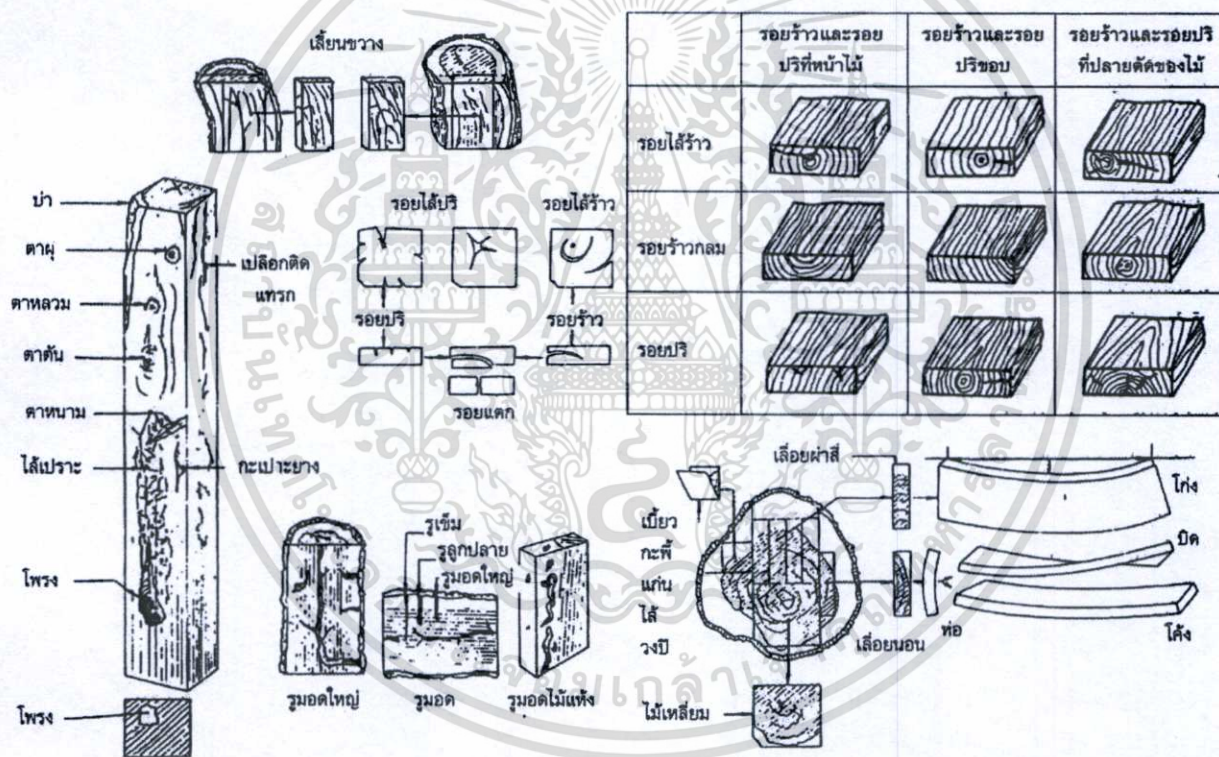
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไม้จึงแบ่งได้ตามชนิด ลักษณะ คุณสมบัติ คุณภาพ และการใช้งานดังต่อไปนี้

1. ไม้เนื้ออ่อน (Soft Wood) หมายถึง ไม้ที่มีความแข็งแรงสูงกว่า 1000 กก./ตร.ซม. มีความทนทานสูงกว่า 6 ปี ในที่นี้จะกล่าวถึง ไม้กระบาก ไม้ยาง ไม้กระทอน ไม้จำปา ใช้ทำแบบหล่อคอนกรีต ไม้เหล่านี้มีเนื้อหยาบไม่แน่น

2. ไม้เนื้อแข็งปานกลาง (Medium-hard Wood) หมายถึง ไม้ที่มีความแข็งแรงสูงกว่า 600-1000 กก./ตร.ซม. มีความทนทานอยู่ระหว่าง 2-6 ปี ได้แก่ ไม้สัก ไม้ตะแบก และไม้โมกมัน นิยมนำมาทำเป็นเฟอร์นิเจอร์ซึ่งมีเนื้อละเอียดตกแต่งง่าย

3. ไม้เนื้อแข็ง (Hard Wood) หมายถึง ไม้ที่มีความแข็งแรงสูงกว่า 1000 กก./ตร.ซม. มีความทนทานสูงกว่า 6 ปี จะนำมาใช้ทำโครงสร้างที่ต้องรับน้ำหนัก ได้แก่ ไม้เต็ง ไม้แดง ไม้รัง ไม้ตะเคียน ไม้เคี่ยม ไม้ชิงชัน และไม้ประดู่ ไม้เหล่านี้เสียดัดลำบาก

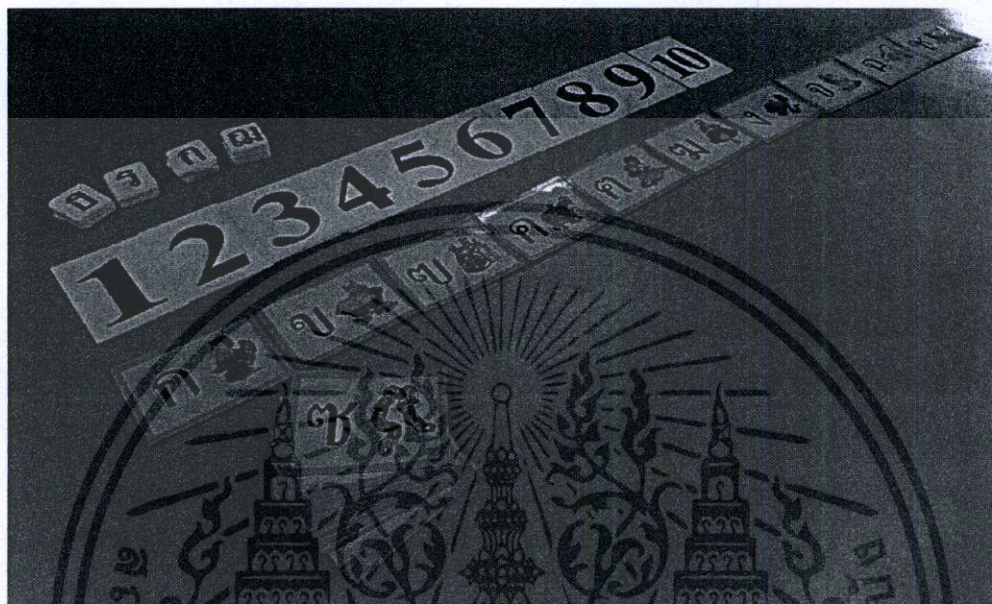

ภาพที่ 2.2 แสดงตำหนิต่าง ๆ ในไม้แปรรูป

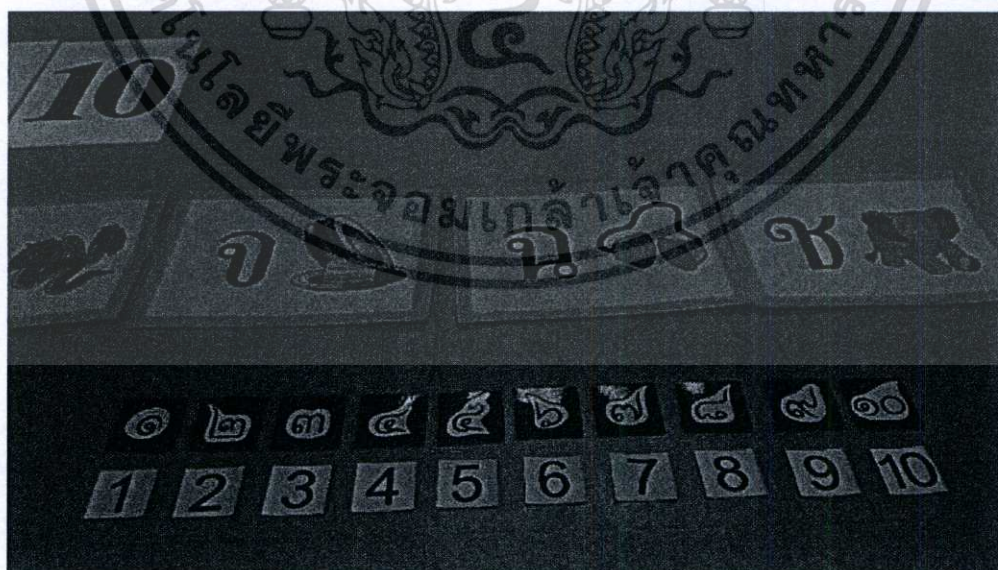
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.9 ศึกษารูปแบบการเรียนการสอนของกลุ่มตัวอย่าง

2.9.1 สื่อการเรียนรู้ภายในห้องเรียน

ภาพที่ 2.3 สื่อพยัญชนะภาษาไทยและตัวเลขอาราบิก
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

ภาพที่ 2.4 สื่อตัวเลขอาราบิกและตัวเลขไทย

ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

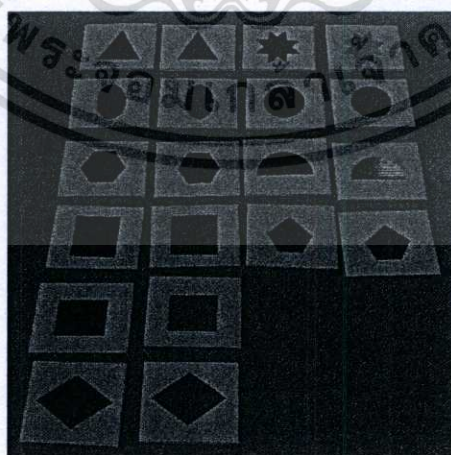
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.5 สื่อพยัญชนะภาษาอังกฤษพร้อมภาพประกอบ
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุญย์กฤต

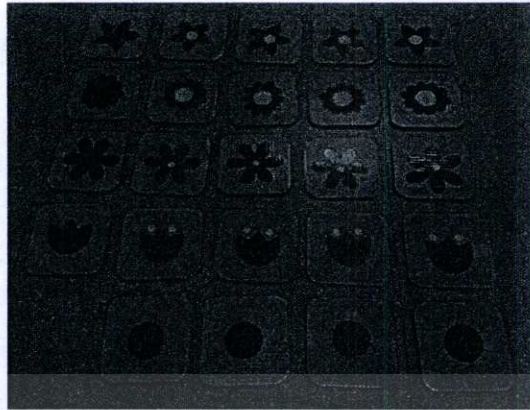
ภาพที่ 2.6 ภาพของใช้ในชีวิตประจำวันพร้อมคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุญย์กฤต

ภาพที่ 2.7 สื่อจับคู่รูปร่าง สีและเงา

ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุญย์กฤต

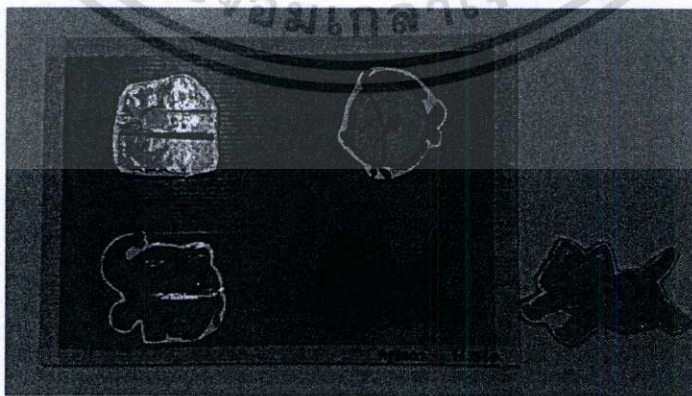
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.8 สือจับคู่รูปร่าง สีและเงา
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

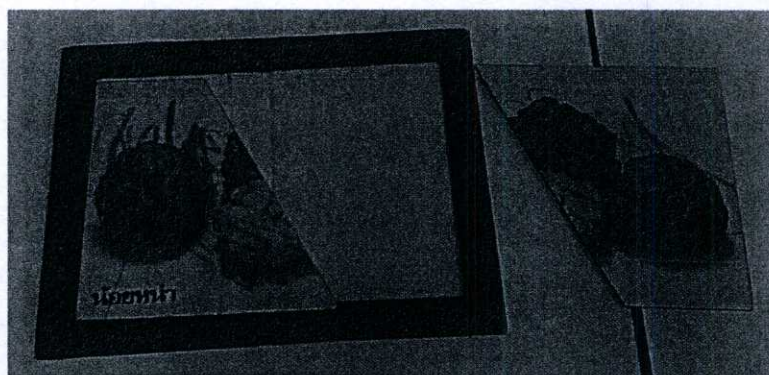

ภาพที่ 2.9 สือจับคู่รูปร่าง สีและสายเส้น
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

ภาพที่ 2.10 สือจับคู่รูปร่างและสัตว์
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.11 สื่อจับคู่รูปร่างและผลไม้

ภาพโดย : ศิลปภาส ธนบุลย์กฤต

ภาพที่ 2.12 สื่อจับคู่รูปร่างและผลไม้

ภาพโดย : ศิลปภาส ธนบุลย์กฤต

ภาพที่ 2.13 สื่อจับคู่รูปร่างและผลไม้

ภาพโดย : ศิลปภาส ธนบุลย์กฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.14 สื่อจับคู่รูปร่างและผลไม้
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุญยกฤต

ภาพที่ 2.15 สื่อจับคู่รูปร่างและผลไม้
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุญยกฤต

ภาพที่ 2.16 สื่อจับคู่รูปร่างและผลไม้
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุญยกฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.9.2 ห้องเรียนขั้นเตรียมอนุบาล

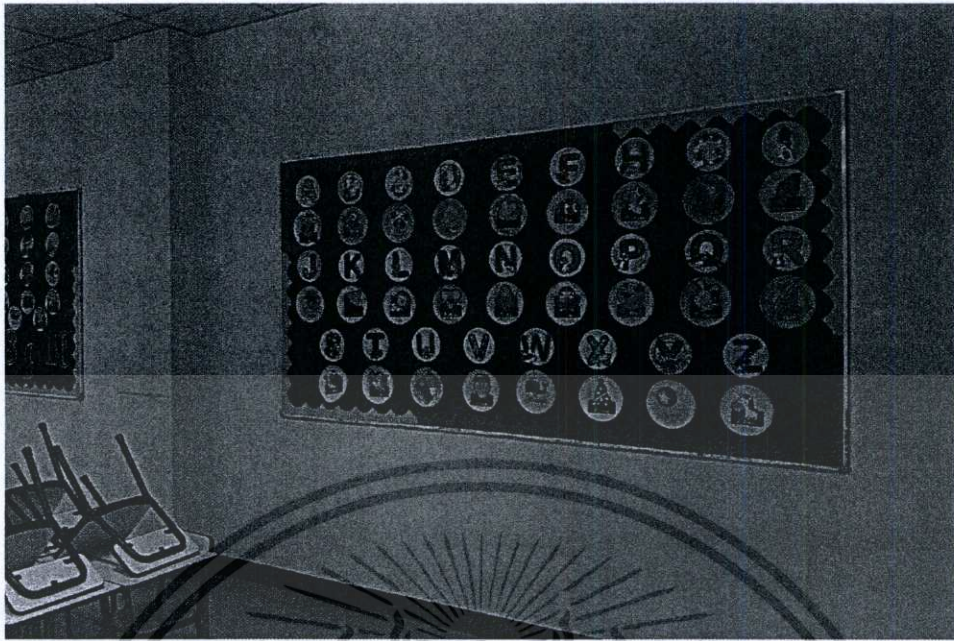

ภาพที่ 2.17 การจัดห้องเรียนสำหรับเด็กขั้นเตรียมอนุบาล
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

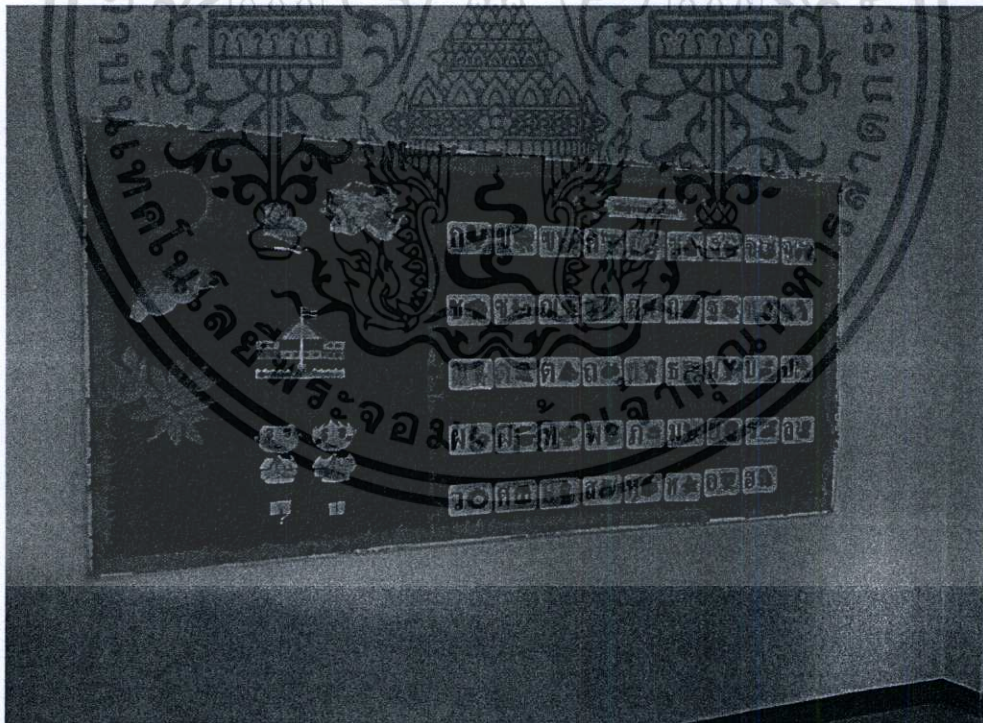

ภาพที่ 2.18 การจัดห้องเรียนสำหรับเด็กขั้นเตรียมอนุบาล
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

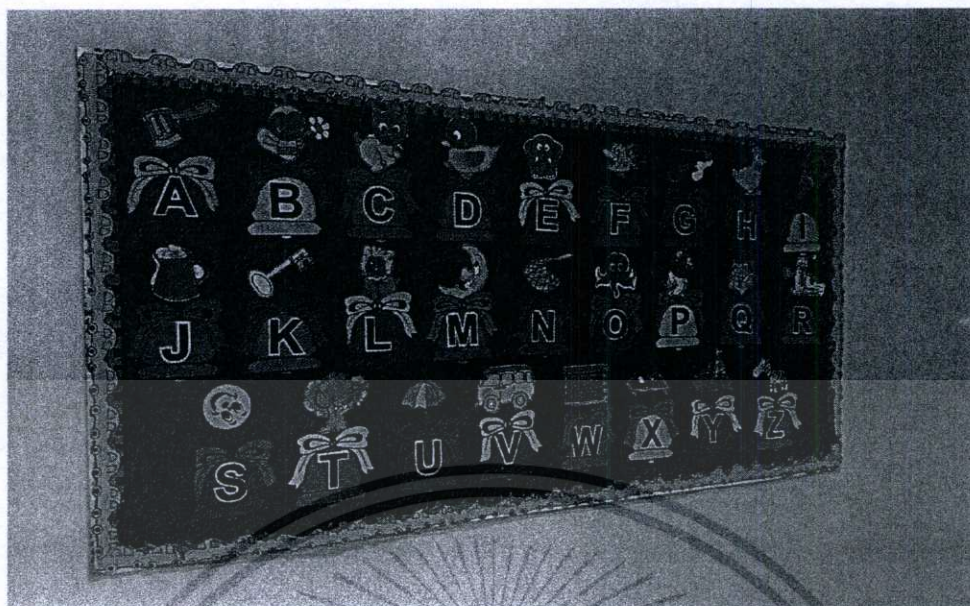

ภาพที่ 2.19 การจัดห้องเรียนสำหรับเด็กชั้นเตรียมอนุบาล
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

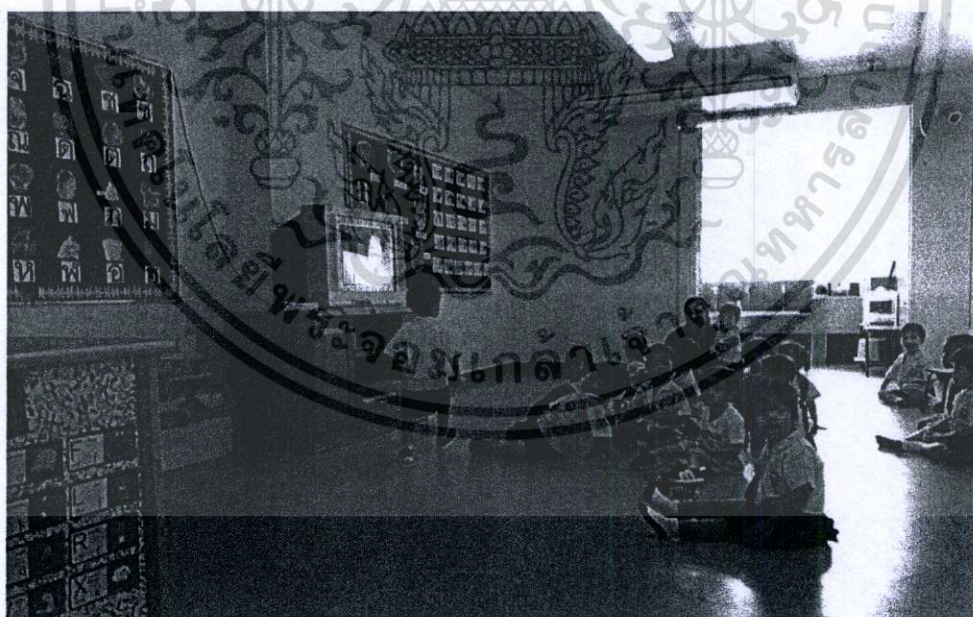
ภาพที่ 2.20 การจัดห้องเรียนสำหรับเด็กชั้นเตรียมอนุบาล
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.21 การจัดห้องเรียนสำหรับเด็กชั้นเตรียมอนุบาล
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

2.9.3 บรรยายภาคการเรียนภายในห้องเรียน

ภาพที่ 2.22 บรรยายภาคการเรียนภายในห้องเรียนของเด็กชั้นเตรียมอนุบาล
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.10 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นันทิยา ณ หนองคาย(2554) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการออกแบบของเล่นเสริมสร้างพัฒนาการเรียนรู้ทางด้านรูปทรงสำหรับเด็กวัยปฐมวัย จากกลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัยจำนวน 18 คนเด็กที่อยู่ในช่วงอายุ 4 - 5 ปี สามารถเล่นของเล่นเสริมสร้างพัฒนาการเรียนรู้ทางด้านรูปทรงสำหรับเด็กปฐมวัยได้เป็นอย่างดี โดยทั้งนี้ บางรายอาจต้องการคำแนะนำจากผู้ปกครองหรือคุณครู สำหรับเด็กที่อยู่ในช่วงอายุ 3 ปีพบว่ายังไม่สามารถเล่นของเล่นเสริมสร้างพัฒนาการเรียนรู้ทางด้านรูปทรงสำหรับเด็กปฐมวัยด้วยตนเองได้ จำเป็นต้องได้รับคำแนะนำจากผู้ปกครองหรือครู ตลอดเวลา ดังนั้นรูปแบบ จะต้องมีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะกับเด็ก ในแต่ละวัยให้มากขึ้น ทั้งในเรื่องของวัสดุที่นำมาใช้ รวมไปถึงขนาดของของเล่นในการออกแบบของเล่นเสริมสร้างพัฒนาการเรียนรู้ทางด้านรูปทรงสำหรับเด็ก ปฐมวัย ควรมีการศึกษาในเรื่องของรูปทรงที่จะนำมาใช้ในการออกแบบให้ชัดเจน หรือเพิ่มลาย ละเอียดในเรื่องของกราฟิกเพื่อให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มเติมอย่างลึกซึ้งมากขึ้น รวมไปถึงเรื่องของวัสดุ ที่จะนำมาใช้ ในการผลิต ควรคำนึงถึงขนาดความหนา บาง และบรรจุภัณฑ์ของชิ้นงานเพื่อให้เกิดความน่าสนใจในชิ้นงานมากขึ้น

อนุตรา พูนแก้ว(2558) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทางการตลาดที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อของเล่นเด็กเสริมพัฒนาการผ่านทางพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์จากกลุ่มตัวอย่าง 385 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงอายุระหว่าง 31-35 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือซีพส่วนใหญ่เป็นพนักงานบริษัท รายได้เฉลี่ยมากกว่า 30,000 ต่อเดือน มีพฤติกรรมเลือกซื้อของเล่นเด็กเสริมพัฒนาการผ่านทางออนไลน์ ส่วนใหญ่เลือกซื้อให้แก่เด็กในช่วง 13-18 เดือน และมักซื้อของเล่นเสริมพัฒนาการประเภทเครื่องดนตรี และมีเสียง โดยมากตัดสินใจด้วยตัวเองมีช่องทางการสั่งซื้อผ่านทางออนไลน์ ผ่านทางเว็บไซต์ ติดตามหาข้อมูล ความรู้ของเล่นเสริมพัฒนาการผ่านทางออนไลน์ ความถี่ในการสั่งซื้อน้อยกว่า 1 ครั้ง/เดือน ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการซื้อแต่ละครั้ง 501-1,000 บาท ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อของเล่นเสริมพัฒนาการ ผ่านทางพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ สรุปในด้านผลิตภัณฑ์ มีอิทธิพลในระดับมากที่สุด 7 รายการ คือความปลอดภัยของของเล่นเด็ก ของเล่นเด็กที่เสริมสร้างพัฒนาการด้านสติปัญญา จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ ของเล่นเด็กที่มีความเหมาะสมกับอายุและพัฒนาการของเล่นเด็กที่เสริมสร้างพัฒนาการเด็กทุกด้าน ของเล่นที่ผ่านการรับรองจาก ออย. คุณภาพและความทนทานของของเล่นเด็ก แหล่งที่มาของของเล่นเด็กมีความน่าเชื่อถือ ปัจจัยด้านราคาพบว่า มีอิทธิพลต่อผู้บริโภคในการเลือกซื้อในระดับมากที่สุด 2 รายการ คือ ราคาเหมาะสมกับคุณภาพและ ราคาเหมาะสมกับตราสินค้า ปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่าย พบว่า มีอิทธิพลต่อผู้บริโภคในการใช้เลือกซื้อในระดับมากที่สุด 6 รายการ คือ สินค้าที่ลูกค้าได้รับถูกต้อง ตรงตามที่สั่ง รูปแบบการชำระเงิน ผ่านทางออนไลน์มีความหลากหลายและปลอดภัย การส่งมอบสินค้าได้ตรงตามกำหนดเวลา ความสะดวกรวดเร็วในการซื้อผ่านทางออนไลน์ เว็บไซต์มีความน่าเชื่อถือและน่าสนใจ สามารถตอบรายละเอียดของข้อมูลสินค้าผ่านทางออนไลน์อย่างรวดเร็ว ปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาดพบว่า มี อิทธิพลต่อผู้บริโภคในการเลือกซื้อในระดับมากที่สุด 4 รายการ คือ การ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รับประกันสินค้าและบริการซ่อมการบริการส่งฟรีถึงบ้าน การให้ความรู้ คำแนะนำและตอบข้อสงสัย จากผู้เชี่ยวชาญที่เชื่อถือได้ การ ลดราคาสินค้าและโปรโมชั่นต่าง ๆ

วัลชุรีย์ นาคสนิท(2557) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการออกแบบของเล่นเสริมการเรียนรู้ ชุดพยัญชนะภาษาไทย สำหรับเด็กก่อนวัยเรียนจากกลุ่มตัวอย่างเด็กนักเรียนชั้นอนุบาล 1 โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญ มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วยแบบสอบถามที่ครอบคลุม วัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการวิจัย แบบประเมินทัศนคติของผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนที่มีต่อรูป แบบผลิตภัณฑ์ แบบประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบของเล่น และผู้เชี่ยวชาญ ด้านพัฒนาการเด็ก และแบบประเมินความพึงพอใจจากผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน ผลการวิจัยพบว่าของเล่นชุดพยัญชนะภาษาไทยสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนสามารถสร้างเสริมพัฒนาการด้านต่างๆ เด็กเกิดความสนใจและมีการเรียนรู้เรื่องพยัญชนะภาษาไทยเพิ่มขึ้น ซึ่งเด็ก สามารถเรียนรู้เรื่องสี รูปร่าง รูปทรง ขนาด ได้ฝึกการเขาสั่งคม มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ อานและเข้าใจภาพและสัญลักษณ์ได้ ซึ่งเด็กสามารถเล่นของเล่นชุดพยัญชนะภาษาไทยควบคู่ไปกับ การปลูกฝังการเรียนรู้เรื่องพยัญชนะภาษาไทยด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน

วัลย์รัตน์ จันทรเสมา(2554) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารแบบวัจนภาษาของเด็กปฐมวัย จากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชาย-หญิง อายุ 5-6 ปี กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนวัดสูงเนินราษฎร์บำรุง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 1 ที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม จำนวน 1 ห้องเรียน มี 15 คน เพื่อเป็นกลุ่มทดลองกิจกรรมการเรียนการสอนแบบจิตปัญญา เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการจัดการการเรียนการสอนแบบจิตปัญญาและแบบประเมินความสามารถในการสื่อสารแบบวัจนภาษา และแบบที่ใช้ในการวิจัย One-Group Pretest-Posttest Design และวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงสถิติ ผลการศึกษาพบว่า ระดับความสามารถในการสื่อสารแบบวัจนภาษาของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบจิตปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก ส่วนด้านการสร้างประโยชน์การสนทนาได้ตอบและความคล่องภาษา ในระดับที่ดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยเรื่องการศึกษาและออกแบบชุดส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปีจากการศึกษาค้นคว้าข้อมูล เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สอดคล้องตามวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
2. เพื่อออกแบบชุดส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
3. เพื่อประเมินประสิทธิภาพชุดส่งเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาก่อนหลังสำหรับวิธีดำเนินการวิจัย มีลำดับขั้นตอนการดำเนินการวิจัยประกอบไปด้วย
 - 3.1. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
 - 3.2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 3.3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 3.4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 3.5. วิธีการสร้างเครื่องมือในการวิจัย
 - 3.6. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัย

ในการศึกษาและออกแบบชุดส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้

1. ตัวแปรต้น คือ พัฒนาการเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
2. ตัวแปรตาม คือ การพัฒนาชุดส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษา

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาและพัฒนาชุดส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา (ใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง Purposive Sampling) /ของ พรสนอง วงศ์สิงห์ทอง (2550 : 125) โดยแบ่งการศึกษาตามวัตถุประสงค์ทั้ง 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.1 ด้านการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษา เพื่อศึกษาพฤติกรรมและพัฒนาการ การเรียนรู้ด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ในพื้นที่เขตวังทองหลาง จังหวัดกรุงเทพมหานคร

1.1 ประชากร ครูผู้สอนนักเรียนชั้นเตรียมอนุบาลหรือผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปีซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) ที่มีประสบการณ์การสอนเด็กนักเรียนชั้นเตรียมอนุบาล 5 ปีขึ้นไป จำนวน 15 ท่าน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ครูผู้สอนนักเรียนชั้นเตรียมอนุบาลหรือผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปีซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) ที่มีประสบการณ์การสอนเด็กนักเรียนชั้นเตรียมอนุบาล 5 ปีขึ้นไป จำนวน 15 ท่าน

3.2.2 ด้านการออกแบบ เพื่อออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาประชากรและกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1.1 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบจำนวน 3 ท่าน

1. ดร.สุรพันธ์ รัตนวระดี มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม สาขาออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

2. ดร.ธีรชาติ เลิศข้าของกุล สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สาขาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบ

3. อ.ดารณี ธนวัฒน์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สาขาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบ

1.2 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการเด็กจำนวน 3 ท่าน

1. นางพนารัตน์ จาริตพิทยา ครูประจำชั้นอนุบาล โรงเรียนพระยาประเสริฐสุนทราศรัย(กระจ่าง สิงหเสนี)

2. นางสาววลัยลักษณ์ อินธิชัย ครูประจำชั้นอนุบาล โรงเรียนพระยาประเสริฐสุนทราศรัย(กระจ่าง สิงหเสนี)

3. นางสาวพัชรีพร มุลทรัพย์ ครูประจำชั้นอนุบาล โรงเรียนพระยาประเสริฐสุนทราศรัย(กระจ่าง สิงหเสนี)

3.2.3 ด้านการประเมินประสิทธิภาพ เพื่อประเมินประสิทธิภาพต่อชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษา ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาประชากรและกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1.1 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการเด็กจำนวน 3 ท่าน

1. นางพนารัตน์ จาริตพิทยา ครูประจำชั้นอนุบาล โรงเรียนพระยาประเสริฐสุนทราศรัย(กระจ่าง สิงหเสนี)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. นางสาวลย์ลักษณ์ อินธิชัยครูประจำชั้นอนุบาล โรงเรียนพระยาประเสริฐสุนทราศรัย(กระจ่าง สิงหเสนี)

3. นางสาวพัชรพร มุลทรัพย์ครูประจำชั้นอนุบาล โรงเรียนพระยาประเสริฐสุนทราศรัย(กระจ่าง สิงหเสนี)

1.2 กลุ่มผู้ปกครองและผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ในเขตย่านที่พักอาศัยพื้นที่ชั้นกลางจังหวัดกรุงเทพมหานครจำนวน 3 ท่าน

1. นางสาว กัญญา สุขแจ่ม
2. นางสาว นันทวัน อาชีวะประดิษฐ์
3. นางสาว ปาริฉัตร ทานาม

1.3 กลุ่มนักจิตวิทยาพัฒนาการเด็กปฐมวัย

1. ผศ.พนิดา จันทรกรานต์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังคณะศิลปศาสตร์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาและพัฒนาชุดส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.3.1 ด้านการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษา เพื่อศึกษาพฤติกรรมและพัฒนาการการเรียนรู้ทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาดังนี้

1. ข้อมูลปฐมภูมิ

1.1 รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มประชากรผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ในเขตวังทองหลาง จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน

1.2 รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามพฤติกรรมในชีวิตประจำวัน ทั้งของตัวเด็กเอง รวมไปถึงพฤติกรรมที่ผู้ดูแลเด็กปฏิบัติต่อเด็ก การเล่น และพัฒนาการของเด็ก ในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารระหว่างเด็กกับผู้ดูแลเด็ก เป็นประจำในแต่ละประเด็น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาชุดส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี โดยใช้กรอบแนวคิดของบลูม (Bloom)

1.3 รวบรวมข้อมูลพฤติกรรมและพัฒนาการทางด้านภาษาจากการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) ภายในห้องเรียนเด็กเตรียมอนุบาลโดยมีเกณฑ์การสังเกตด้านต่าง ๆ ดังนี้

1.3.1 ด้านการพูด

1. ความถูกต้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ความคล่องแคล่ว
3. การแสดงท่าทาง/น้ำเสียงประกอบการพูด

1.3.2 ด้านการฟัง

1. ความเข้าใจ
2. การจับใจความสำคัญ
3. การรู้ความหมายคำศัพท์
4. การปฏิบัติตามคำสั่ง

2. ข้อมูลทฤษฎี

ผู้วิจัยต้องศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 2.1 ข้อมูลพัฒนาการเด็ก
- 2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับเด็กตอนต้น
- 2.3 ข้อมูลสัดส่วนของเด็กปฐมวัย
- 2.4 การเล่นของเด็ก

3.3.2 ด้านการออกแบบ เพื่อออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา ดังนี้

1. ข้อมูลปฐมภูมิ

1.1 รวบรวมข้อมูลชุดเสริมพัฒนาการเด็ก ด้านภาษา ที่ได้รับความนิยมและยอมรับจากผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเด็ก เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณารูปแบบผลิตภัณฑ์

1.2 รวบรวมข้อมูลจากการจัดทำร่างออกแบบ (Sketch Design) โดยนำกรอบแนวคิดกระบวนการออกแบบผลิตภัณฑ์ หรือสินค้าอุตสาหกรรม กล่าวโดย นิรัช สุตสังข์ (2548:41) เพื่อให้ได้ตัวเลือกรูปแบบผลิตภัณฑ์ที่มีความเหมาะสมต่อเป้าหมายมากที่สุด

1.3 รวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงคุณภาพด้านการออกแบบ ผู้วิจัยได้ทำการออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี โดยนำกรอบแนวคิดการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ และกระบวนการใช้ งานมโนทัศน์ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ของ (ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา.2557:145-152) สัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เพื่อให้ได้ตัวเลือกรูปแบบผลิตภัณฑ์ที่มีความเหมาะสมต่อเป้าหมายมากที่สุด

2. ข้อมูลทฤษฎี

ผู้วิจัยต้องศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 2.1 หลักการออกแบบสื่อเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษา
- 2.2 ข้อมูลหลักการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
- 2.3 ข้อมูลขนาดสัดส่วนมนุษย์ที่ใช้ในการออกแบบ
- 2.4 ข้อมูลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3.3 ด้านการประเมินประสิทธิภาพ เพื่อประเมินประสิทธิภาพต่อชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษา ระหว่างก่อนและหลังการใช้สื่อเพื่อส่งเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษา ผู้ทำวิจัยได้ทำการศึกษาดังนี้

1. ข้อมูลปฐมภูมิ

1.1 ข้อมูลจากแบบประเมินประสิทธิภาพ โดยผู้วิจัยได้จัดทำต้นแบบชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร และสอบถามกลุ่มเป้าหมาย โดยใช้กรอบแนวคิดหลักการออกแบบของ (อุดมศักดิ์ สาริบุตร.2550)

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ในครั้งนี้ เพื่อให้ผลิตภัณฑ์ต้นแบบในการพัฒนาครั้งนี้มีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้จัดทำเครื่องมือเพื่อใช้ในการวิจัย ดังนี้

3.4.1 ด้านการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษา เพื่อศึกษาพฤติกรรมและพัฒนาการการเรียนรู้ทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการศึกษา ดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์สอบถามพฤติกรรมในชีวิตประจำวัน ทั้งของตัวเด็กเอง รวมไปถึงพฤติกรรมที่ผู้ดูแลเด็กปฏิบัติต่อเด็ก การเล่น และพัฒนาการของเด็ก ในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับด้านการสื่อสารระหว่างเด็กกับผู้ดูแลเด็ก เป็นเครื่องมือการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ ประเด็นส่วนของพฤติกรรมพัฒนาการ และข้อเสนอแนะ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงาน โดยใช้กรอบแนวคิด ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม (Bloom) แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอนดังนี้

1.1 ข้อคำถามเกี่ยวกับสถานะภาพของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

1.2 ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมและพัฒนาการ

1.3 ข้อเสนอแนะ

2. การสังเกต (Observation) เป็นการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับ พฤติกรรมประจำวันของตัวเด็กภายในห้องเรียนชั้นเตรียมอนุบาล โดยสังเกต รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา

3.4.2 ด้านการออกแบบ เพื่อออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการศึกษา ดังนี้

1. การศึกษาผลิตภัณฑ์เดิมเป็นการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบผลิตภัณฑ์ประเภทเดียวกันในห้องตลาด โดยการสังเกตและสัมภาษณ์ นำผลมารวบรวมและนำไปวิเคราะห์ในรูปแบบความเรียง เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบสื่อส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี โดยสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ และผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการสำหรับเด็กเล็ก เพื่อให้ได้รูปแบบผลิตภัณฑ์ที่เหมาะสมต่อการใช้งานของกลุ่มเป้าหมาย โดยใช้กรอบแนวคิดการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ และกระบวนการใช้ งานโมโนทัศน์ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ของ (ทรงวุฒิ. เอกุตวิวงศา.2557:145-152) แบบสัมภาษณ์แบ่งเป็น 3 ตอนดังนี้

- 2.1 ข้อคำถามเกี่ยวกับสถานะภาพของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์
- 2.2 ข้อคำถามเกี่ยวกับการพัฒนาผลิตภัณฑ์
- 2.3 ข้อเสนอแนะ

3.4.3 ด้านการประเมินประสิทธิภาพ ประเมินประสิทธิภาพต่อชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษา ระหว่างก่อนและหลังการใช้ชุดเสริมพัฒนาการ เพื่อเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษา ผู้ทำวิจัยใช้เครื่องมือในการศึกษา ดังนี้

1. ผลิตภัณฑ์ต้นแบบชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ที่ได้พัฒนาขึ้นตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2
2. แบบประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี รูปแบบใหม่จากกลุ่มเป้าหมาย โดยใช้กรอบแนวคิดด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ของ อุดมศักดิ์ สาริบุตร (2550) ข้อคำถามแบ่งเป็น 3 ตอนดังนี้
 - 2.1 ข้อคำถามเกี่ยวกับสถานะภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - 2.2 ข้อคำถามเกี่ยวกับการประเมินประสิทธิภาพชุดสื่อส่งเสริมพัฒนาการทางด้าน
 - 1.3 ข้อเสนอแนะ

3.5 การสร้างเครื่องมือ

ในการศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ในครั้งนี้ เพื่อให้ได้ชุดเครื่องมือที่มีคุณภาพ ผู้วิจัยศึกษาหลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อดำเนินงานดังต่อไปนี้

3.5.1 ด้านการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษา เพื่อศึกษาและรวบรวมข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมและพัฒนาการการเรียนรู้ด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3ปี ผู้วิจัยได้ใช้วิธีดำเนินงาน ดังนี้

1. แบบสอบถามพฤติกรรมในชีวิตประจำวัน ทั้งของตัวเด็กเอง รวมไปถึงพฤติกรรมผู้ดูแลเด็ก ปฏิบัติต่อเด็ก การเล่น และพัฒนาการของเด็ก ในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับด้านการสื่อสารระหว่างเด็กกับผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเด็ก ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถาม IOC เพื่อให้ได้ข้อคำถามที่ตรงประเด็นต่อการศึกษา เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พฤติกรรมและพัฒนาการแล้วนำแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความเรียบร้อยและปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความตรงเชิงเนื้อหาและความเหมาะสมสอดคล้องระหว่างข้อความในแบบสอบถามกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ได้กำหนดไว้ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา เพื่อความตรงและถูกต้อง (Index of Objective Congruence : IOC) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ดังนี้

1. ผศ.ดร.ศิริรัตน์ เพ็ชรเสงศรี อาจารย์ประจำภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
2. รศ.ดร.ปริยาภรณ์ ตั้งคุณานันต์ อาจารย์ประจำภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
3. ผศ.ดร.ทงศักดิ์ โสวัจัสตากล อาจารย์ประจำภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหา (Content Validity) และข้อเสนอแนะ ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจในคำถามนั้นสอดคล้องกับนิยามศัพท์
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจในคำถามนั้นสอดคล้องกับนิยามศัพท์
- 1 หมายถึง แน่ใจในคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับนิยามศัพท์

จากคะแนนนำผลการพิจารณามาคำนวณจากสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้อง

R หมายถึง คะแนนการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ

N หมายถึง จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อความ ICO ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป เป็นคำถามที่ใช้ได้ ถ้าไม่ถึง 0.5 ต้องแก้ไขหรือตัดทิ้ง

2. แบบสังเกต รวบรวมข้อมูลพฤติกรรมและพัฒนาการทางด้านภาษาจากการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) ภายในห้องเรียนเด็กเตรียมอนุบาลโดยมีเกณฑ์การสังเกตด้านต่าง ๆ ดังนี้

2.1 ด้านการพูด

1. ความถูกต้อง
2. ความคล่องแคล่ว
3. การแสดงท่าทาง/น้ำเสียงประกอบการพูด

2.2 ด้านการฟัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ความเข้าใจ
2. การจับใจความสำคัญ
3. การรู้ความหมายคำศัพท์
4. การปฏิบัติตามคำสั่ง

3.5.2 ด้านการออกแบบ เพื่อออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ผู้วิจัยได้ใช้วิธีดำเนินงาน ดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบสื่อส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ผู้วิจัยได้ใช้แบบสัมภาษณ์เชิงคุณภาพ โดยศึกษาข้อมูลกรอบแนวคิดการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ และกระบวนการใช้งานโมเดลในการออกแบบผลิตภัณฑ์ของ (ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา. 2557:145-152) และนำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความเรียบร้อยและปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งการวิจัยครั้งนี้มีผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่านดังนี้

1.1 ผศ.ดร.ศิริรัตน์ เพ็ชรแสงศรี อาจารย์ประจำภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

1.2 รศ.ดร.ปริยาภรณ์ ตั้งคุณานันต์ อาจารย์ประจำภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

1.3 ผศ.ดร.ทงศักดิ์ ไสวจัสสตากุล อาจารย์ประจำภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหา (Content Validity)

3.5.3 ด้านการประเมินประสิทธิภาพ เพื่อประเมินประสิทธิภาพต่อชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษา ระหว่างก่อนและหลังการใช้สื่อเพื่อส่งเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษา ผู้ทำวิจัยได้ใช้วิธีดำเนินงาน ดังนี้

1. แบบประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถาม IOC เป็นการหาค่าความเที่ยงตรงของข้อคำถามของแบบประเมินประสิทธิภาพ ชุดส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาเดิม โดยผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการสำหรับเด็กเล็ก เพื่อให้ผลการตอบแบบสอบถามมีประสิทธิภาพมากที่สุด ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถาม IOC เพื่อให้ได้ข้อคำถามที่ตรงประเด็นต่อการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาของเด็ก และนำแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความเรียบร้อยและปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความตรงเชิงเนื้อหาและความเหมาะสมสอดคล้องระหว่างข้อความในแบบสอบถามกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่กำหนดไว้ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา เพื่อความตรงและถูกต้อง (Index of Objective Congruence : IOC) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.1 ผศ.ดร.ศิริรัตน์ เพ็ชรแสงศรี อาจารย์ประจำภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

1.2 รศ.ดร.ปรียาภรณ์ ตั้งคุณานันต์ อาจารย์ประจำภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

1.3 ผศ.ดร.ทองศักดิ์ โสวจัสมตากล อาจารย์ประจำภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหา (Content Validity) และข้อเสนอแนะ

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาและออกแบบชุดส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ในครั้งนี้ เพื่อให้บรรลุตามจุดประสงค์การวิจัยที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยได้ใช้หลักการและทฤษฎีในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเป็นฐานการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ ดังต่อไปนี้

3.6.1 ด้านการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษา เพื่อศึกษาและรวบรวมข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมและพัฒนาการการเรียนรู้ด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ผู้วิจัยได้ใช้หลักการและทฤษฎีในการวิเคราะห์ ดังนี้

3.6.2 ด้านการศึกษาพัฒนาการด้านภาษา วิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมและพัฒนาการของเด็กและผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี จากแบบสอบถามและการสังเกต โดยใช้กรอบแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม (Bloom)

นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ในรูปแบบตารางและความเรียง เพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบชุดส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

3.6.3 ด้านการออกแบบ เพื่อออกแบบชุดส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ผู้วิจัยได้ใช้หลักการและทฤษฎีในการวิเคราะห์ ดังนี้

1. แนวคิดการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ และกระบวนการใช้งานโมโนทัศน์ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ของ (ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา.2557:145-152) เปรียบเทียบ และตัดสินใจทางเลือกของผลิตภัณฑ์รูปแบบเดียวกันในท้องตลาด โดยคำนึงถึงปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่ส่งผลกับการพัฒนางานออกแบบ รูปแบบชุดส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วงวัย 2-3 ปี เพื่อเป็นหลักในการวิเคราะห์ นำข้อมูลที่ได้มาเปรียบเทียบของรูปในรูปแบบตาราง และอภิปรายผลเชิงบรรยาย เพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. การวิเคราะห์การออกแบบ (Sketch Design) กรอบแนวคิดการพัฒนาารูปแบบผลิตภัณฑ์ และกระบวนการใช้งานมโนทัศน์ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ มีขั้นตอนดังนี้ (ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา. 2557 : 145-152)

- 2.1 ประสบปัญหาที่พบ และมีแนวทางที่ต้องการจะแก้ไขหรือตอบสนอง
- 2.2 ประมวลและสร้างมโนทัศน์ระยะแรก "เริ่มทางการคิดอย่างสร้างสรรค์" (ระดับ ที่ 1)
- 2.3 กำหนดองค์ประกอบของข้อมูลที่ต้องการเพิ่มเติม (แผนผังความคิด)
- 2.4 ศึกษาและรวบรวมข้อมูลตามองค์ประกอบที่กำหนด
- 2.5 ประมวลการสร้างมโนทัศน์ระยะที่สอง "คิดอย่างเป็นกระบวนการ" (ระดับที่ 2)
- 2.6 เชื่อมโยงนามธรรมไปสู่รูปธรรม
- 2.7 ประเมินผลการคิดเชิงมโนทัศน์

เพื่อให้ได้รูปแบบผลิตภัณฑ์ที่ตรงตามความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย และอภิปรายเชิงบรรยาย โดยประมวลผลการศึกษาในแต่ละด้าน มาใช้เป็นแนวทางการออกแบบ

3. การวิเคราะห์จากแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับการพัฒนาชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษา สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ ตามกรอบแนวคิด การพัฒนาารูปแบบผลิตภัณฑ์ และกระบวนการใช้ งานมโนทัศน์ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา.(2557:145-152)เพื่อให้ได้รูปแบบผลิตภัณฑ์ที่ตรงตามความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย และอภิปรายเชิงบรรยาย โดยประมวลผลการศึกษาในแต่ละด้าน มาใช้เป็นแนวทางการออกแบบ

นำข้อเสนอแนะ มาสรุปแนวทางเพื่อปรับปรุงแก้ไขผลิตภัณฑ์ต้นแบบ ให้มีความเหมาะสมต่อกลุ่มเป้าหมายมากที่สุด และนำผลที่ได้มาสรุปและอภิปรายเชิงบรรยาย

3.6.4 ด้านการประเมินประสิทธิภาพ เพื่อประเมินประสิทธิภาพต่อชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษา ระหว่างก่อนและหลังการใช้เพื่อเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษา ผู้ทำวิจัยได้ใช้หลักการและทฤษฎีในการวิเคราะห์ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ผลที่ได้จากแบบประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษา สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี โดยผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการสำหรับเด็กเล็ก เพื่อประเมินประสิทธิภาพของผลิตภัณฑ์ที่ตรงต่อความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย โดยใช้กรอบแนวคิดด้านหลักการออกแบบ ของ อุดมศักดิ์ สาริบุตร (2550) ดังนี้

- 1.1 หน้าที่ใช้สอย (Function)
- 1.2 ความปลอดภัย (Safety)
- 1.3 ความแข็งแรง (Construction)
- 1.4 ความสะดวกสบายในการใช้งาน (Ergonomic)
- 1.5 ความสวยงามน่าใช้งาน (Aesthetics or Sales appeal)
- 1.6 ราคา (Cost)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.7 การซ่อมแซมง่าย (Ease of maintenance)

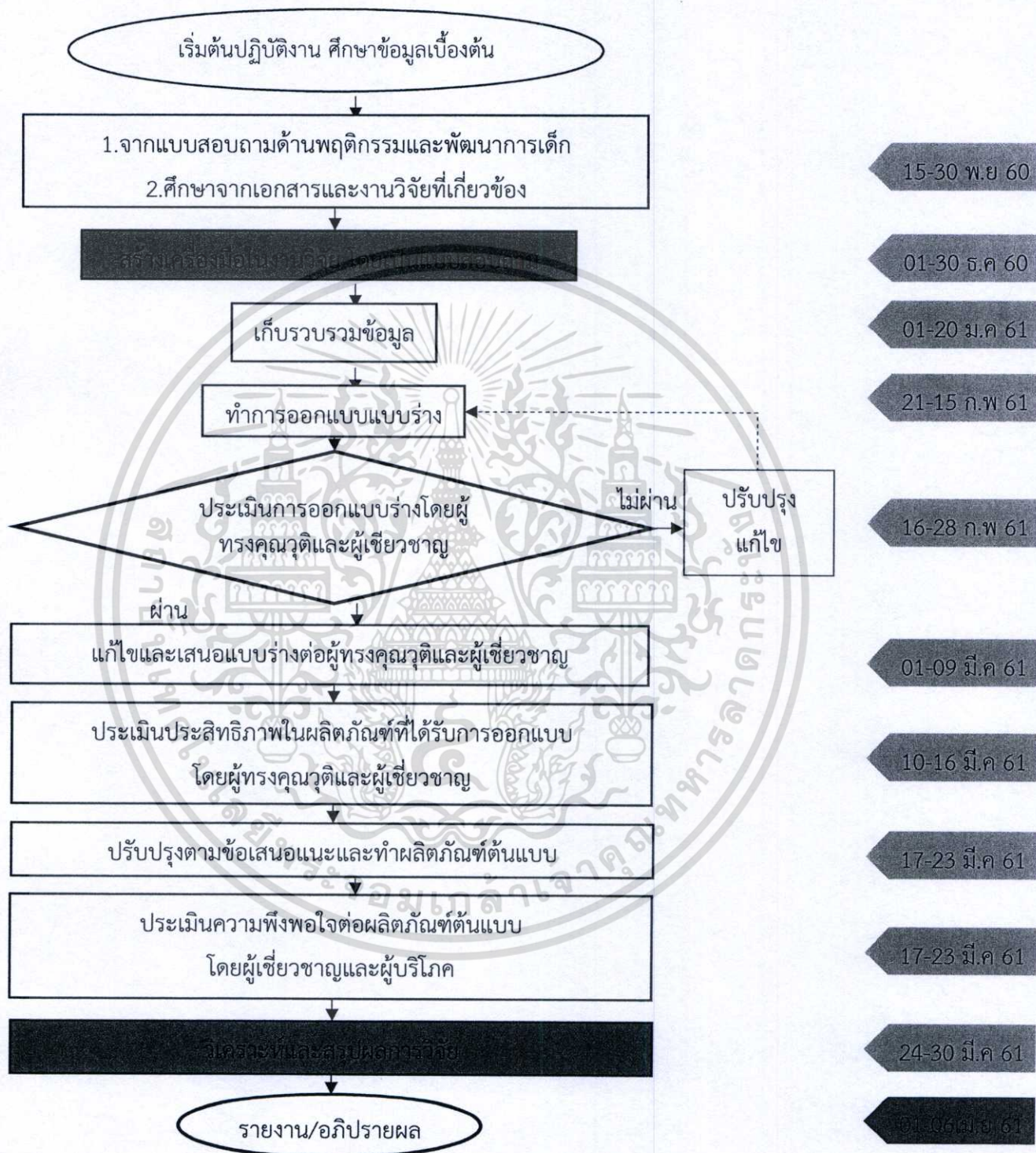
นำข้อมูลมาอภิปรายผลเชิงบรรยาย โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : SD) โดยแบ่งเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

4.51 – 5.00	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
3.51 – 4.50	หมายถึง	เหมาะสมมาก
2.51 – 3.50	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยศึกษาและพัฒนาชุดสื่อเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาไทยสำหรับเด็กวัย 2-3 ปี เพื่อกระตุ้นพัฒนาการทางด้านภาษาสื่อสาร โดยมีขั้นตอน ดังนี้

ภาพที่ 3.1 แสดงขั้นตอนการพัฒนาชุดส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัย 2-3 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กวัยช่วง 2-3 ปี เพื่อกระตุ้นพัฒนาการทางด้านภาษา โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนที่สอดคล้องตามวัตถุประสงค์ดังนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์การศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้และพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

4.1.1 การวิเคราะห์การศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

4.1.2 การวิเคราะห์พัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วงอายุ 2-3 ปี

4.1.3 การวิเคราะห์การศึกษาการพัฒนาารูปแบบสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา

4.2 ผลการวิเคราะห์การออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

4.2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ คุณครูผู้สอนและผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

4.2.2 การวิเคราะห์จากกรอบแนวคิดวิเคราะห์เพื่อการออกแบบ

4.2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลการออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี โดยใช้ทฤษฎีการหาค่าความสำคัญทางการออกแบบ

4.2.4 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่มีต่อรูปแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

4.3 ผลการวิเคราะห์การประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร

4.1 ผลการวิเคราะห์การศึกษาพฤติกรรมและพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

ผลการวิเคราะห์การศึกษาพฤติกรรมและพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของครูผู้สอนและผู้ดูแลเด็กจากโรงเรียนในสังกัดของรัฐทั้งหมด 6 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนอุดมศึกษา โรงเรียนพระยาประเสริฐสุนทราศรัย โรงเรียนสุเหร่าดอนสะแก โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว โรงเรียนสามัคคีธรรม และโรงเรียนอนุบาลราชพงษา และทำการศึกษาข้อมูลเอกสาร หลักฐาน หนังสือ ตำรา และการสังเกตปัญหา ซึ่งผลการวิเคราะห์การศึกษาพฤติกรรมและพัฒนาการทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ได้ข้อสรุปดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 แสดงภาพโรงเรียนกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

รูป	ชื่อโรงเรียน
	<p>โรงเรียนสุทเธวดีวัดดอนสะแก จัดสอนตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544</p>
	<p>โรงเรียนสุทเธวดีลาดพร้าว จัดสอนตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544</p>
	<p>โรงเรียนวัดสามัคคีธรรม จัดสอนตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544</p>
	<p>โรงเรียนอุดมศึกษา จัดสอนตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544</p>
	<p>โรงเรียนอนุบาลราชพงษา จัดสอนตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544</p>
	<p>โรงเรียนพระยาประเสริฐสุนทราศรัย (กระจ่าง สิง หเสนี) จัดสอนตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.1 การวิเคราะห์การศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษา เพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

ผลการศึกษาพฤติกรรมด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วงอายุ 2-3 ปี พบว่าการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษามักจัดกลุ่มการสอนตามลักษณะของกิจกรรม โดยส่วนมากจัดเป็นกลุ่มย่อย เด็กทุกคนในกลุ่มจะมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ ลักษณะเป็นการโต้ตอบกันภายในกลุ่ม หรือครูเป็นลีดเดอร์คอยถามตอบโดยใช้สื่อเป็นตัวกลางในการดำเนินกิจกรรม เด็กมักสนใจสื่อที่มีความแปลกใหม่ ลักษณะการสื่อสารของเด็กระหว่างการเล่นมักเป็นประโยคง่ายๆ คำศัพท์ที่มักใช้เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเด็ก และมักเล่นเป็นบทบาทสมมติ เปลี่ยนแบบจากสิ่งรอบตัวของเด็กโดยการสังเกตของตัวเอง เช่น เปลี่ยนแบบท่าทางการคุยโทรศัพท์จากผู้ปกครอง หรือการเลียนแบบจากครูโดยสมมติตัวเองเป็นคุณครูและเพื่อนเป็นนักเรียน

ภาพที่ 4.1 แสดงรูปแบบการเรียนภายในห้องเรียนชั้นอนุบาลโรงเรียนวัดสามัคคีธรรม
ภาพโดย : สิปภาส ธนบุญกฤต

จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ภายในห้องเรียน เด็กสามารถเรียนรู้ผ่านการรับรู้ประสาทสัมผัส โดยการมองเห็น การสัมผัส การพูด และการฟัง กับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก

4.1.2 การวิเคราะห์ด้านพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วงอายุ 2-3 ปี

ผลการศึกษาพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็ก พบว่าการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาช่วยพัฒนาการทางด้านภาษา อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นสื่อกลางให้คุณครูหรือผู้ดูแลเด็กได้โต้ตอบกับเด็ก กระตุ้นให้เด็กเกิดการสื่อสารกับคุณครูหรือผู้ดูแลเด็ก รวมไปถึงช่วยให้เกิดการสื่อสารระหว่างเด็กด้วยกัน กระตุ้นจินตนาการผ่านการเล่นบทบาทสมมติและการถามตอบนำไปสู่การเล่าเรื่องโดยใช้สื่อเป็นต้นเรื่อง เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี เด็กสามารถสื่อสารด้วยคำศัพท์ที่ง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน เด็กสามารถเข้าใจคำพูดหรือคำสั่งของคุณครูหรือผู้ดูแลได้ในระดับหนึ่ง โดยคำสั่งเหล่านั้นต้องเป็นสิ่งที่เด็กเคยมีประสบการณ์ เด็กช่วงวัยนี้สามารถแยกแยะสิ่งของรอบตัวได้ แยกสีเป็นสีได้แต่ไม่สามารถจัดกลุ่มสีได้ และสามารถบอกอวัยวะในตัวเองได้ และรับเรื่องราวที่พบเจอไปเล่าต่อได้ในระดับหนึ่งอาจไม่เต็มประโยค

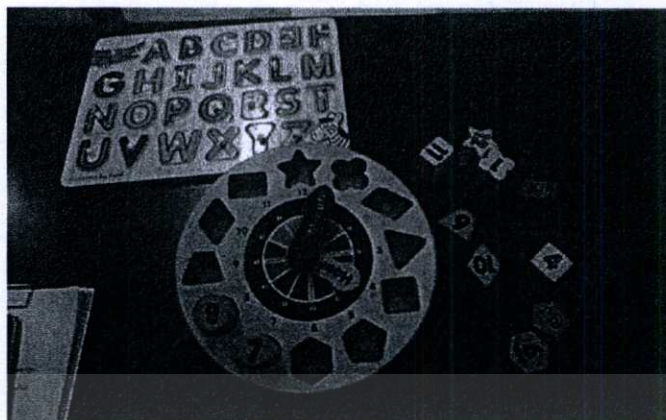
ภาพที่ 4.2 แสดงภาพการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุญฤกษ์ฤต

จากการสังเกตพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วงอายุ 2-3 ปี ภายในห้องเรียน เด็กส่วนใหญ่มีพัฒนาการทางภาษาสมวัย สามารถสื่อสารได้ในระดับหนึ่ง การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาที่เหมาะสมจะช่วยให้เด็กสามารถมีทักษะการสื่อสารที่ดี

4.1.3 การวิเคราะห์การศึกษาการพัฒนาารูปแบบสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา

ผลการศึกษาการพัฒนาารูปแบบสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา พบว่า สื่อต้องมีความน่าสนใจ ดึงดูดความสนใจของเด็กได้ โดยภาพประกอบเป็นลักษณะภาพการ์ตูน เด็กจะให้ความสนใจมากกว่าภาพเหมือนจริง ภาพต้องไม่ซับซ้อนจนเกินไปเป็นลักษณะภาพง่ายๆ ชัดเจนเด็กมองแล้วสามารถบอกได้ว่าภาพคืออะไร ตัวสื่อมีมิติให้เด็กสามารถสัมผัสได้จะช่วยให้เด็กเชื่อมโยงระหว่างตัวอักษร ภาพ และสัมผัสผ่านประสาทสัมผัสต่างๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ สีสดใสไม่แสบตา ทำจากวัสดุที่ไม่มีพิษภัยต่อเด็ก ขนาดพอเหมาะ น้ำหนักไม่มาก และไม่มีเหลี่ยมมุม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.3 แสดงภาพสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

ภาพที่ 4.4 แสดงภาพสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

ภาพที่ 4.5 แสดงภาพสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากการสัมภาษณ์และสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย ภายในห้องเรียนชั้นเตรียมอนุบาลพบว่า สื่อเสริมพัฒนาการเด็กเป็นสื่อกลางในการสอนของครูผู้สอนหรือผู้ดูแลเด็กปฐมวัย ด้วยการเล่นโดยตรงจากตัวสื่อ หรือใช้ตัวสื่อเป็นต้นเรื่องในการเล่าเรื่องที่เชื่อมโยงกับตัวสื่อเอง ช่วยให้การเรียนรู้ของเด็กมีการเชื่อมโยงระหว่างการเรียนการสอนกับเด็ก

4.2 ผลการวิเคราะห์การออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

4.2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์คุณครูผู้สอนและผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

ตารางที่ 4.2 สรุปแบบสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง

No.	รายการคำถาม	รายการคำตอบ
1	ท่านใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาในการสอนกี่ครั้งใน 1 สัปดาห์	มีการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาทุกวัน
		มีการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาทุกวัน
		มีการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาทุกวัน และสื่อ 1 ชิ้นสามารถจัดกิจกรรมได้หลากหลายกิจกรรม
		มีการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาประมาณ 3 ครั้งต่อสัปดาห์
		มีการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาทุกวัน
		มีการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา 4-5 ต่อสัปดาห์
		มีการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาทุกวัน
		มีการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาทุกวัน
		มีการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาทุกวัน
		มีการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาทุกวัน
		มีการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาทุกวัน สื่อภาพ หรือบัตรคำ
		มีการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาทุกวัน บัตรคำ
		มีการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา 4 ครั้งต่อสัปดาห์ โดยอิงตามตารางกิจกรรม จัดการเรียนการสอนผ่านการเล่น ใช้คำถาม ถามตอบกับนักเรียน
		มีการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาทุกวัน
มีการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาทุกวัน		
2	ท่านมีการใช้สื่อในการสอนเด็กแบบกลุ่ม หรือแบบสอนรวมกันทั้งห้องเรียนเพื่อสร้างสรรค์พฤติกรรมใหม่อย่างไร	การใช้สื่อมีการแบ่งเด็กเป็นกลุ่มย่อยและเดี่ยวปรับในกรณีเด็กพัฒนาการไม่ทันเพื่อน
		การใช้สื่อมีการแบ่งเด็กเป็นกลุ่มย่อยและเดี่ยวปรับในกรณีเด็กพัฒนาการไม่ทันเพื่อน
		ส่วนมากแบ่งเป็นกลุ่ม มีการสร้างข้อตกลงในแต่ละกิจกรรม
		แบ่งเป็นกลุ่ม และมีการอธิบายก่อน/หลังการแบ่งกลุ่ม
		สอนรวมเป็นกลุ่มทั้งห้อง และแยกบางคนที่พัฒนาการตามเพื่อนไม่ทัน
		แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม เก่ง กลาง อ่อน
		แบ่งตามลักษณะของกิจกรรม ประมาณกลุ่มละ 5 คน
		แบ่งตามลักษณะของกิจกรรม
แบ่งตามลักษณะของกิจกรรม		

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

No.	รายการคำถาม	รายการคำตอบ
		<p>แบ่งตามลักษณะของกิจกรรม</p> <p>แบ่งตามลักษณะของกิจกรรม</p> <p>แบ่งตามลักษณะของกิจกรรม</p> <p>แบ่งตามลักษณะของกิจกรรม เล่นตามมุม แยกเป็นกลุ่ม เสริมสร้างประสบการณ์ การเล่า นิทาน การเรียนรู้</p> <p>ขึ้นอยู่กับกิจกรรม ที่จะสลับกันในแต่ละวัน</p> <p>ขึ้นอยู่กับกิจกรรม มีทั้งกลุ่มเล็กและทั้งห้อง ต้องประเมินก่อนว่าเด็กสามารถทำได้หรือไม่</p>
3	เด็กมีความสนใจต่อสื่อเสริมพัฒนาการด้านภาษาที่ท่านใช้หรือไม่อย่างไร	<p>เด็กจะสนใจสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาที่แปลกใหม่</p> <p>เด็กจะสนใจสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาที่แปลกใหม่</p> <p>เด็กจะสนใจสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาที่แปลกใหม่</p> <p>เด็กจะสนใจสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาที่มีรูปแบบที่น่าสนุกสนาน</p> <p>เด็กจะสนใจสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาที่มีรูปแบบที่น่าสนุกสนานสนใจมากกว่าการเรียนรู้ตามกระดาน</p> <p>เด็กจะสนใจสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาที่มีรูปแบบที่มีสีสันสดใสมีมิติ</p> <p>เด็กจะชอบสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาที่มีมิติ มีเสียง</p> <p>เด็กจะชอบสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาที่มีมิติ มีเสียง</p> <p>เด็กจะชอบสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาที่มีมิติ มีเสียง</p> <p>เด็กจะชอบสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาที่มีมิติ มีเสียง</p> <p>เด็กจะชอบสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาที่เป็นบัตรคำ ร้องเพลงภาษาไทย/อังกฤษ ภาพคำในชีวิตประจำวัน</p> <p>เด็กจะชอบสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาที่เป็นบัตรคำ ร้องเพลงภาษาไทย/อังกฤษ ภาพคำในชีวิตประจำวัน</p> <p>สนใจ ต้องเป็นสื่อที่ใหม่ๆ หมุนเวียนเปลี่ยนบ่อยๆ ใช้ 1 รอบต่อ 1 สัปดาห์ ความสนใจต่อสื่อประมาณ 10 นาที</p> <p>เด็กชอบฟังนิทาน จากนั้นถามตอบเกี่ยวกับเนื้อหาภายในนิทานที่ได้เล่าให้เด็กฟัง ซึ่งเด็กมีระยะเวลาสนใจประมาณ 3-5 นาที</p> <p>เด็กมีความสนใจในสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา มักจัดเป็นกลุ่มเสริมทักษะการฟัง</p>
4	เด็กอายุ 2-3ปี มีการใช้ภาษาควบคู่กับการเล่นในห้องเรียนอย่างไร	<p>เด็ก 2-3 ขวบมีการใช้ภาษา ในช่วงแรกจะต้องใช้เวลาในการปรับเข้าหากัน</p> <p>เด็ก 2-3 ขวบมีการใช้ภาษา ในช่วงแรกจะต้องใช้เวลาในการปรับเข้าหากัน</p> <p>เด็ก 2-3 ขวบมีการใช้ภาษา ในช่วงแรกจะต้องใช้เวลาในการปรับเข้าหากัน</p> <p>เด็ก 2-3 ขวบมีการใช้ภาษาบ้าง ในการสื่อสารโต้ตอบ</p> <p>เด็ก 2-3 ขวบมีการใช้ภาษาสื่อสารระหว่างเด็กด้วยกัน</p> <p>เด็ก 2-3 ขวบมีการใช้ภาษาสื่อสารระหว่างเด็กด้วยกันเป็นประโยคง่ายๆ</p> <p>เด็ก 2-3 ขวบมีการใช้ภาษาสื่อสารระหว่างเด็กด้วยกันเป็นประโยคง่ายๆ</p> <p>เด็ก 2-3 ขวบมีการใช้ภาษาสื่อสารระหว่างเด็กด้วยกันเป็นประโยคง่ายๆ</p> <p>เด็ก 2-3 ขวบมีการใช้ภาษาสื่อสารระหว่างเด็กด้วยกันเป็นประโยคง่ายๆ</p> <p>เด็ก 2-3 ขวบมีการใช้ภาษาสื่อสารระหว่างเด็กด้วยกันเป็นคำศัพท์ที่ง่าย ในชีวิตประจำวัน</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

No.	รายการคำถาม	รายการคำตอบ
		<p>เด็ก 2-3 ขวบมีการใช้ภาษาสื่อสารระหว่างเด็กด้วยกันเป็นคำศัพท์ที่ง่ายๆ ในชีวิตประจำวัน</p> <p>เด็ก 2-3 ขวบมีการใช้ภาษาสื่อสารระหว่างเด็กด้วยกัน ใช้เป็นบทบาทสมมติ เช่น ใช้ของเล่นแทนโทรศัพท์แล้วพูดคุยเหมือนรับสาย</p> <p>เด็ก 2-3 ขวบมีการใช้ภาษาสื่อสารระหว่างเด็กด้วยกัน ใช้เป็นลักษณะเล่นเลียนแบบจากสิ่งแวดล้อมรอบๆตัวเค้า</p>
5	<p>ท่านใช้สื่อการเล่นแบบใด (เช่น ตัวต่อ-ตัวอักษร, สมุดภาพ, บล็อกตัวอักษร และอื่นๆ)เหมาะสมต่อการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาอย่างไร</p>	<p>สื่อที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการทางภาษา เน้นเป็นภาพที่รายละเอียดไม่มาก ถ้าเป็นสื่อที่สามารถจับต้องมีมิติ และเด็กสามารถจับคู่ได้</p> <p>สื่อที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการทางภาษา ตัวต่อ-ตัวอักษร บล็อกตัวอักษร และสมุดภาพ</p> <p>สื่อที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการทางภาษา บล็อกอักษร ตัวต่อ-ตัวอักษร และสมุดภาพ</p> <p>สื่อที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการทางภาษา ตัวต่อ-ตัวอักษร สมุดภาพและบล็อกอักษร</p> <p>สื่อที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการทางภาษา ตัวต่อ-ตัวอักษร บล็อกอักษร และสมุดภาพ</p> <p>สื่อที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการทางภาษา บัตรคำ ตัวต่อ-ตัวอักษร บล็อกอักษร และสมุดภาพ</p> <p>สื่อที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการทางภาษา บัตรคำ ตัวต่อ-ตัวอักษร บล็อกอักษร และสมุดภาพ</p> <p>สื่อที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการทางภาษา บัตรคำ ตัวต่อ-ตัวอักษร บล็อกอักษร และสมุดภาพ</p> <p>สื่อที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการทางภาษา บัตรคำ ตัวต่อ-ตัวอักษร บล็อกอักษร และสมุดภาพ</p> <p>สื่อที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการทางภาษา บัตรคำ ตัวต่อ-ตัวอักษร บล็อกอักษร และสมุดภาพ</p> <p>สื่อที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการทางภาษา บัตรคำ ตัวต่อ-ตัวอักษร บล็อกอักษร และสมุดภาพ</p> <p>สื่อที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการทางภาษา ตัวต่อ-ตัวอักษร สมุดภาพ และบล็อกอักษร โดยจัดเป็นกลุ่มย่อย</p> <p>สื่อที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการทางภาษา ตัวต่อ-ตัวอักษร บล็อกอักษร และสมุดภาพ</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

No.	รายการคำถาม	รายการคำตอบ
6	ท่านใช้การเล่นแบบใด (เช่น ตัวต่อ-ตัวอักษร, สมุดภาพ, บล็อกตัวอักษร และอื่นๆ)ที่ส่งผลให้เกิดการสื่อสารระหว่างเด็กในกลุ่มอย่างไร	สื่อการเล่นที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาได้ ตัวต่อ/ตัวอักษร และบล็อกตัวอักษร
		เด็กชอบเล่นตัวต่อหรือบล็อกตัวอักษรสร้างของขึ้นมาแล้วเล่าเรื่องตามจินตนาการของตัวเอง
		สื่อการเล่นที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาได้บล็อกตัวอักษร
		สมุดภาพเป็นสื่อที่ช่วยเป็นตัวกลางให้เกิดการสื่อสารระหว่างเด็กด้วยกัน
		สมุดภาพเป็นสื่อที่ช่วยกระตุ้นการสื่อสารมาก ตามจินตนาการของเด็ก ภาพการ์ตูนเด็กจะจำได้ง่าย และถ้ามีมิติก็จะมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น
		สมุดภาพเป็นสื่อที่ช่วยกระตุ้นการสื่อสารมาก ตามจินตนาการของเด็ก ภาพการ์ตูนเด็กจะจำได้ง่าย และถ้ามีมิติก็จะมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น
		สมุดภาพเป็นสื่อที่ช่วยกระตุ้นการสื่อสารมาก ตามจินตนาการของเด็กที่ได้เห็นจากภาพ
		สมุดภาพเป็นสื่อที่ช่วยกระตุ้นการสื่อสารมาก ตามจินตนาการของเด็กที่ได้เห็นจากภาพ
		ตัวต่อ-ตัวอักษร เป็นสื่อที่ช่วยกระตุ้นการสื่อสารมาก ขนาดใหญ่พอเหมาะจับมือไม่เล็กจนเกินไป
		สมุดภาพเป็นสื่อที่ช่วยกระตุ้นการสื่อสารมาก ตามจินตนาการของเด็ก ภาพการ์ตูนเด็กจะจำได้ง่าย
		บล็อกอักษรเป็นสื่อที่ช่วยกระตุ้นการสื่อสารมาก เด็กมักต่อแล้วเอามาพูดบอกกันระหว่างในกลุ่มเด็ก
		บล็อกอักษรเป็นสื่อที่ช่วยกระตุ้นการสื่อสารมาก เด็กมักต่อแล้วเอามาพูดบอกกันระหว่างในกลุ่มเด็ก
		7
เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสิ่งของรอบตัวได้		
เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสิ่งของรอบตัวได้		
เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสิ่งของบางอย่างรอบตัวได้ ตามที่เด็กมีประสบการณ์		
เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสิ่งของบางอย่างรอบตัวได้ ตามที่เด็กมีประสบการณ์		
เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสิ่งของบางอย่างรอบตัวได้ ตามที่เด็กมีประสบการณ์		
เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสิ่งของรอบตัวได้บางอย่างที่เด็กได้ใช้เป็นประจำ		
เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสิ่งของรอบตัวได้บางอย่างที่เด็กได้ใช้เป็นประจำ		
เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสิ่งของรอบตัวได้บางอย่างที่เด็กได้ใช้เป็นประจำ		
เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสิ่งของบางอย่างรอบตัวได้ ตามที่เด็กมีประสบการณ์		
เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสิ่งของบางอย่างรอบตัวได้ ตามที่เด็กมีประสบการณ์		
เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสิ่งของบางอย่างรอบตัวยังไม่ค่อยได้		
เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสิ่งของบางอย่างรอบตัวได้		

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

No.	รายการคำถาม	รายการคำตอบ
8	เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้หรือไม่	เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้
		เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้
		เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้บางคน2-3คนแยกแยะไม่ได้
		เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้ 2-3 สี
		เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้ 2-3 สี
		เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้ 2-3 สี
		เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้
		เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้
		เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้
		เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้
		เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้ แต่จะซ้ำเป็นบางคน
		เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้ แต่จะซ้ำเป็นบางคน
		เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้ แต่แยกเป็นกลุ่มสีไม่ได้
		เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้ 2-3 สี
9	เด็กสามารถเล่าเรื่องที่ได้รับฟังจากผู้ดูแลได้หรือไม่	เด็กสามารถนำเรื่องเล่าจากคุณครูไปเล่าต่อได้
		เด็กสามารถนำเรื่องเล่าจากคุณครูไปเล่าต่อได้ แต่อาจไม่ตรงตามเนื้อความที่รับไป
		เด็กสามารถนำเรื่องเล่าจากคุณครูไปเล่าต่อได้ เด็กมักเลียนแบบพฤติกรรม
		เด็กสามารถนำเรื่องเล่าจากคุณครูไปเล่าต่อได้ เด็กมักเลียนแบบพฤติกรรม
		เด็กสามารถนำเรื่องเล่าจากคุณครูไปเล่าต่อได้ เด็กมักเลียนแบบพฤติกรรม
		เด็กสามารถนำเรื่องเล่าจากคุณครูไปเล่าต่อได้ เด็กมักเลียนแบบพฤติกรรม
		เด็กสามารถนำเรื่องเล่าจากคุณครูไปเล่าต่อได้
		เด็กสามารถนำเรื่องเล่าจากคุณครูไปเล่าต่อได้
		เด็กสามารถนำเรื่องเล่าจากคุณครูไปเล่าต่อได้
		เด็กสามารถนำเรื่องเล่าจากคุณครูไปเล่าต่อได้ ตามประสบการณ์ที่ได้รับมา
		เด็กสามารถนำเรื่องเล่าจากคุณครูไปเล่าต่อได้ ตามประสบการณ์ที่ได้รับมา
		เด็กสามารถนำเรื่องเล่าจากคุณครูไปเล่าต่อได้ ตามประสบการณ์ที่เด็กได้เห็นกับตา แล้วเล่าเรื่องเป็นคำๆ
		เด็กสามารถนำเรื่องเล่าจากคุณครูไปเล่าต่อได้ ตามประสบการณ์ที่เด็กได้เห็นกับตา แล้วเล่าเรื่องเป็นคำๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

No.	รายการคำถาม	รายการคำตอบ
10	เด็กสามารถบอกชื่ออวัยวะ ภายในร่างกายตัวเองได้ หรือไม่	เด็กสามารถบอกชื่ออวัยวะภายในร่างกายของตนเองได้
		เด็กสามารถบอกชื่ออวัยวะภายในร่างกายของตนเองได้
		เด็กสามารถบอกชื่ออวัยวะภายในร่างกายของตนเองได้บางคน
		เด็กสามารถบอกชื่ออวัยวะภายในร่างกายของตนเองได้อย่างน้อย2-5 ส่วน
		เด็กสามารถบอกชื่ออวัยวะภายในร่างกายของตนเองได้อย่างน้อย2-5 ส่วน
		เด็กสามารถบอกชื่ออวัยวะภายในร่างกายของตนเองได้อย่างน้อย2-5 ส่วน
		เด็กสามารถบอกชื่ออวัยวะภายในร่างกายของตนเองได้บ้าง
		เด็กสามารถบอกชื่ออวัยวะภายในร่างกายของตนเองได้บ้าง
		เด็กสามารถบอกชื่ออวัยวะภายในร่างกายของตนเองได้บ้าง
		เด็กสามารถบอกชื่ออวัยวะภายในร่างกายของตนเองได้บ้าง
		เด็กสามารถบอกชื่ออวัยวะภายในร่างกายของตนเองได้
		เด็กสามารถบอกชื่ออวัยวะภายในร่างกายของตนเองได้
		เด็กสามารถบอกชื่ออวัยวะภายในร่างกายของตนเองได้

จากตารางครูผู้สอนมีการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาเป็นประจำทุกวัน และมีการจัดกลุ่มเด็กเป็นกลุ่มย่อย ตามกิจกรรม เด็กจะให้ความสนใจกับสื่อที่แปลกใหม่ โดยทั่วไปเด็กจะให้ความสนใจเล่นสื่อต่าง ๆ ประมาณ 3-5 นาที การเล่นนั้นทางผู้สอนจะสอดแทรกคำกลอนหรือบทเพลงเพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาควรเป็นแบบมีมิติให้เด็กสัมผัสได้ และมีเสียงให้เด็กได้พูดตาม ในการสื่อสารของเด็กวัยช่วง 2-3 ปีมักเป็นการสื่อสารที่เรียบง่าย คำศัพท์ที่ใช้เป็นคำศัพท์ง่าย ๆ ใช้ในชีวิตประจำวัน สื่อที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการทางภาษาที่นิยมใช้ได้แก่ บัตรคำ บัตรคำ ตัวต่อตัวอักษร เป็นต้น และสื่อที่ช่วยให้เกิดการกระตุ้นการสื่อสารระหว่างเด็กในกลุ่มขณะเล่นได้แก่ ตัวต่อตัวอักษรที่ช่วยให้เด็กเกิดจินตนาการ เด็กสามารถเรียกชื่อสิ่งของ แยกแยะสีได้ 3-4 สี แต่ไม่สามารถแยกเป็นกลุ่มได้สีใกล้เคียง เด็กสามารถเล่าเรื่องจากที่ได้พบเจอต่อเนื่องได้แต่เนื้อความอาจไม่สมบูรณ์ ในส่วนของการเรียกชื่ออวัยวะภายนอก ร่างกาย เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อได้ถูกต้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.2 การวิเคราะห์จากกรอบแนวคิดวิเคราะห์เพื่อการออกแบบ

ตารางที่ 4.3 แสดงผลการคิดวิเคราะห์เพื่อการออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

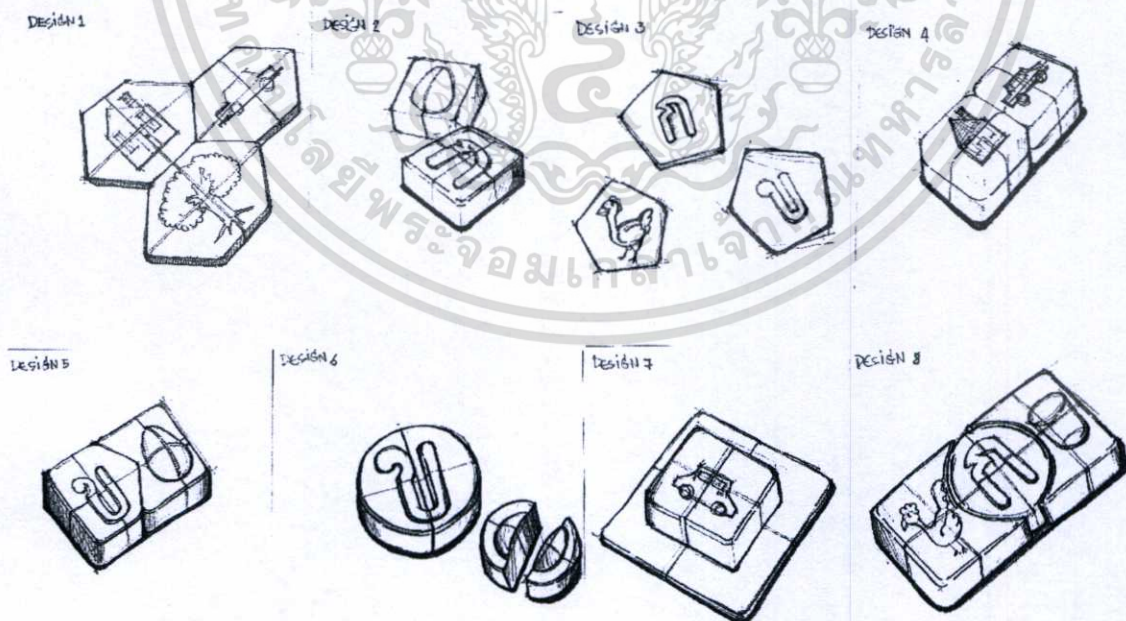
หัวข้อการวิเคราะห์	ข้อจำกัดการออกแบบ
การวิเคราะห์ประโยชน์ใช้สอย	ความปลอดภัยในการใช้งาน, ความแข็งแรงทนทาน, ขนาดมีความเหมาะสมต่อการใช้งาน, ง่ายต่อการบำรุงรักษา, ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาสำหรับเด็ก
การวิเคราะห์ผู้ใช้งาน	พัฒนารูปแบบสื่อเสริมพัฒนาการด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
การวิเคราะห์แนวคิดเพื่อการออกแบบ	ได้รับแรงบันดาลใจมาจาก ปัญหาที่พบจากการลงพื้นที่ และศึกษาข้อมูลการส่งเสริมการเรียนรู้ พัฒนาการทางภาษาของเด็กและการเล่น
การวิเคราะห์ตลาดของผลิตภัณฑ์	ต้นทุน-ราคาไม่เกิน 500 บาท
การวิเคราะห์ทางเศรษฐศาสตร์	เหมาะสมกับการพัฒนาเนื่องจากส่งผลต่อการส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
การวิเคราะห์ขนาดสัดส่วนของผู้ใช้งาน	ขนาดของสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาต้องมีขนาดไม่เล็ก หรือใหญ่จนเกินไป
การวิเคราะห์วิถีของผลิตภัณฑ์	เป็นชุดเสริมพัฒนาการหรือของเล่นที่ส่งเสริมการสื่อสารกันระหว่างผู้ดูแลเด็กกับเด็ก
การวิเคราะห์การใช้งานผลิตภัณฑ์	ช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาสำหรับเด็กวัย 2-3 ปี
การวิเคราะห์วัสดุและกระบวนการผลิต	ใช้วัสดุอย่างธรรมชาติ หรือยางสังเคราะห์ หรือพลาสติกประเภทปลอดภัย BPA การผลิตในเชิงอุตสาหกรรมโดยแม่พิมพ์ขึ้นรูป

จากตารางที่ 4.3 พบว่า การคิดวิเคราะห์จากกรอบแนวคิดวิเคราะห์เพื่อการออกแบบ ได้ข้อจำกัดการพัฒนารูปแบบชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี คือ ประโยชน์ใช้สอยของชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารต้องมีความปลอดภัยในการใช้งาน ความแข็งแรงทนทาน ขนาดมีความเหมาะสมต่อการใช้งาน ง่ายต่อการบำรุงรักษา และส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาและการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี การวิเคราะห์ตลาดของผลิตภัณฑ์ ใช้ต้นทุนในการผลิตไม่เกิน 500 บาท การวิเคราะห์ทางเศรษฐศาสตร์ เหมาะสมกับการพัฒนาชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษา เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เนื่องจากส่งผลต่อการส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ขนาดของชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาเมื่อเทียบกับผู้ใช้งาน ต้องมีขนาดไม่เล็ก หรือใหญ่จนเกินไป วิเคราะห์วิถีของผลิตภัณฑ์ เป็นชุดเสริมพัฒนาการหรือของเล่นที่ส่งเสริมการสื่อสารกันระหว่างผู้ดูแลเด็กกับเด็ก การวิเคราะห์การใช้งานผลิตภัณฑ์ ช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาสำหรับเด็กวัย 2-3 ปี วัสดุและกระบวนการผลิต

4.2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลการออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี โดยใช้ทฤษฎีการหาค่าความสำคัญทางการออกแบบ

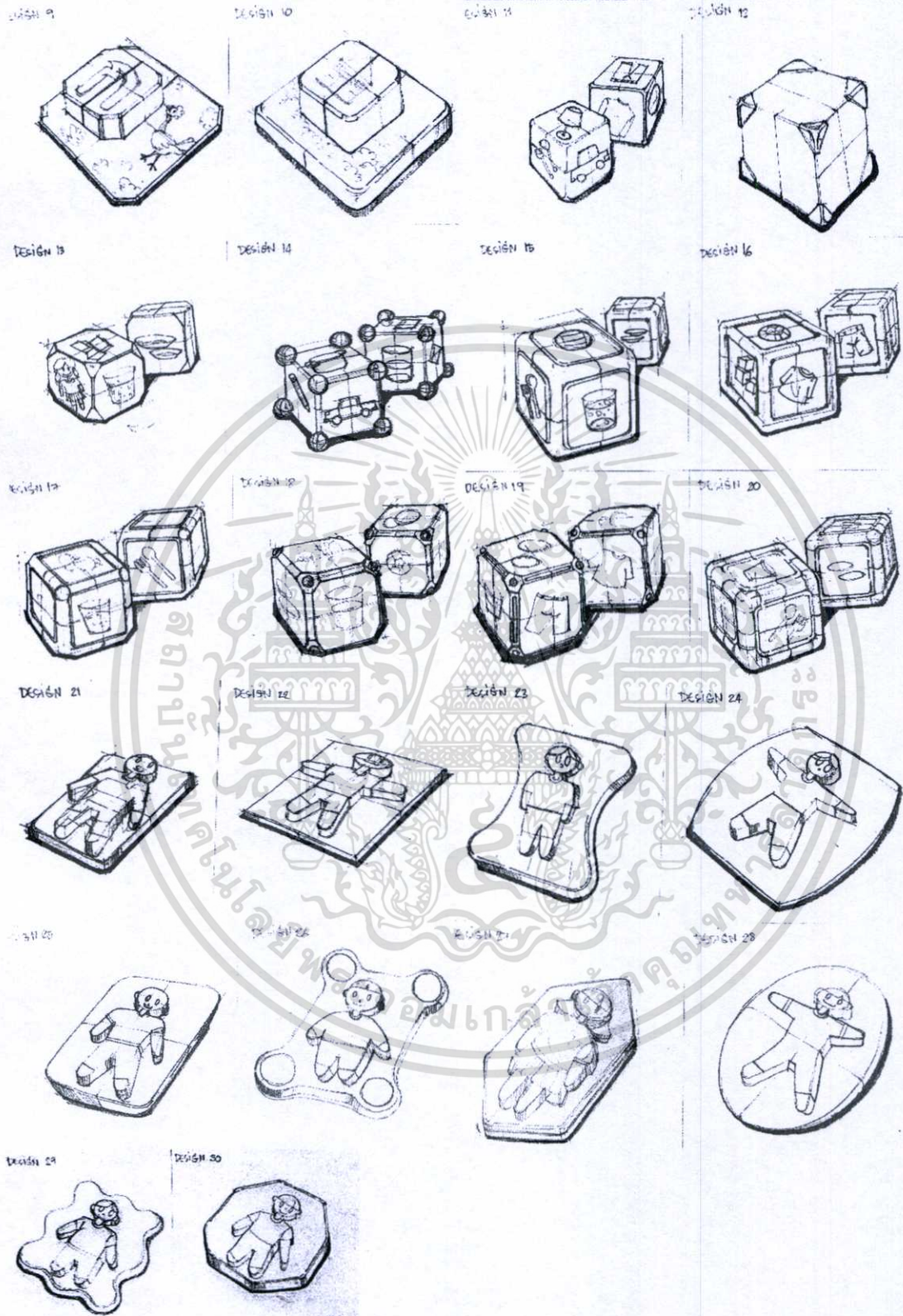
ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลการคิดวิเคราะห์จากการประสบพบเจอสภาพปัญหาที่เกี่ยวข้อง จากการผลิตพื้นที่เก็บข้อมูล ชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารต้องมีความปลอดภัยในการใช้งาน ความแข็งแรงทนทาน ขนาดมีความเหมาะสมต่อการใช้งาน ง่ายต่อการบำรุงรักษา และส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาและการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ผนวกกับผลของข้อมูลจากทฤษฎีการคิดวิเคราะห์เพื่อการออกแบบ การวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์ ชุดเสริมพัฒนาการในท้องตลาด การกระจายหน้าที่เชิงคุณภาพ กระบวนการใช้โน้ตทัศน์เพื่อการคิดอย่างสร้างสรรค์ของ ทรงวุฒิ เอกวุฒิมวงศา, (2557) จากนั้นนำผลมาประมวลและสร้างโมทัศน์ระยะแรก ต่อด้วยการรวบรวมข้อมูลตามองค์ประกอบที่กำหนด โดยต้องประมวลและสร้างโมทัศน์สำหรับเชื่อมโยงนามธรรมไปสู่รูปธรรม โดยพัฒนารูปแบบเบื้องต้น (Sketch Design) จำนวน 30 แบบ

ภาพที่ 4.6 การออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

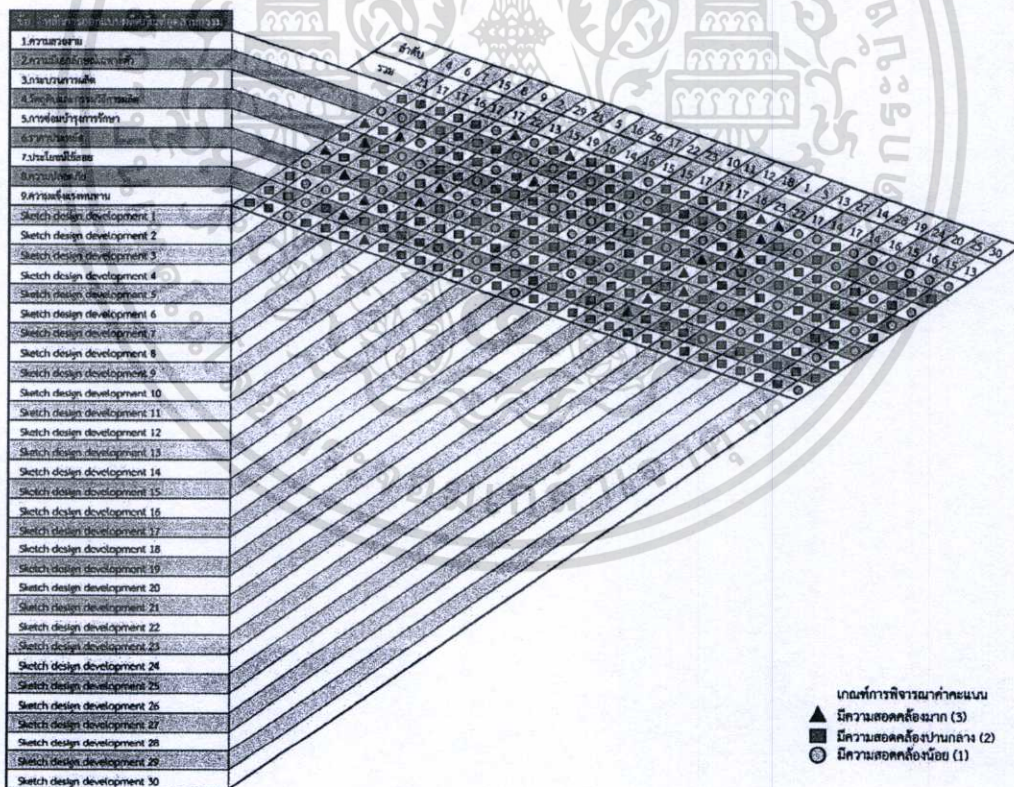
ภาพที่ 4.6(ต่อ) การออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปีเข้าสู่การประเมินผลการคิดเชิงมโนทัศน์ ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่ใช้ประเมินผลจากการคิดเชิงมโนทัศน์ โดยใช้การวิเคราะห์อย่างมีหลักการเหตุผลที่อ้างด้วยหลักการ “ทฤษฎีการออกแบบผลิตภัณฑ์” ซึ่งกระบวนการประเมินผลการคิดเชิงมโนทัศน์เป็นกระบวนการที่เน้นการประเมินในลักษณะของ “การย้อนรอย” การออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อประเมินผลว่าผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบและพัฒนาใหม่นั้นสามารถตอบสนองความต้องการของหลักการออกแบบผลิตภัณฑ์ได้มากน้อยเพียงใด ด้วยการประยุกต์ใช้ “ค่าความสำคัญทางการออกแบบ” มาทำการวิเคราะห์ย้อนรอยกลับไปยังแนวคิดแรกเริ่มในการพัฒนา (ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา 2557 : 153)

จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการตัดทอนรูปแบบลดเหลือ 3 รูปแบบ โดยการสร้างตารางเพื่อพิจารณาให้ผลออกมาเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้กรอบแนวคิดหลักการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ซึ่งประยุกต์เกณฑ์การพิจารณาตัดทอนเหลือ 1)ความสวยงาม 2)ความมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว 3) กระบวนการผลิต 4) วัสดุและกรรมวิธีการผลิต 5)การซ่อมบำรุงรักษา 6)ราคาประหยัด 7)ประโยชน์ใช้สอย 8)ความปลอดภัย 9)ความแข็งแรงทนทาน

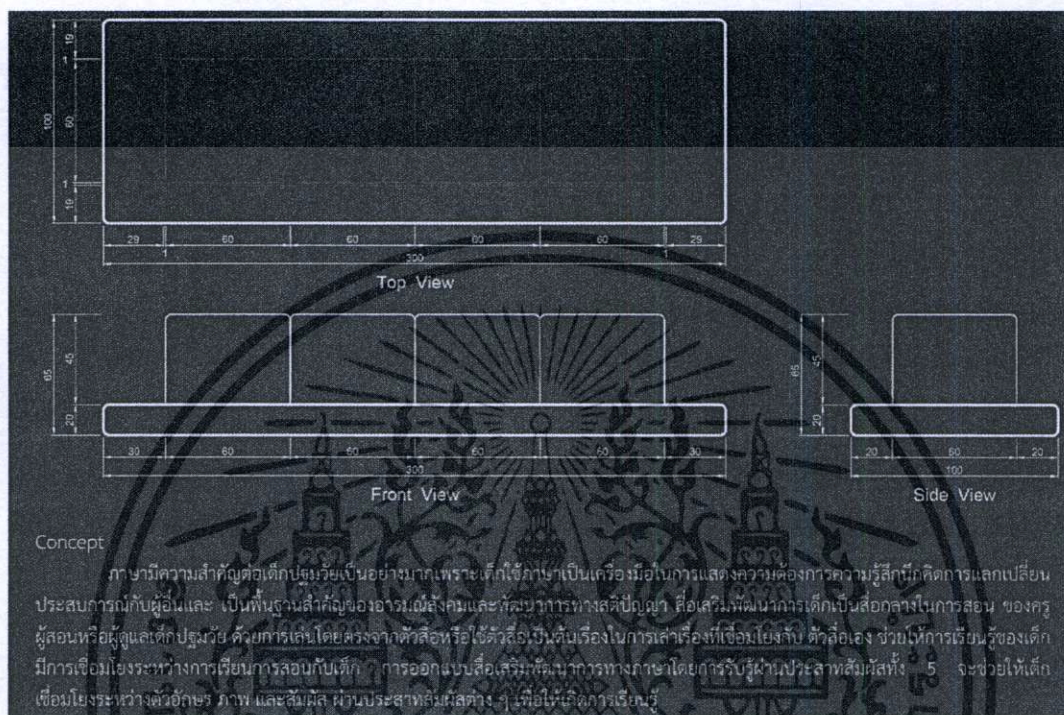

ภาพที่ 4.7 การวิเคราะห์รูปแบบผลิตภัณฑ์โดยการประยุกต์ใช้การวิเคราะห์ค่าความสำคัญทางการออกแบบ

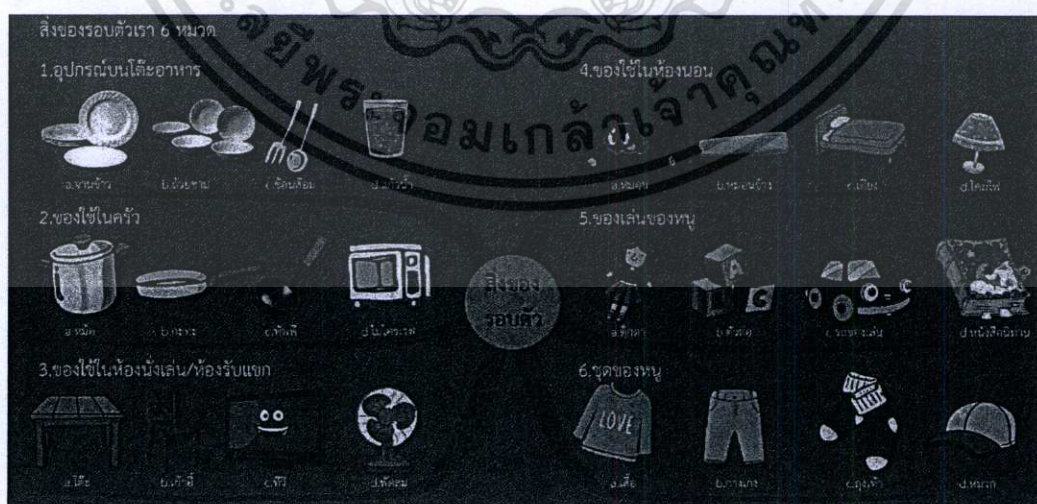
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 1.รูปแบบที่ 20 มีผลคะแนนความสอดคล้องรวม 23 คะแนน ได้ลำดับที่ 1
- 2.รูปแบบที่ 7 มีผลคะแนนความสอดคล้องรวม 22 คะแนน ได้ลำดับที่ 2
- 3.รูปแบบที่ 21 มีผลคะแนนความสอดคล้องรวม 22 คะแนน ได้ลำดับที่ 3

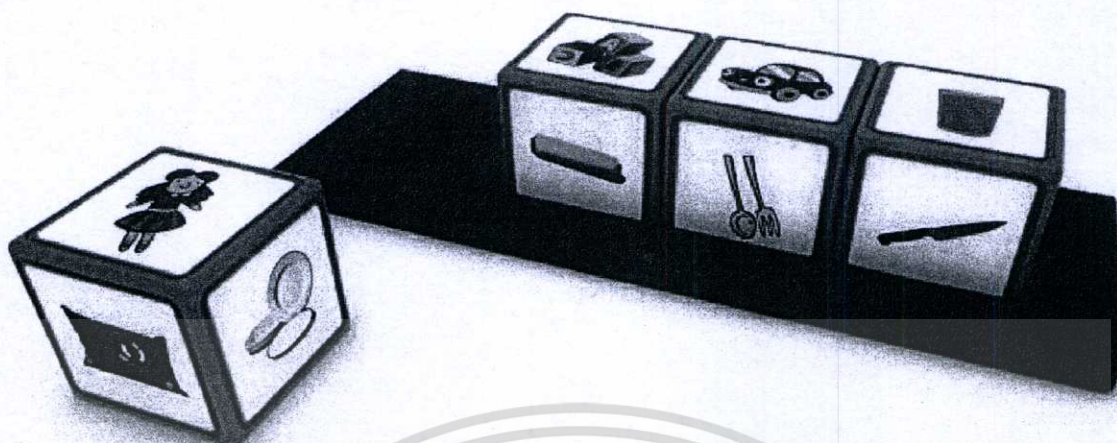
ภาพที่ 4.8 ภาพแสดงรูปด้านรูปแบบที่ 1 และ Concept ในการออกแบบภาพโดย : สิปปภาส ธนบุญลักษ์กฤต

ภาพที่ 4.9 ภาพแสดงการแบ่งหมวดรูปภาพสิ่งของรอบตัวเด็ก

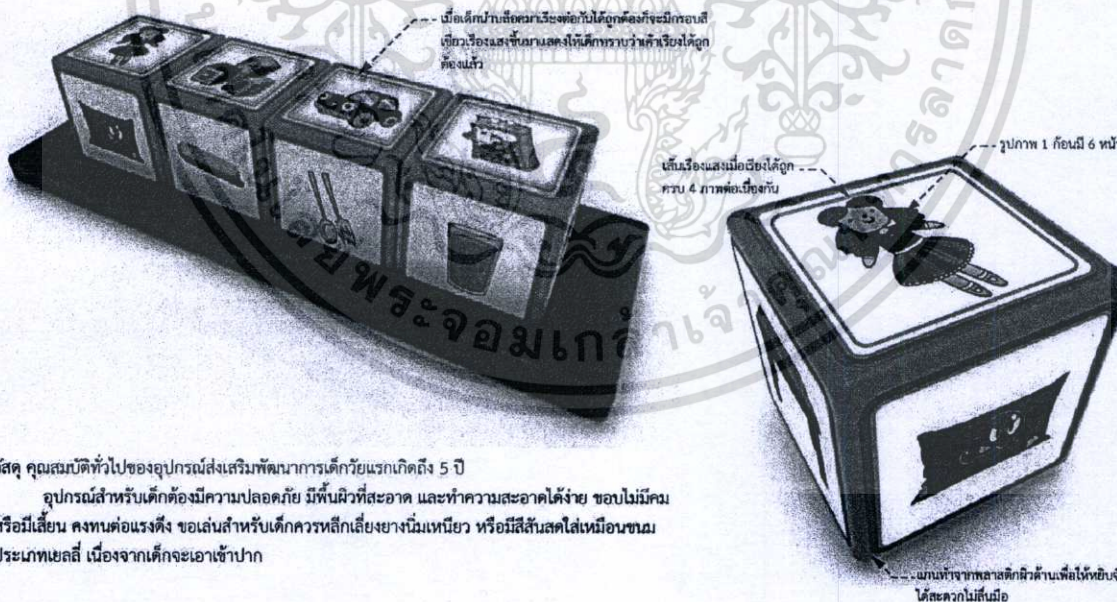
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุญลักษ์กฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ สงวนลิขสิทธิ์ สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิธีการเล่น
 ให้เด็กเลือกภาพที่มีความเกี่ยวข้องกันแล้ววางลงในกรอบเพื่อฝึกให้เด็กมีความคิดเชื่อมโยง โดยภาพที่เรียงต่อกันเป็นหมวดภาพของใช้ในชีวิตประจำวันของเด็ก เป็นการนำเอาหลักการ Mind map มาปรับใช้กับการเล่นของเด็ก โดยผู้ปกครองหรือผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะการเลือก และสอดแทรกเนื้อหาหรือบทสนทนา เพลงตามภาพ

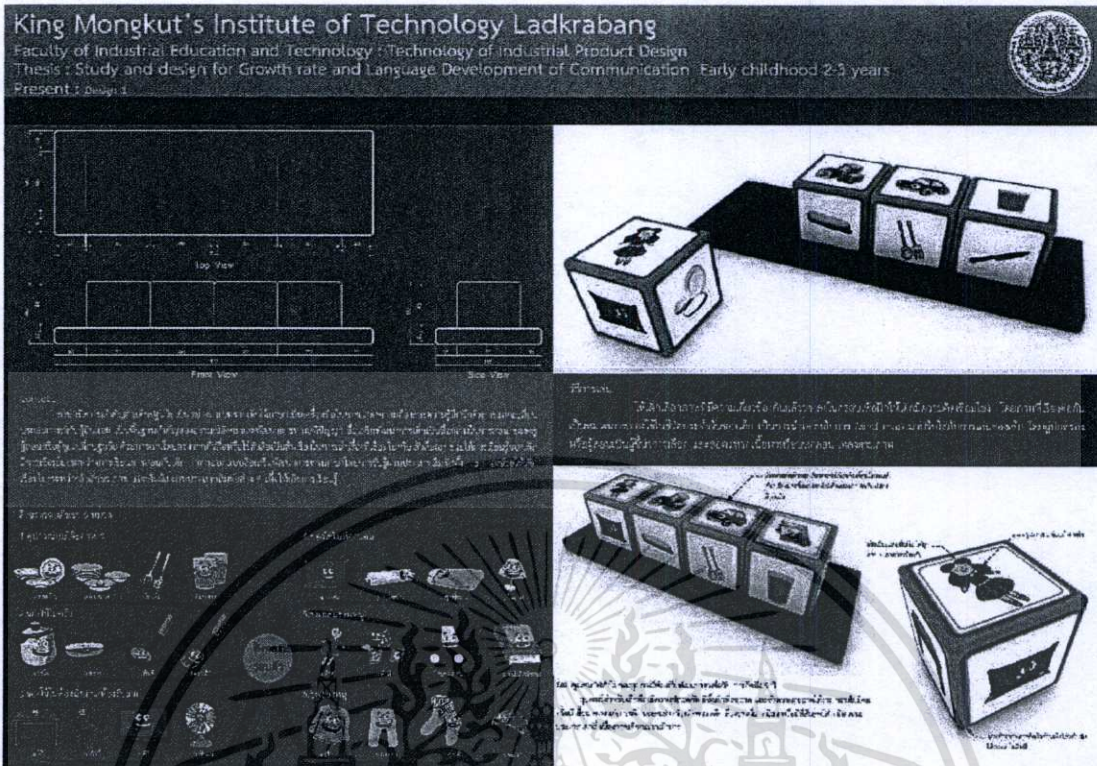
ภาพที่ 4.10 แสดงภาพรูปแบบที่ 1 และวิธีการเล่น
 ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุญลย์กฤต

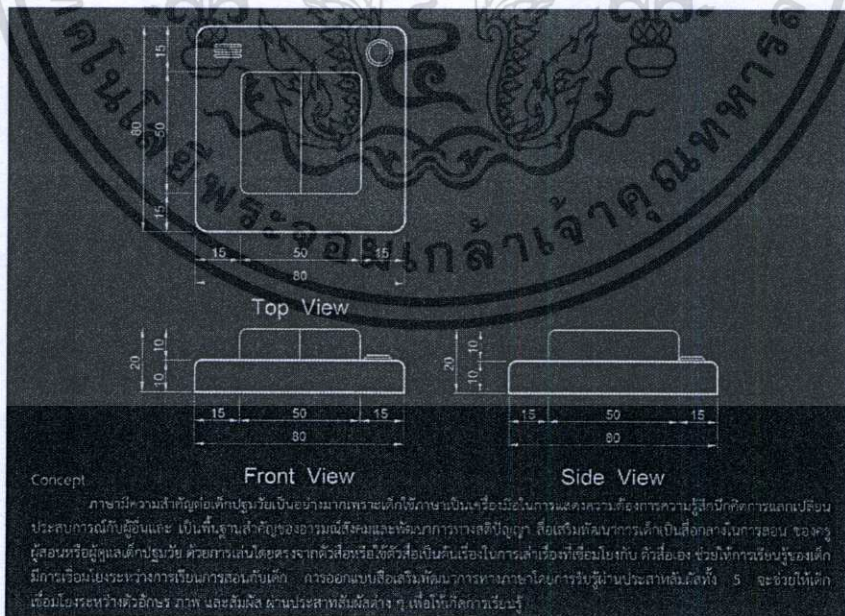
วัสดุ คุณสมบัติทั่วไปของอุปกรณ์ส่งเสริมพัฒนาการเด็กวัยแรกเกิดถึง 5 ปี
 อุปกรณ์สำหรับเด็กต้องมีความปลอดภัย มีพื้นผิวที่สะอาด และทำความสะอาดได้ง่าย ขอบไม่มีคมหรือมีเหลี่ยม คงทนต่อแรงดึง ขอเล่นสำหรับเด็กควรหลีกเลี่ยงยางนิ่มเหนียว หรือมีสีสังกะสีเหมือนขนมประเภทเยลลี่ เนื่องจากเด็กจะเอาเข้าปาก

ภาพที่ 4.11 ภาพแสดงรายละเอียดตัวรูปแบบผลิตภัณฑ์รูปแบบที่ 1
 ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุญลย์กฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.12 รูปแบบชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัย ช่วง 2-3 ปีรูปแบบที่ 1
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

ภาพที่ 4.13 ภาพแสดงรูปด้านรูปแบบที่ 2 และ Concept ในการออกแบบ
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

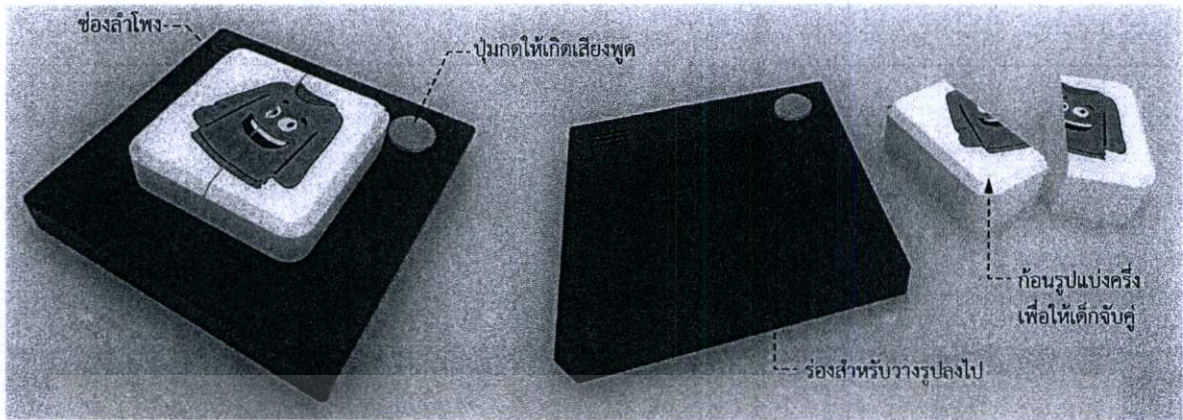

ภาพที่ 4.14 ชุดรูปภาพชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัย
ช่วง 2-3 ปีรูปแบบที่ 2
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

ภาพที่ 4.15 แสดงภาพรูปแบบที่ 2 และวิธีการเล่นภาพ
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

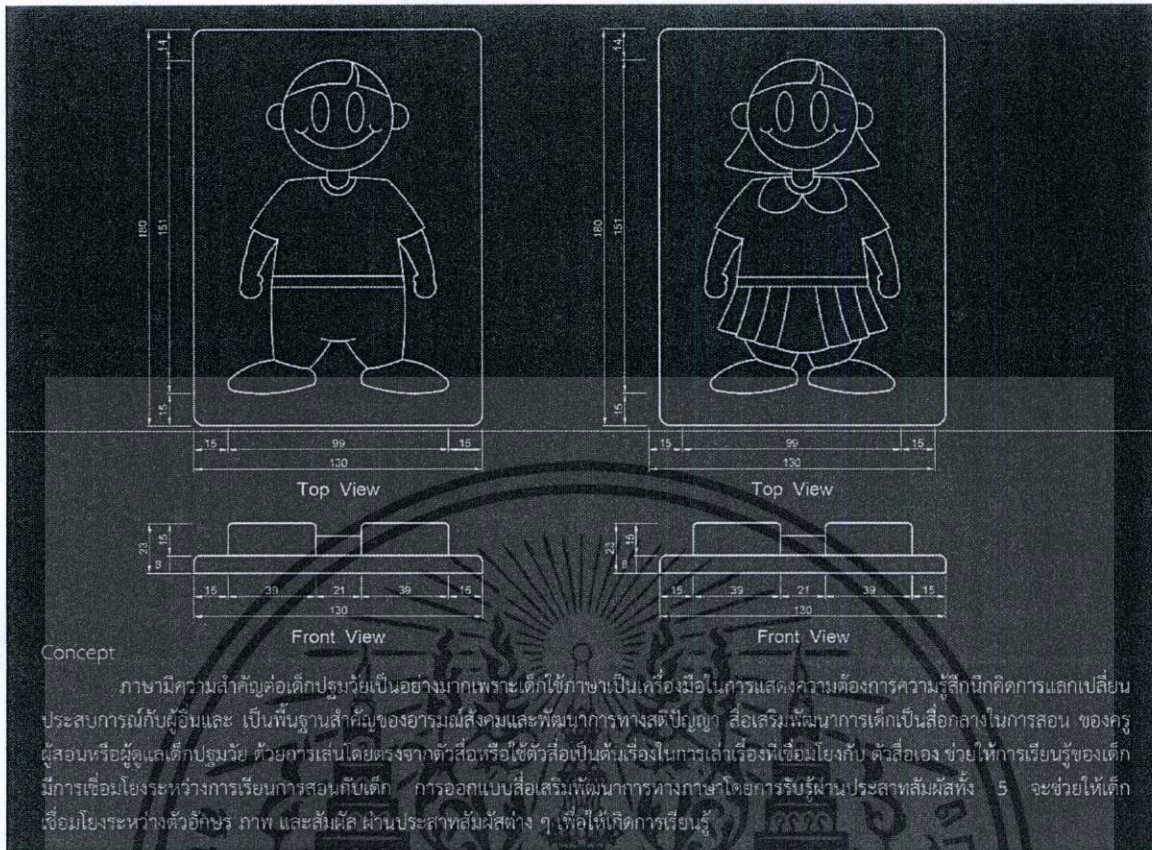

ภาพที่ 4.16 ภาพแสดงรายละเอียดตัวรูปแบบผลิตภัณฑ์รูปแบบที่ 2
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

ภาพที่ 4.17 รูปแบบชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัย
ช่วง 2-3 ปี รูปแบบที่ 2
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.18 ภาพแสดงรูปด้านรูปแบบที่ 3 และ Concept ในการออกแบบ
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

ภาพที่ 4.19 ภาพแสดงคู่สีรูปแบบที่ 3
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

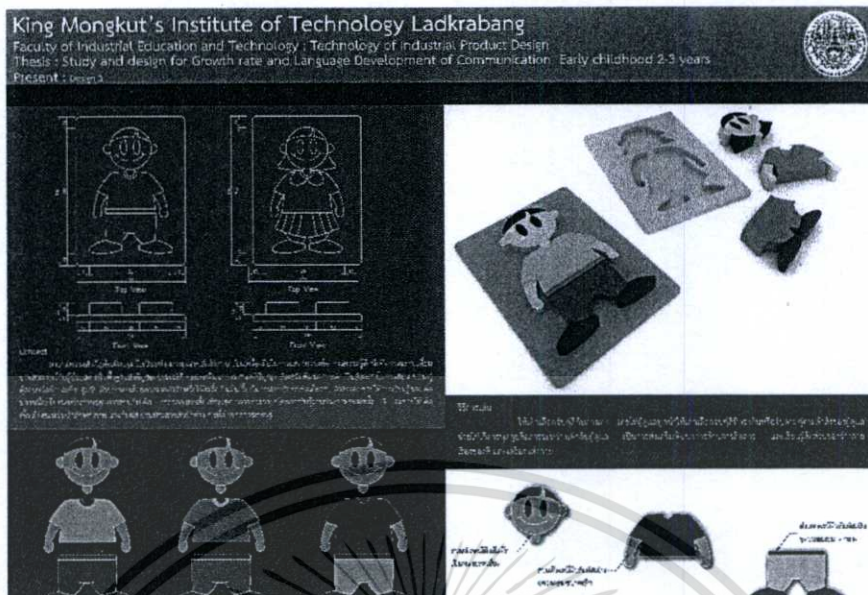
วิธีการเล่น
 ให้เด็กเลือกจับคู่สีกับบางแง่มุม โดยผู้ดูแลพจนานุกรมให้เด็กเลือกจับคู่สีที่ตรงกับหรือจับตามคำสั่งของผู้ดูแล
 พจนานุกรมให้เด็กหาจุดสัมผัสระหว่างเด็กกับผู้ดูแล เป็นการส่งเสริมพัฒนาการด้านประสาทสัมผัส และเรียนรู้สัดส่วนของร่างกาย
 เรื่องของสี และเครื่องแต่งกาย

ภาพที่ 4.20 แสดงภาพรูปแบบที่ 3 และวิธีการเล่นภาพ
 ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

ภาพที่ 4.21 ภาพแสดงรายละเอียดตัวรูปแบบผลิตภัณฑ์รูปแบบที่ 3
 ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.22 รูปแบบชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
 รูปแบบที่ 3
 ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

4.2.4 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่มีต่อรูปแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการวิจัยซึ่งได้แก่ แบบร่าง (Sketch Design) รูปแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 3 รูปแบบ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ จำนวน 3 ท่าน ทำการประเมินข้อมูลซึ่งแปรผลของการวิเคราะห์จากเครื่องมือแบบสอบถามด้านการออกแบบ การพัฒนาชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี การประเมินโดยความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ ที่ทำการประเมินรูปแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี โดยมีเกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นดังนี้

ตารางที่ 4.4 เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็น

ความหมาย	ช่วงคะแนน	น้ำหนักคะแนน
ระดับมากที่สุด	4.51 – 5.00	5
ระดับมาก	3.51 – 4.50	4
ระดับปานกลาง	2.51 – 3.50	3
ระดับน้อย	1.51 – 2.50	2
ระดับน้อยที่สุด	1.00 – 1.50	1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ จำนวน 6 ท่าน ที่ประเมินรูปแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี (N=6) ปรากฏผลการวิเคราะห์ ดังนี้

รายการประเมิน	รูปแบบที่ 1			รูปแบบที่ 2			รูปแบบที่ 3		
	N=6		ระดับความเหมาะสม	N=6		ระดับความเหมาะสม	N=6		ระดับความเหมาะสม
	\bar{x}	S.D.		\bar{x}	S.D.		\bar{x}	S.D.	
1.ด้านการส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษา									
1.1 ส่งเสริมด้านการพูด	4.00	0.41	มากที่สุด	4.00	0.63	มาก	3.83	0.98	ปานกลาง
1.2 ส่งเสริมด้านการฟัง	4.83	0.41	มากที่สุด	4.17	0.41	มาก	4.00	0.75	มาก
2.ด้านประสิทธิภาพของผลิตภัณฑ์									
2.1 ขนาดมีความเหมาะสมกับเด็ก	4.83	0.41	มากที่สุด	4.17	0.98	มาก	4.50	0.55	มาก
2.2 รูปทรงมีความสวยงามเหมาะสมกับเด็ก	4.5	0.55	มาก	4.33	0.82	มาก	4.33	0.82	มาก
2.3 มีสีสันสวยงามน่าดึงดูดตาต่อเด็ก	4.5	0.55	มาก	4.50	0.55	มาก	4.33	0.82	มาก
2.4 ลวดลายมีความเหมาะสมต่อเด็ก	4.67	0.52	มากที่สุด	4.17	0.41	มาก	4.17	0.75	มาก
2.5 วัสดุที่ใช้เหมาะสมกับผลิตภัณฑ์สำหรับเด็กปฐมวัย	3.67	0.82	มาก	4.00	0.63	มาก	4.00	0.63	มาก
3. ด้านความปลอดภัย									
3.1 มีความแข็งแรงทนทาน	4.33	0.82	มาก	4.17	0.40	มาก	4.00	0.63	มาก
3.2 วัสดุที่ใช้ปลอดภัยจากสารพิษ	4.33	0.82	มาก	4.33	0.82	มาก	4.33	0.82	มาก
3.3 ดูแลรักษา และทำความสะอาดได้ง่าย	4.33	0.82	มาก	4.50	0.84	มาก	4.17	0.75	มาก
รวม	4.48	0.61	มาก	4.23	0.65	มาก	4.17	0.75	มาก

จากตารางที่ 4.5 สามารถสรุประดับความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ และผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ ได้ค่า รูปแบบที่ 1 มีความเหมาะสมมาก ($\bar{X}=4.48$, S.D.=0.61) รูปแบบที่ 2 มีความเหมาะสมมาก ($\bar{X}=4.23$, S.D.=0.65) รูปแบบที่ 3 มีความเหมาะสมมาก ($\bar{X}=4.17$, S.D.=0.75) ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่า รูปแบบที่ 1 มีความเหมาะสมที่จะนำไปผลิตต้นแบบชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี จากนั้นผู้วิจัยได้ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ และปรับรูปแบบให้เหมาะสมกับการใช้งานมากยิ่งขึ้น จึงนำไปผลิตต้นแบบชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังรูปภาพที่ 4.11 รูปแบบชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

ภาพที่ 4.23 รูปแบบชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

ภาพที่ 4.24 รูปการณ์ทดสอบใช้งานชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

ภาพโดย : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3 ผลการวิเคราะห์การประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร

จากการสำรวจของชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ช่างต้นผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ประสิทธิภาพด้วยการประเมินชุดเสริมพัฒนาการรูปแบบที่ 1 ดังแสดงในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการรูปแบบที่ 1

ข้อ	ประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการ	ก่อนใช้ชุดเสริมพัฒนาการ		หลังใช้ชุดเสริมพัฒนาการ		รวม	
		\bar{x}	S.D	\bar{x}	S.D	\bar{x}	S.D
	ด้านการใช้งาน						
1	ชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเหมาะสมต่อการพัฒนาการด้านการพูด	4.0	0.74	4.6	0.52	4.3	0.42
2	ชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเหมาะสมต่อการพัฒนาการด้านการฟัง	3.9	0.32	4.5	0.53	4.2	0.42
	ด้านโครงสร้างและรูปแบบ						
3	รูปแบบของชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะทางภาษาให้เด็กปฐมวัย	4.0	0.47	4.5	0.53	4.25	0.35
4	รูปทรงเหมาะสมกับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี	3.9	0.57	4.6	0.51	4.25	0.49
5	สวดลายมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์	4.0	0.47	4.6	0.52	4.3	0.42
6	มีสีสันสวยงามสะดุดตา	3.8	0.63	4.8	0.42	4.3	0.71
	ด้านวัสดุ						
7	มีความเหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี	3.5	0.71	4.1	0.32	3.8	0.42
8	วัสดุที่ใช้ปลอดภัยจากสารพิษ	3.6	0.51	3.5	0.52	3.55	0.07
9	ดูแลรักษาและทำความสะอาดได้ง่าย	3.8	0.42	4	0.00	3.9	0.14
	ค่าเฉลี่ยรวมทุกด้าน	3.83	0.18	4.36	0.41	4.1	0.28
	t			5.03			

ผลจากการวิเคราะห์ตามตารางที่ 4.6 สรุปผลการประเมินการทดลองใช้ชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี โดยแบ่งเป็นการทดสอบก่อนเล่นและหลังเล่น โดยก่อนเล่นด้วยการให้ครูผู้สอนหรือผู้ดูแลเด็กนำสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาที่มีอยู่มาทดลองเล่น แล้วจึงให้ครูผู้สอนหรือผู้ดูแลเด็กทำการประเมินแบบสอบถาม จากนั้นเปลี่ยนสื่อเป็นชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเอกสารฉบับเอกสารที่ลงวันเวลาสำหรับการแข่งขันเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้ดูแลเห็นว่าประสิทธิภาพด้านการศึกษาไม่่าการณ์ใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ที่ได้พัฒนาบททดลองเล่นเพื่อเปรียบเทียบกับสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาที่มีอยู่แล้ว พบว่า เมื่อนำค่า t ที่คำนวณได้คือ 5.03 ไปทดสอบความมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยหาค่า df คือ 8 แล้วนำไปเปิดตารางค่า t -Test ที่ $t(0.05,8)$ ค่าที่คำนวณ คือ 5.03 มีค่ามากกว่าเปิดตาราง จึงสรุปว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเล่นและทดสอบหลังเล่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยผลการทดสอบหลังเล่นสูงกว่าก่อนเล่น หมายความว่าชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปีมีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้ได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยเรื่องการศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กวัยช่วง 2-3 ปี ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยไว้ดังนี้

- 5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 5.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 5.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 5.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 5.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 5.6 สรุปผลการวิจัย
- 5.7 อภิปรายผล
- 5.8 ข้อเสนอแนะ

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 5.1.1 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
- 5.1.2 เพื่อออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
- 5.1.3 เพื่อประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร

5.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้เลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Perposive sampling) ซึ่งพิจารณาเป็นตัวแทนของกลุ่มประชากรดังนี้

กลุ่มที่ 1 วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ครูผู้สอนและสภาพแวดล้อมในกลุ่มนักเรียนชั้นเตรียมอนุบาล

กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูผู้สอนนักเรียนชั้นเตรียมอนุบาลหรือผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ซึ่งผู้วิจัย

ใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 15 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กลุ่มที่ 2 วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และ ผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการสำหรับเด็กเล็ก

กลุ่มตัวอย่าง คือ

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม จำนวน 3 ท่าน จากสาขาวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, สาขาวิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบอุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

2. ผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการเด็ก โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 3 คน โดยเป็นผู้มีประสบการณ์การสอนในชั้นเรียนเตรียมอนุบาลอย่างน้อย 5 ปีขึ้นไป จากโรงเรียนพระยาประเสริฐสุนทราศรัย(กระจ่าง สิงหเสนี)

กลุ่มที่ 3 วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการสำหรับเด็กเล็ก, ผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี และ นักจิตวิทยาพัฒนาการเด็ก

กลุ่มตัวอย่าง คือ

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการเด็ก โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 6 คน โดยเป็นผู้มีประสบการณ์การสอนในชั้นเรียนเตรียมอนุบาลอย่างน้อย 5 ปีขึ้นไป จากโรงเรียนอุดมศึกษา โรงเรียนพระยาประเสริฐสุนทราศรัย โรงเรียนสุเหร่าดอนสะแก โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว โรงเรียนสามัคคีธรรม และโรงเรียนอนุบาลราชพงษา

2. ผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ในเขตวังทองกลางจังหวัดกรุงเทพมหานครจำนวน 3 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling)

3. นักจิตวิทยาพัฒนาการเด็กซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 1 คนโดยเป็นผู้มีประสบการณ์การเกี่ยวกับการพัฒนาการเด็กอย่างน้อย 5 ปีขึ้นไป

5.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อประกอบภาคศึกษาการวิจัย ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือดังต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.3.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

1. แบบสัมภาษณ์ผู้สอนหรือผู้ดูแลเด็ก ภายในโรงเรียน เพื่อสอบถามข้อมูลทั่วไปของโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษา การเรียนภายในห้องเรียนของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี โดยการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

2. แบบสังเกต เพื่อสังเกตพฤติกรรมการเรียน การเล่นของเด็กปฐมวัยภายในห้องเรียน

5.3.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 เพื่อออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

1. แบบสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนารูปแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี โดยสัมภาษณ์ความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ และผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมพัฒนาเด็ก จำนวน 3 ท่านโดยแบบสัมภาษณ์มีข้อมูลทั้งหมด 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ โดยให้ผู้ถูกสัมภาษณ์กรอกข้อมูล คือ ชื่อของผู้ถูกสัมภาษณ์ ตำแหน่ง/หน้าที่ปัจจุบัน สถานที่ทำงาน

ส่วนที่ 2 เป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยให้ประเมินแบบร่าง (Sketch Design) จำนวน 3 แบบ ข้อมูลการประเมินรูปแบบชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อการสื่อสาร มีด้วยกัน 3 ด้าน คือ ด้านการส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษา ด้านประสิทธิภาพของผลิตภัณฑ์ และด้านความปลอดภัย

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ ข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัย

5.3.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 3 เพื่อประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร

1. แบบประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ที่พัฒนาใหม่เป็นแบบประเมินประสิทธิภาพ โดยผู้วิจัยเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมในการเล่นชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี โดยแบบประเมินมีข้อมูลทั้งหมด 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบประเมิน โดยให้ผู้ประเมินกรอกข้อมูล คือ ตำแหน่ง วันที่ สถานที่

ส่วนที่ 2 เป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยให้ประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อการสื่อสาร มีด้วยกัน 3 ด้าน คือ ด้านการใช้งาน ด้านโครงสร้างและรูปแบบ และด้านวัสดุ

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ ข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.4.1 ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. เก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาภายในห้องเรียน กิจกรรมการเรียนรู้ รูปแบบการเรียน การส่งเสริมการเรียนรู้สำหรับเด็ก ปัจจัยสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ภาษา และจากการศึกษาเอกสาร ตำรา ที่เกี่ยวข้อง

2. ทำการติดต่อทางโรงเรียน และผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้อง เพื่อพูดคุยด้วยวาจาพร้อมแนะนำตัวเองและวัตถุประสงค์ในการทำงานวิจัย เพื่อสร้างความคุ้นเคยความสัมพันธ์อันดี นัดหมาย วัน เวลา ขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูล และสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการต่อไป

3. ผู้วิจัยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์จากงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ อุดสาหกรรม สถาบันพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถึงหน่วยงานต่างๆ ที่ต้องการเข้าไป เก็บข้อมูลทั่วไปของโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ภายในห้องเรียน และการส่งเสริมการเรียนรู้สำหรับเด็ก

4. ผู้วิจัยดำเนินการออกแบบและผลิตต้นแบบชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ประเมินผลของผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไข ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ เครื่องเล่นสนามตามคำแนะนำ

5. ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์เป็นผู้บันทึกและเก็บข้อมูล โดยนำต้นแบบชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสารทดสอบประสิทธิภาพ ประเมินผลโดยผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ทำแบบประเมินและพิจารณาต้นแบบ พร้อมทั้งทดลองใช้งานชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร แบบไม่มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กที่ถูกสังเกตการณ์

5.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

5.5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลจำแนกได้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจาก การสัมภาษณ์ครูผู้สอนและผู้ดูแลเด็กชั้นเตรียมอนุบาลในโรงเรียน การสังเกตภายในห้องเรียน สอบถามข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนรู้การสอนภาษาของเด็ก มาสรุปและแปลผลโดยการบรรยาย

2. วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ผู้วิจัยนำข้อมูลด้านการการศึกษามาเข้าสู่กระบวนการวิเคราะห์ โดยใช้กรอบแนวความคิดการคิดวิเคราะห์เพื่อการออกแบบ กรอบแนวความคิดการกระจายหน้าที่เชิงคุณภาพมาวิเคราะห์เพื่อทำการร่างแบบ จำนวน 30 รูปแบบ และทำการเลือกแบบร่างจากการวิเคราะห์ค่าความสำคัญทางการออกแบบ นำมาวิเคราะห์โดยการเลือกค่าคะแนนที่มากที่สุด จำนวน 3 รูปแบบ จากนั้นผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อสอบถามความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ เพื่อใช้ตารางประเมินผลด้านการพัฒนารูปแบบโดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบน เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาตรฐาน (S.D.) เพื่อสรุป หารูปแบบชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

3. วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ผู้วิจัยนำต้นแบบชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อการสื่อสารที่ได้พัฒนาใหม่มาประเมินประสิทธิภาพ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญทดลองใช้งานชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาต่อเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี โดยผู้วิจัยเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมแบบไม่มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กที่ถูกสังเกตการณ์ และใช้เครื่องมือประเมินประสิทธิภาพ ประเมินผลโดย ใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และตารางค่า t-Test เพื่อสรุปผลในงานวิจัย

5.6 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาและพัฒนาชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากการศึกษาเข้าสู่กระบวนการวิเคราะห์และพัฒนาแบบสามารถสรุปผลงานวิจัย ดังนี้

5.6.1 ผลการวิเคราะห์การศึกษาพฤติกรรมและพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

1. ผลการศึกษาข้อมูลการศึกษาพฤติกรรมและพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี พบว่าการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษามักจัดกลุ่มการสอนตามลักษณะของกิจกรรม โดยส่วนมากจัดเป็นกลุ่มย่อย เด็กทุกคนในกลุ่มจะมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ ลักษณะเป็นการโต้ตอบกันภายในกลุ่ม หรือครูเป็นลีดเดอร์คอยถามตอบโดยใช้สื่อเป็นตัวกลางในการดำเนินกิจกรรม เด็กมักสนใจสื่อที่มีความแปลกใหม่ ลักษณะการสื่อสารของเด็กระหว่างการเล่นมักเป็นประโยคง่ายๆ คำศัพท์ที่มักใช้เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของตัวเด็ก และมักเล่นเป็นบทบาทสมมติ เลียนแบบจากสิ่งรอบตัวของเด็กโดยการสังเกตของตัวเด็กเอง เช่น เลียนแบบท่าทางการคุยโทรศัพท์จากผู้ปกครอง หรือการเลียนแบบจากครูโดยสมมติตัวเองเป็นคุณครูและเพื่อนเป็นนักเรียน จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ภายในห้องเรียน เด็กสามารถเรียนรู้ผ่านการรับรู้ประสาทสัมผัส โดยการมองเห็น การสัมผัส การพูด และการฟัง กับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก

2. ผลการวิเคราะห์ด้านพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วงอายุ 2-3 ปี พบว่าการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาช่วยพัฒนาการทางด้านภาษา อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นสื่อกลางให้คุณครูหรือผู้ดูแลเด็กได้โต้ตอบกับเด็ก กระตุ้นให้เด็กเกิดการสื่อสารกับคุณครูหรือผู้ดูแลเด็ก รวมไปถึงช่วยให้เกิดการสื่อสารระหว่างเด็กด้วยกัน กระตุ้นจินตนาการผ่านการเล่นบทบาทสมมติและการถามตอบนำไปสู่การเล่าเรื่องโดยใช้สื่อเป็นต้นเรื่อง พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี เด็กสามารถสื่อสารด้วยคำศัพท์ที่ง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน เด็กสามารถเข้าใจคำพูดหรือคำสั่งของคุณครูหรือผู้ดูแลได้ในระดับหนึ่ง โดยคำสั่งเหล่านั้นต้องเป็นสิ่งที่เด็กเคยมีประสบการณ์ เด็กช่วงวัยนี้สามารถแยกแยะสิ่งของรอบตัวได้ แยกเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สีเป็นสีได้แต่ไม่สามารถจัดกลุ่มสีได้ และสามารถบอกอวัยวะในตัวเองได้ และรับเรื่องราวที่พบเจอไปเล่า ต่อได้ในระดับหนึ่งอาจไม่เต็มประโยค

3. ผลการวิเคราะห์การศึกษาการพัฒนาารูปแบบสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา พบว่า สื่อต้องมีความน่าสนใจ ดึงดูดความสนใจของเด็กได้ โดยภาพประกอบเป็นลักษณะภาพการ์ตูน เด็กจะให้ความสนใจมากกว่าภาพเสมือนจริง ภาพต้องไม่ซับซ้อนจนเกินไปเป็นลักษณะภาพง่ายๆ ชัดเจนเด็กมองแล้วสามารถบอกได้ว่าภาพคืออะไร ตัวสื่อมีมิติให้เด็กสามารถสัมผัสได้จะช่วยให้เด็กเชื่อมโยงระหว่างตัวอักษร ภาพ และสัมผัส ผ่านประสาทสัมผัสต่างๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ สีสันสดใสไม่แสบตา ทำจากวัสดุที่ไม่มีพิษภัยต่อเด็ก ขนาดพอเหมาะ น้ำหนักไม่มาก และไม่มีเหลี่ยมมุม

5.6.2 ผลการวิเคราะห์การออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

ผู้วิจัยสรุประดับความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ และผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ ได้ค่า รูปแบบที่ 1 มีความเหมาะสมมาก ($\bar{X}=4.48$, S.D.=0.61) รูปแบบที่ 2 มีความเหมาะสมมาก ($\bar{X}=4.23$, S.D.=0.65) รูปแบบที่ 3 มีความเหมาะสมมาก ($\bar{X}=4.17$, S.D.=0.75) ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่า รูปแบบที่ 1 มีความเหมาะสมที่จะนำไปผลิตต้นแบบชุดเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

5.6.3 ผลการวิเคราะห์การประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่พัฒนาใหม่

ผู้วิจัยนำต้นแบบชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสารที่ได้พัฒนาใหม่มาประเมินประสิทธิภาพสรุปผลการประเมินประสิทธิภาพโดยแบ่งเป็นการทดสอบก่อนเล่นและหลังเล่น พบว่า ชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาเหมาะสมต่อการพัฒนาการด้านการพูดอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X}=4.6$, S.D.=0.52) และเหมาะสมต่อการพัฒนาการด้านการฟังอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X}=4.5$, S.D.=0.53) รูปแบบของชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะทางภาษาให้เด็กปฐมวัยอยู่ในระดับเหมาะสมมาก ($\bar{X}=4.5$, S.D.=0.53) รูปทรงเหมาะสมกับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X}=4.6$, S.D.=0.51) ลวดลายมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X}=4.6$, S.D.=0.52) มีสีสันสวยงามสะดุดตาอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X}=4.8$, S.D.=0.42) มีความเหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปีอยู่ในระดับเหมาะสมมาก ($\bar{X}=4.1$, S.D.=0.32) วัสดุที่ใช้ปลอดภัยจากสารพิษอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง ($\bar{X}=3.5$, S.D.=0.52) ดูแลรักษาและทำความสะอาดได้ง่ายอยู่ในระดับเหมาะสมมาก ($\bar{X}=4.0$, S.D.=0.00) และค่าเฉลี่ยการประเมินประสิทธิภาพรวมทั้งหมดอยู่ในระดับเหมาะสมมาก ($\bar{X}=4.36$, S.D.=0.41)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.7 อภิปรายผล

จากผลการวิจัยผู้วิจัยสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

5.7.1 อภิปรายผล การศึกษาข้อมูลการศึกษาพฤติกรรมและพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

1. ข้อมูลด้านการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กวัยปฐมช่วง 2-3 ปี จากแบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ และเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่า เด็กสามารถเรียนรู้ผ่านการรับรู้ประสาทสัมผัส โดยการมองเห็น การสัมผัส การพูด และการฟัง กับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 3 ปี (2560) ประสพการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญาเป็นการสนับสนุนให้เด็กได้รับรู้และเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวในชีวิตประจำวัน ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า และการเคลื่อนไหว ได้พัฒนาการใช้ภาษาสื่อความหมายและความคิด รู้จักสังเกตคุณลักษณะต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสี ขนาด รูปร่าง รูปทรง ผิวสัมผัส จดจำชื่อเรียกสิ่งต่าง ๆ รอบตัว ประสพการณ์สำคัญที่ควรส่งเสริมประกอบด้วย การตอบคำถามจากการคิด การเชื่อมโยงจาก ประสพการณ์เดิม การเรียงลำดับเหตุการณ์ การยืดหยุ่นความคิดตามวัย การจดจ่อใส่ใจ การสังเกตวัตถุหรือ สิ่งของที่มีสีส่นและรูปทรงที่แตกต่างกัน การฟังเสียงต่าง ๆ รอบตัว การฟังนิทานหรือเรื่องราวสั้นๆ การพูดบอก ความต้องการ เล่าเรื่องราว การสำรวจ และการทดลองอย่างง่าย ๆ การคิดวางแผนที่ไม่ซับซ้อน การคิด ตัดสินใจหรือคิดแก้ปัญหาในเรื่องที่ง่าย ๆ ด้วยตนเอง การแสดงความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ เป็นต้น การใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า เป็นการกระตุ้นการเรียนรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้าในการมองเห็น การได้ยินเสียง การลิ้มรส การได้กลิ่น และการสัมผัสจับต้องสิ่งต่าง ๆ ที่แตกต่างกันในด้านขนาด รูปร่าง สี น้ำหนัก และผิวสัมผัส เช่น การเล่นมองตนเองกับกระจกเงา การเล่นของเล่นที่มีพื้นผิวแตกต่างกัน เป็นต้น

2. ข้อมูลด้านศึกษาพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี เด็กส่วนใหญ่มีพัฒนาการทางภาษาสมวัย สามารถสื่อสารได้ในระดับหนึ่ง การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาที่เหมาะสมจะช่วยให้เด็กสามารถมีทักษะการสื่อสารที่ดี สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 3 ปี(2560) คุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่ 6 สื่อความหมายและใช้ภาษาได้เหมาะสมกับวัยของเด็กช่วง 2-3 ปี การรับรู้และเข้าใจภาษาได้ตามวัย เด็กสามารถร้องเพลงได้บางคำ และร้องคลอตามทำนอง สนใจดูหนังสือนิทานภาพ การแสดงออกหรือพูดเพื่อสื่อความหมาย เด็กสามารถพูดเป็นวลีสั้นๆ มักจะถามคำถาม “อะไร” และ”ทำไม” เป็นไปในทางเดียวกันกับงานวิจัยของ วลัยรัตน์ จันทร์เสมา(2554) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารแบบวัจนภาษาของเด็กปฐมวัย การกระตุ้นให้เด็กเรียนรู้และพัฒนาภาษาผ่านกิจกรรมเพื่อให้เด็กได้ฝึกการใช้ภาษาและพัฒนาการพูด ครูจำเป็นต้องใช้คำถามให้เด็กได้มีโอกาสพูด อภิปราย แสดงความคิดเห็นอย่างสม่ำเสมอ เป็นการส่งเสริมพัฒนาการภาษาสื่อสารได้ดีขึ้น และการที่เด็กได้สนทนาเกี่ยวกับเรื่องราวที่เรียนเชื่อมโยงจากประสพการณ์เดิมของเด็ก ทำให้เด็กเรียนรู้และมีความมั่นใจในการใช้ภาษาสื่อสารมากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ข้อมูลด้านการศึกษาการพัฒนาารูปแบบชุดเสริมพัฒนาการทางภาษา ชุดเสริมพัฒนาการเด็กเป็นสื่อกลางในการสอนของครูผู้สอนหรือผู้ดูแลเด็กปฐมวัย ด้วยการเล่นโดยตรงจากตัวสื่อ หรือใช้ตัวสื่อเป็นต้นเรื่องในการเล่าเรื่องที่เชื่อมโยงกับตัวสื่อเอง ช่วยให้การเรียนรู้ของเด็กมีการเชื่อมโยงระหว่างการเรียนการสอนกับเด็ก การออกแบบสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาต้องมีความน่าสนใจ ดึงดูดความสนใจของเด็กได้ โดยภาพประกอบเป็นลักษณะภาพการ์ตูน เด็กจะให้ความสนใจมากกว่าภาพเหมือนจริง ภาพต้องไม่ซับซ้อนจนเกินไปเป็นลักษณะภาพง่าย ๆ ชัดเจนเด็กมองแล้วสามารถบอกได้ว่าภาพคืออะไร ตัวสื่อมีมิติ ให้เด็กสามารถสัมผัสได้จะช่วยให้เด็กเชื่อมโยงระหว่างตัวอักษร ภาพ และสัมผัส ผ่านประสาทสัมผัสต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ สีสันสดใสไม่แสบตา ทำจากวัสดุที่ไม่มีพิษภัยต่อเด็ก ขนาดพอเหมาะ น้ำหนักไม่มาก และไม่มีเหลี่ยมมุม เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับวัสดุรีซี นาคสนิท(2557) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการออกแบบของเล่นเสริมการเรียนรู้ ชุดพยัญชนะภาษาไทย สำหรับเด็กก่อนวัยเรียนได้ให้ข้อเสนอแนะการทำสื่อที่ช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ควรมีรูปแบบที่หลากหลาย เช่นทำให้เกิดเสียง หรือการใช้สัมผัสที่แตกต่างกัน เพื่อช่วยเร้าความสนใจของเด็ก และทำให้เด็กจดจำได้

5.7.2 อภิปรายผลการออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

1. จากกรอบแนวคิดวิเคราะห์เพื่อการออกแบบ ได้ข้อจำกัดการพัฒนาารูปแบบ ชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปีคือ ความปลอดภัยในการใช้งาน ความแข็งแรงทนทาน ส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาสำหรับเด็ก ขนาด สัดส่วนเหมาะสมกับการใช้งาน การซ่อมแซมได้ง่าย และใช้วัสดุอย่างเหมาะสมและคุ้มค่า ตรงกับ แนวความคิดของ (ทรงวุฒิ เอกวุฒินงศา, 2557 :97) กล่าวว่าการวิเคราะห์การออกแบบที่เน้นการ ตรวจสอบและประเมินความน่าจะเป็นจากข้อจำกัดการออกแบบด้านต่างๆผู้วิจัยจึงได้ให้ความสำคัญ ในเรื่องประโยชน์ใช้สอย ความสวยงาม คุณภาพและราคา

2. ด้านการออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษา

2.1 ด้านการส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษา จากการนำเสนอผลงานการพัฒนาารูปแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร สรุปได้รูปแบบที่ 1 มีความเหมาะสมระดับมาก ที่จะนำมาผลิตต้นแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ส่วนผลการประเมินระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษา พบว่า มีความเหมาะสมในการส่งเสริมพัฒนาการด้านการพูดและการฟัง สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 3 ปี(2560) ประสพการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญาเป็นการสนับสนุนให้เด็กได้รับรู้และเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวในชีวิตประจำวัน ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้าและการเคลื่อนไหว ได้พัฒนาการใช้ภาษาสื่อความหมายและความคิด รู้จักสังเกตคุณลักษณะต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสี ขนาด รูปร่าง รูปทรง ผิวสัมผัส จดจำชื่อเรียกสิ่งต่าง ๆ รอบตัว ประสพการณ์สำคัญที่ควรส่งเสริมประกอบด้วย การตอบคำถามจากการเอ็กซเรย์เป็นเอกสารที่ส่งวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คิด การเชื่อมโยงจาก ประสบการณ์เดิม การเรียงลำดับเหตุการณ์ การยืดหยุ่นความคิดตามวัย รวดจ่อใส่ใจ การสังเกตวัตถุหรือ สิ่งของที่มีสีส่นและรูปทรงที่แตกต่างกัน การฟังเสียงต่าง ๆ รอบตัว การฟังนิทานหรือเรื่องราวสั้นๆ การพูดบอก ความต้องการ เล่าเรื่องราว การสำรวจ และการทดลองอย่างง่าย

2.2. ด้านประสิทธิภาพของผลิตภัณฑ์ จากการนำเสนอผลงานการพัฒนาแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร สรุปได้รูปแบบที่ 1 มีความเหมาะสมระดับมาก ที่จะนำมาผลิตต้นแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ส่วนผลการประเมินระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านประสิทธิภาพของผลิตภัณฑ์ พบว่าขนาดมีความเหมาะสมกับเด็ก รูปทรงมีความสวยงามเหมาะสมกับเด็ก เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับวัลชुरีย์ นาคสนิท(2557) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการออกแบบของเล่นเสริมการเรียนรู้ ชุดพยัญชนะภาษาไทย สำหรับเด็กก่อนวัยเรียนได้ให้ข้อเสนอแนะการทำสื่อที่ช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ควรมีรูปแบบที่หลากหลาย เช่นทำให้เกิดเสียง หรือการใช้สัมผัสที่แตกต่างกัน เพื่อช่วยสร้างความสนใจของเด็ก และทำให้เด็กจดจำได้

2.3. ด้านความปลอดภัย จากการนำเสนอผลงานการพัฒนาแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร สรุปได้รูปแบบที่ 1 มีความเหมาะสมระดับมาก ที่จะนำมาผลิตต้นแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ส่วนผลการประเมินระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านความปลอดภัย พบว่า ชุดเสริมพัฒนาการทางภาษามีความแข็งแรงทนทาน วัสดุที่ใช้ปลอดภัยจากสารพิษ สอดคล้องกับแนวความคิด (ของอุดมศักดิ์ สาริบุตร. 2540 : 106-109) กล่าวว่า ในการเลือกใช้วัสดุต่างๆ มาใช้เพื่อการผลิตนั้นมีอยู่หลายชนิดขึ้นอยู่กับ การเลือกใช้ที่ถูกต้อง

5.7.3 อภิปรายผล การประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่พัฒนาใหม่

จากการนำต้นแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารที่ได้พัฒนาใหม่มาประเมินผลการทดลองใช้ ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผล ประเมินผลการทดลองใช้ พัฒนาการทางด้านการพูดมีความเหมาะสมในระดับมาก พัฒนาการทางด้านการฟังมีความเหมาะสมในระดับมาก รูปแบบของชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะทางภาษาในเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยผลการทดสอบหลังเล่นสูงกว่าก่อนเล่น หมายความว่าชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้ได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของเพียเจต์, ฮอลลิเดย์ และ กูดแมน (Piaget, 1963; Halliday, 1975; Goodman, 1986) ได้ให้ ความหมายของคำว่าภาษาแรกเริ่มว่า หมายถึง ภาษาที่เด็กรับรู้ เข้าใจ และถ่ายทอดความคิดด้วย สัญลักษณ์หลายแบบผสมผสานกันอย่างมีจุดมุ่งหมายผ่านการฟัง พูด อ่าน เขียน และคิดจากประสบการณ์จริงในชีวิตประจำวัน โดยการเชื่อมโยงความรู้ใหม่ให้เข้ากับความรู้และประสบการณ์ เดิมที่ติดตัวมาก่อนของผู้เรียน จนสามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่ขึ้นภายในตนเองและถ่ายทอดให้ ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.8 ข้อเสนอแนะ

5.8.1 ข้อเสนอแนะในการนำวิจัยไปใช้

1. งานวิจัยนี้ สามารถนำไปส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษา ได้ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 3 ปี(2560) เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาของเด็กช่วงวัย 2-3 ปี
2. ชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร สามารถนำไปบูรณาการร่วมกับวิชาเรียน หรือ กิจกรรมการเรียนภายในห้องเรียน
3. วัสดุที่นำมาใช้ในการผลิตควรคำนึงถึงความปลอดภัยจากสารพิษ ดูแลรักษาและทำความสะอาดได้ง่าย

5.8.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. งานวิจัยนี้สามารถ นำไปต่อยอดในเรื่องของการเพิ่มรูปแบบ ของชุดเสริมพัฒนาการด้าน ภาษา ให้มีรูปแบบที่หลากหลาย และน่าสนใจยิ่งขึ้น
2. ควรนำเสนอผลงานวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทางด้าน การศึกษา เช่น นำเสนอต่อหน่วยงาน ภาครัฐ ให้ผลิตเป็นชุดสื่อเสริมการเรียนรู้ภายในห้องเรียน ซึ่งเป็นการเสริมสร้างพัฒนาการทางด้านภาษา
3. งานวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษากระบวนการผลิตในระบบอุตสาหกรรม และวัสดุที่มีคุณภาพ เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนา ชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้มีราคาที่เหมาะสมเพื่อเป็น ทางเลือกในการผลิตสินค้าที่เหมาะสมกับต้นทุน
4. ควรจัดทำคู่มือวิธีการเล่น และข้อควรระวัง เพื่อให้ผู้ใช้งานสามารถนำไปใช้งานได้อย่างมี ประสิทธิภาพตรงต่อวัตถุประสงค์ที่จัดทำตัวผลิตภัณฑ์ขึ้นมา
5. ควรพัฒนารูปแบบการเล่นให้สอดคล้องกับรูปแบบการเล่นระหว่างผู้ปกครองกับบุตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

จิราพร ชมพิกุล,ปราณี สุทธิสุนทร, เกรียงศักดิ์ ซื่อเลื่อมและคุณณี คำมี. 2552. รายงานการวิจัย

สัมพันธภาพในครอบครัว. นครปฐม : สถาบันพัฒนาการสาธารณสุขอาเซียน

มหาวิทยาลัยมหิดล

ชิตาพร เอี่ยมสะอาด. 2548. เด็กปฐมวัยกับทักษะทางภาษา. สุราษฎร์ธานี : คณะครุศาสตร์.

ชนิพรรณ จาติเสถียร, กันตวรรณ มีสมสารและอภิรดี ไชยกาล. 2560. การส่งเสริมความสามารถ

ทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : สมาคมอนุบาลศึกษาแห่งประเทศไทยในพระ

ราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

เต็มศักดิ์ คทวนิช. 2546. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดยูเคชั่น.

ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา. 2557. หลักการคิดวิเคราะห์เพื่อการออกแบบผลิตภัณฑ์พื้นฐานการคิดเชิง

พัฒนาผลิตภัณฑ์. กรุงเทพฯ : หจก.มีน เซอร์วิสเซ็พพลาย.

นิรัช สุตสังข์. 2548. การวิจัยการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์

พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. 2549. ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มานพ ดันตระบัณฑิตย์. 2556. วัสดุวิศวกรรม. กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)

บุษบง ดันตวงศ์. 2536. แนวคิดและหลักการในการจัดปฐมวัยศึกษา. กรุงเทพมหานคร :

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ลัดดา นิลละมณี. 2531. คู่มือครูอนุบาล นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา ศูนย์การเรียนรู้

กิจกรรมเสรี ระดับเด็กวัยก่อนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ

วรนาท รักสกุลไทย, นฤมล เนียมหอม. 2549. การจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัย ด้าน

ภาษา. ใน ประมวลสาระชุดวิชา การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย หน่วยที่ 10.

นนทบุรี : สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมมาธิราช.

วรนนท์ อักษรพงศ์. 2539. ภาษาไทย 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศรีเรือน แก้วกังวาล. 2549. จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ศรียา นิยมธรรม, ประภัสสร นิยมธรรม. 2541. พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ : แวนแก้ว

สุรางค์ ไคว์ตระกูล. 2556. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อารี พันธุ์มณี. 2538. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ

อุดมศักดิ์ สาริบุตร. 2549. เทคโนโลยีผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม. กรุงเทพ : โอ.เอส.พรีนติ้งเฮาส์

เออร์พรัดด์ บุตรกตัญญู. 2542. การศึกษาความเข้าใจของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการปฏิบัติที่

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กวัยอนุบาล. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขา
การศึกษาปฐมวัย, ภาควิชาประถมศึกษา, คณะครุศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อารยา วานิลทิพย์. 2550. ผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อ
การสื่อสารที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กอนุบาล ในโรงเรียนสังกัดเขตพื้นที่การศึกษา
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย,
คณะครุศาสตร์, กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์

ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ภาคผนวก ค ภาพถ่ายเก็บข้อมูลในการวิจัย

ภาคผนวก ง ผลการออกแบบ

ภาคผนวก จ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 3 ปี

ภาคผนวก ฉ รูปผลิตภัณฑ์ในท้องตลาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความอนุเคราะห์

1. หนังสือขอเชิญผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์
2. หนังสือขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่องานวิจัย
3. หนังสือเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินแบบชุดเสริมพัฒนาการและแบบสอบถามด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ
4. ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพด้านพัฒนาการเด็ก
5. ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพกลุ่มผู้ปกครองและผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
6. ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการเด็ก
4. หนังสือตอบรับการตีพิมพ์บทความ
5. บทความงานวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บันทึกข้อความ

หน่วยงาน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สจล. ส่วนสนับสนุนวิชาการ โทร.3692
ที่ ศธ 0524.04 / 3990 วันที่ 20 พฤศจิกายน 2560

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์

เรียน รศ.ดร.ปริยาภรณ์ ตั้งคุณานันต์

ด้วย นายลิปปภาส ธนบุลย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2.3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัทธภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์นี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจและประเมินของท่านจะช่วยให้งานวิจัย ของ นายลิปปภาส ธนบุลย์กฤต มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น พร้อมกันนี้ได้แนบแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์มาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

Smr ๑๗
(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

บันทึกข้อความ

หน่วยงาน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สจล. ส่วนสนับสนุนวิชาการ โทร.3692
ที่ ศธ 0524.04 / 3990 วันที่ 20 พฤศจิกายน 2560

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์

เรียน ผศ.ดร.ศิริรัตน์ เพ็ชรแสงศรี

ด้วย นายลิปภาส ธนบุลย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2.3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัทธราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกภูมิจวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์นี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจและประเมินของท่านจะช่วยให้งานวิจัย ของ นายลิปภาส ธนบุลย์กฤต มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น พร้อมกันนี้ได้แนบแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์มาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บันทึกข้อความ

หน่วยงาน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สจล. ส่วนสนับสนุนวิชาการ โทร.3692
ที่ ศธ 0524.04 / 3990 วันที่ 20 พฤศจิกายน 2560

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์

เรียน ผศ.ดร.ทองศักดิ์ ไสวจัสตรากุล

ด้วย นายลีปภาส ธนบุลย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2.3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัทธราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกภูมิจวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและ
เทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญ
ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจและประเมินแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์นี้ว่ามีเนื้อหาถูกต้องและเหมาะสม
มากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจและประเมินของท่านจะช่วยให้งานวิจัย ของ นายลีปภาส ธนบุลย์กฤต
มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น พร้อมกันนี้ได้แนบบแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์มาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

Smsr ah

(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ที่ ศธ 0524.04/ ๔๕๖๕

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

14 ธันวาคม 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสามัคคีธรรม

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสัมภาษณ์

ด้วย นายลีปภาส ธนบุญย์ภักดิ์ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2.3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัทธราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมและได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2560 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านให้ นายลีปภาส ธนบุญย์ภักดิ์ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์และขอถ่ายภาพขณะสัมภาษณ์ ภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Simv Anw

(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4438

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

19 ธันวาคม 2560

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสัมภาษณ์

ด้วย นายลิปปภาส ธนบุญย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรอุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2.3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัทธกรรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกฤตวิงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมและได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครง
วิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2560 คณะครุศาสตรอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความ
อนุเคราะห์จากท่านให้ นายลิปปภาส ธนบุญย์กฤต เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์และขอถ่ายภาพ
ขณะสัมภาษณ์ ภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี สิริพันธ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4438

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

14 ธันวาคม 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสุเหร่าดอนสะแก

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสัมภาษณ์

ด้วย นายลิปปภาส ธนบุลย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2.3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัทธราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมและได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครง
วิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2560 คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความ
อนุเคราะห์จากท่านให้ นายลิปปภาส ธนบุลย์กฤต เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์และขอถ่ายภาพ
ขณะสัมภาษณ์ ภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4438

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๑๙ ธันวาคม 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอุดมศึกษา

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสัมภาษณ์

ด้วย นายลิปปภาส ธนบุญลย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2.3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัทธราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกภูฒิวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมและได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครง
วิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2560 คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความ
อนุเคราะห์จากท่านให้ นายลิปปภาส ธนบุญลย์กฤต เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์และขอถ่ายภาพ
ขณะสัมภาษณ์ ภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

สมร อิ่ม

(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4438

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

|๙ ธันวาคม 2560

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนพระยาประเสริฐสุนทราศรัย (กระจ่าง สิงหเสนี)

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสัมภาษณ์

ด้วย นายลิปปภาส ธนบุญย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2.3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัชรภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกภูมิวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมและได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครง
วิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2560 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความ
อนุเคราะห์จากท่านให้ นายลิปปภาส ธนบุญย์กฤต เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์และขอถ่ายภาพ
ขณะสัมภาษณ์ ภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4433

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

19 ธันวาคม 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลราชพงษา

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสัมภาษณ์

ด้วย นายลีปภาส ธนบุษย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2.3 ปี" โดยมี ผศ.ดร.พัชรภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกภูมิวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมและได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครง
วิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2560 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี จึงขอความ
อนุเคราะห์จากท่านให้ นายลีปภาส ธนบุษย์กฤต เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์และขอถ่ายภาพ
ขณะสัมภาษณ์ ภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Sinn Oth

(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 1395

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๗ พฤษภาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินแบบชุดเสริมพัฒนาการและแบบสอบถามด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ
เรียน นางสาวลย์ลักษณ์ อินธิชัย

ด้วย นายลิปภาส ธนบุลย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พิศดารภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินแบบชุดเสริมพัฒนาการและ
แบบสอบถามด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ ของ นายลิปภาส ธนบุลย์กฤต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 1395

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

พฤษภาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินแบบชุดเสริมพัฒนาการและแบบสอบถามด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ

เรียน นางสาวพัชรีพร มุลทรัพย์

ด้วย นายลิปภาส ธนบุญย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัสดราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินแบบชุดเสริมพัฒนาการและ
แบบสอบถามด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ ของ นายลิปภาส ธนบุญย์กฤต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยั้งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 1395

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๗ พฤษภาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินแบบชุดเสริมพัฒนาการและแบบสอบถามด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ
เรียน นางสาวรวิภา โพธิ์งาม

ด้วย นายลิปปภาส ธนบุลย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี" โดยมี ผศ.ดร.พัศตราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิมวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินแบบชุดเสริมพัฒนาการและ
แบบสอบถามด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ ของ นายลิปปภาส ธนบุลย์กฤต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Simar Ahn
(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ
โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692
โทรสาร. 02- 329-8436
ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บันทึกข้อความ

หน่วยงาน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สจล. ส่วนสนับสนุนวิชาการ โทร.3692
ที่ ศธ 0524.04 / 1396 วันที่ ๗ พฤษภาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินแบบชุดเสริมพัฒนาการและแบบสอบถามด้านการออกแบบ

เรียน อาจารย์ดารณี ธนวัฒน์

ด้วย นายลิปภาส ธนบุลย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัศตราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินแบบชุดเสริมพัฒนาการและแบบสอบถามด้านการออกแบบ ของ นายลิปภาส ธนบุลย์กฤต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

Sirrat Siriphan
(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

ที่ ศธ 0524.04/ 1396

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๗ พฤษภาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินแบบชุดเสริมพัฒนาการและแบบสอบถามด้านการออกแบบ

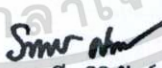
เรียน ดร.สุรพันธุ์ รัตนชาติ

ด้วย นายลิปปภาส ธนบุลย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรอุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัสดราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกภูมิงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินแบบชุดเสริมพัฒนาการและ
แบบสอบถามด้านการออกแบบ ของ นายลิปปภาส ธนบุลย์กฤต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บันทึกข้อความ

หน่วยงาน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สจล. ส่วนสนับสนุนวิชาการ โทร.3692
ที่ ศธ 0524.04 / 1396 วันที่ ๗ พฤษภาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินแบบชุดเสริมพัฒนาการและแบบสอบถามด้านการออกแบบ

เรียน ดร.ธีรภัท เลิศชำซองกุล

ด้วย นายลีปภาส ธนบุลย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัศตราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิมวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินแบบชุดเสริมพัฒนาการและ
แบบสอบถามด้านการออกแบบ ของ นายลีปภาส ธนบุลย์กฤต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

Sirirath

(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ที่ ศธ 0524.04/ **1395**

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๗ พฤษภาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินแบบชุดเสริมพัฒนาการและแบบสอบถามด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ
เรียน นางพนารัตน์ จารัตพิทยา

ด้วย นายลิปภาส ธนบุลย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรอุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัศตราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินแบบชุดเสริมพัฒนาการและ
แบบสอบถามด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ ของ นายลิปภาส ธนบุลย์กฤต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยั้งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Smr An
(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บันทึกข้อความ

หน่วยงาน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สจล. ส่วนสนับสนุนวิชาการ โทร.3692
ที่ ศธ 0524.04 / 1803 วันที่ 5 มิถุนายน 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพด้านพัฒนาการเด็ก

เรียน อาจารย์พนิดา จันทการต์

ด้วย นายลิปภาส ธนบุญยกฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัสดราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิมวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพด้านพัฒนาการเด็ก
ของ นายลิปภาส ธนบุญยกฤต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

(ดร.ราตรี ศรีพันธุ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ที่ ศธ 0524.04/1803

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

5 มิถุนายน 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพกลุ่มผู้ปกครองและผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

เรียน นางสาวปาริฉัตร ทานาม

ด้วย นายลิปภาส ธนบุลย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัสดราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิมวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพกลุ่มผู้ปกครองและผู้
ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ของ นายลิปภาส ธนบุลย์กฤต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 1803

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๕ มิถุนายน 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพกลุ่มผู้ประกอบการและผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

เรียน นางสาวนันทวัน อาชีวะประดิษฐ์

ด้วย นายลิปภาส ธนบุญยกฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรอุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พิศตราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกอุฉิมวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพกลุ่มผู้ประกอบการและผู้
ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ของ นายลิปภาส ธนบุญยกฤต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Smr An

(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 1803

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

5 มิถุนายน 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพกลุ่มผู้ประกอบการและผู้ดูแลเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

เรียน นางสาวกัญญา สุขแจ่ม

ด้วย นายลิปปภาส ธนบุญยกฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรอุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัสดราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิมวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพกลุ่มผู้ประกอบการและผู้ดูแล
เด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ของ นายลิปปภาส ธนบุญยกฤต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Siriratchi

(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 1803

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

5 มิถุนายน 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพด้านกิจกรรมพัฒนาการ

เรียน นางสาวรรวิภา โพธิ์งาม

ด้วย นายลิปภาส ธนบุลย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัศตราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิมวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพด้านกิจกรรมเสริม ของ
นายลิปภาส ธนบุลย์กฤต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Sirrat Siriphan

(ดร.ราตรี ศิริพันธ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 1803

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

5 มิถุนายน 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ

เรียน นางสาวพัชรพร มุลทรัพย์

ด้วย นายลิปภาส ธนบุลย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พิสตรภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒินงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพด้านกิจกรรมเสริม ของ
นายลิปภาส ธนบุลย์กฤต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 1803

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๕ มิถุนายน 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ

เรียน นางสาวลลย์ลักษณ์ อินธิชัย

ด้วย นายลิปภาส ธนบุลย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรอุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัศตราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกภูมิวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพด้านกิจกรรมเสริม ของ
นายลิปภาส ธนบุลย์กฤต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยี่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/1803

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง ถนนฉลองกรุง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

5 มิถุนายน 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ

เรียน นางพนารัตน์ จาริตพิทยา

ด้วย นายลิปปภาส ธนบุญย์กฤต นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี” โดยมี ผศ.ดร.พัสดราภรณ์ ทิพย์โสธร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์ และ รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญประเมินประสิทธิภาพด้านกิจกรรมเสริม ของ
นายลิปปภาส ธนบุญย์กฤต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

Smr. dr.
(ดร.ราตรี ศิริพันธุ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 086-673-4340

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ ๐๕๖๕-๑๑/ว ๐๓๖๘

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
๙ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงอนุสาวรีย์
เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

๑๙ เมษายน ๒๕๖๓

เรื่อง ตอบรับบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ในการประชุมวิชาการเพื่อนำเสนอผลงานวิจัย
ระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ ๑๔

เรียน นายสิปปภาส ธนบุลย์กฤต

ตามที่ท่านได้ส่งบทความวิจัย เพื่อนำเสนอและเผยแพร่ผลงานวิจัยในการประชุมวิชาการเพื่อนำเสนอผลงานวิจัย ระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ ๑๔ ในวันที่เสาร์ที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ ณ ห้องประชุม
กิจการ ๑ ชั้น ๔ อาคารปิยมหาราช มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

บัดนี้ คณะกรรมการกสกรองบทความวิจัยได้พิจารณาบทความของท่านแล้ว โดยบทความ
ของท่าน "ผ่านการศึกษาประเมิน" และได้รับการพิจารณาให้เข้าร่วมนำเสนอผลงานในการประชุมวิชาการ
ดังกล่าว บัณฑิตวิทยาลัยจะนำบทความฉบับสมบูรณ์ของท่านลงตีพิมพ์ในการประชุมวิชาการเพื่อนำเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ ๑๔ ในลำดับต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอขอบคุณอย่างยิ่ง มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.สาดพร บกบ็อง)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ฝ่ายวิชาการและวิจัย บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐๒ ๕๕๔-๘๐๓๒

โทรสาร ๐๒ ๕๒๒-๖๖๐๓

อีเมล : grad@pnu.ac.th

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวทางการออกแบบชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
Design trend of motivated kit for childhood 2-3 years language development

ลิปภาส ธนบุลย์กฤต (ZippapartTanabulkit)¹, พัชรารณณ์ ทิพย์โสธร (PastrapornThipayasothon)², และ ทรงวุฒิ
เอกวุฒิวงศา (SongwutEgwutvongsa)³

บทคัดย่อ

บทคัดย่อ: บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี” มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี 2) เพื่อเสนอแนวทางการออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี โดยใช้เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสังเกต และแบบสัมภาษณ์ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการลงพื้นที่สำรวจปัญหาระหว่างวันที่ 25-28 ธันวาคม 2560 ณ โรงเรียนอุดมศึกษา โรงเรียนพระยาประเสริฐสุนทราศรัย โรงเรียนสุเหร่าดอนสะแก โรงเรียนสุหรั่งลาดพร้าว โรงเรียนวัดสามัคคีธรรม และโรงเรียนอนุบาลราชพงษา สังเกตพฤติกรรมและพัฒนาการภายในห้องเรียน สัมภาษณ์ครูผู้สอนหรือผู้ดูแลเด็กจำนวน 15 คน โดยใช้เกณฑ์การคัดเลือกโดยการสุ่มแบบเจาะจง นำข้อมูลที่ได้นำวิเคราะห์ร่วมกับกรอบแนวคิด เพื่อการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ โดยใช้รูปแบบตารางและความเรียง และผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบจำนวน 3 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการเด็กจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบประเมินผลการออกแบบ เพื่อหารูปแบบที่เหมาะสมในการพัฒนาต่อไป

ผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษา เด็กเรียนรู้ผ่านการรับรู้ประสาทสัมผัส การมองเห็น การสัมผัส การพูดและการฟัง การใช้สื่อช่วยเสริมพัฒนาการทางภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นสื่อกลางให้ครูหรือผู้ดูแลเด็กโต้ตอบกับเด็ก กระตุ้นให้เด็กสื่อสารกับครูหรือผู้ดูแลเด็กรวมถึงช่วยให้เกิดการสื่อสารระหว่างเด็กด้วยกัน กระตุ้นจินตนาการผ่านการเล่นบทบาทสมมติและการถามตอบนำไปสู่การเล่าเรื่องโดยใช้สื่อเป็นต้นเรื่อง พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี เด็กสามารถสื่อสารด้วยคำศัพท์ที่ง่ายๆ ในชีวิตประจำวัน เด็กสามารถเข้าใจคำพูดหรือคำสั่งของครูหรือผู้ดูแลเด็กได้ในระดับหนึ่ง โดยคำสั่งเหล่านั้นต้องเป็นสิ่งที่เด็กมีประสบการณ์ เด็กช่วงวัยนี้สามารถแยกแยะสิ่งของรอบตัวได้ แยกสีได้แต่ไม่สามารถจัดกลุ่มสีได้ และสามารถบอกอวัยวะในตัวเองได้ และรับเรื่องราวที่พบเจอไปเล่าต่อได้ในระดับหนึ่งอาจไม่เต็มประโยชน์จากการสังเกตพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยช่วงอายุ 2-3 ปี ส่วนใหญ่มีพัฒนาการทางภาษาสมวัย เป็นไปตามแนวทางการออกแบบชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ดังนั้นการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาที่เหมาะสมช่วยให้มีทักษะการสื่อสารที่ดี

คำสำคัญ: สื่อเสริมพัฒนาการ, พัฒนาการด้านภาษา, เด็กปฐมวัย, ช่วง 2-3 ปี

Abstract

Abstract: This article is a part of the research. “Design trend of motivated kit for childhood 2-3 years Language Development” which aims to 1) study the language learning behavior of early childhood communication for 2-3 years. 2) Designing language development kit for early childhood communication for 2-3 years using observational research tools. and interviews to collect information. The problem areas were surveyed during 25-28 December 2016 at Udomsuksa school, Praya Prasert School, Suraodonsakae School, Suraoladprao School, Wat Samakkeetham School and Rachapongsa Kindergarten Observation of behavior and development within the classroom. Interviewed 15 teachers or caregivers using randomized selection criteria. Bring the data analyzed together with the conceptual framework. For product design and development. There are 3 experts in the field of motivated kit for childhood development and 3 experts in the field of child development. To find the right model for further development.

The results show the childhood language learning behaviors children learn through perception, sensation, vision, touch, speech and hearing. The use of the media effectively enhances the language. teachers or caregivers interact with children. Encourage children to

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

communicate with teachers or caregivers, and help to communicate with children. Encourage mental activity through role play and questioning leading to narrative using the media. Early childhood language development during 2-3 years, children can communicate with simple words. In everyday life children can understand the words or commands of teachers or caregivers at a certain level. These commands must be what children have experienced. This age can discriminate around the body. color separation can not be grouped. and can tell the organ in itself. and to get the story to tell a story to a degree may not be full sentence. from the observation of language development of early childhood, 2-3 years of age, most of them develop language. therefore, proper language development helps to have good communication skills.

Keywords: developmental media, language development, early childhood, 2-3 years

¹ นักศึกษาระดับมหาบัณฑิต หลักสูตรปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดอกเตอร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แนวทางการออกแบบชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

³ รองศาสตราจารย์ ดอกเตอร์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์ แนวทางการออกแบบชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ความเป็นมาและปัญหาการวิจัย

เด็กวัย 1-3 ปี เป็นช่วงเวลาที่สมองเติบโตและพัฒนาอย่างรวดเร็ว รวมถึงพัฒนาการด้านต่าง ๆ ด้วยทฤษฎีพัฒนาการของเด็กวัยนี้อยู่ในลำดับขั้นของการใช้ประสาทสัมผัสและกล้ามเนื้อ เป็นวัยที่เด็กจะเริ่มเรียนรู้ได้โดยอาศัยประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหวของร่างกายเพื่อตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมจึงเป็นระยะของพัฒนาการที่ซับซ้อนโดยใช้ประสาทสัมผัสที่สำคัญระยะนี้เป็นช่วงเริ่มต้นที่จะเรียนรู้ในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม หากเด็กสามารถใช้ประสาทสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมได้มากเท่าใดก็จะช่วยพัฒนาความรู้ของเด็กรวมทั้งเด็กได้มากขึ้นด้วยเช่นกัน สมองเด็กแรกเกิดจะมีน้ำหนักประมาณ 30-40% ของผู้ใหญ่ และเพิ่มเป็น 60% เมื่ออายุ 4 ขวบ จึงถือว่าช่วง 6 ปีแรกของชีวิตเป็นช่วงที่สมองมีพัฒนาการอย่างรวดเร็วที่สุด วัย 1-3 ปี เป็นวัยทองแห่งการเรียนรู้ ความเฉลียวฉลาด และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ต้องได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนจากพ่อแม่ (มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็ก, ๒๕๕๓) เพื่อให้สมองเติบโตมีพัฒนาการเต็มศักยภาพ ซึ่งสมองแต่ละส่วนจะมีหน้าที่แตกต่างกัน แต่ทั้งหมดทำงานประสานกัน

ภาษามีความสำคัญต่อเด็กปฐมวัยเป็นอย่างมากเพราะเด็กใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสดงความต้องการความรู้สึกนึกคิด การแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับผู้อื่นและเป็นพื้นฐานสำคัญของอารมณ์สังคมและพัฒนาการทางสติปัญญา ดังนั้นการส่งเสริมความสามารถทางภาษาจึงควรเริ่มตั้งแต่ช่วงปฐมวัย เพราะเป็นวัยที่มีพัฒนาการทางภาษาเจริญงอกงามอย่างรวดเร็วด้วยการพัฒนาด้านการฟังการพูด การอ่านและการเขียนไปพร้อมกัน และเปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้ ได้ฝึกฝน จนเกิดความชำนาญกลายเป็นทักษะทางภาษาโดยเฉพาะภาษาแม่ ซึ่งการส่งเสริมความสามารถดังกล่าวจำเป็นที่จะต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจด้านพัฒนาการ การทำงานของสมองและวิธีการเรียนรู้ของเด็กเพื่อให้สามารถส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กปฐมวัยได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างบุคคล พ่อแม่ผู้ปกครองและผู้เลี้ยงดูเด็กควรส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาในช่วงปฐมวัย เพราะเป็นช่วงเวลาที่สมองมีความยืดหยุ่นและเปิดกว้างในการเรียนรู้ภาษา การเรียนรู้ภาษาเมื่อนั้นสมองจะเปิดกว้างในช่วงอายุ 2 - 3 ปี ส่วนการเรียนรู้ภาษาอื่นสมองจะเปิดกว้างในช่วงอายุ 4-5 ปี ในช่วงเวลาดังกล่าวถือว่ามีความเหมาะสมในการเรียนรู้มากที่สุด การส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษาอย่างมีความสุขและมีประสิทธิภาพนั้นต้องคำนึงถึงหลักการส่งเสริมที่เหมาะสมกับวัยของเด็กด้วย (ชนิพรรณ จาติเสถียร, กัณตวรรณ มีสมสาร และ อภิรติ ไชยกาล, 2560, น.1-2)

ดังนั้นจากที่กล่าวมาข้างต้นการศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปีจึงมีความสำคัญมากเพราะภาษาทำให้เด็กบอกได้ถึงความต้องการของตัวเอง เป็นการกระตุ้นพัฒนาการทางด้านภาษาได้ดียิ่งขึ้นส่งผลให้พัฒนาการด้านอื่นสามารถพัฒนาต่อไปได้อย่างรวดเร็วและยังช่วยให้การสื่อสารระหว่างเด็กกับผู้ปกครอง หรือครูผู้สอนมีประสิทธิภาพมากขึ้นลดอาการร้องขอเด็กปฐมวัยเนื่องจากข้อจำกัดในการสื่อสารของเด็กต่อผู้ปกครองหรือครูผู้สอน และเป็นรากฐานเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของการพัฒนาในด้านการเรียนการศึกษาของเด็กในวัยลำดับต่อไปในอนาคต สอดคล้องกับแผนพัฒนาเด็กแห่งชาติ ช่วยสร้างความสัมพันธ์ภายในครอบครัวให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ลดช่องว่างระหว่างผู้ปกครองกับเด็กทำให้พ่อแม่ลูกมีความสุขร่วมกันในโลกของหนังสือ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
2. เพื่อเสนอแนวทางการออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและกรอบแนวคิด

วัลลขุรีย์ นาคสนธิ (2557) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการออกแบบของเล่นเสริมการเรียนรู้ ชุดพยัญชนะภาษาไทย สำหรับเด็กก่อนวัยเรียนจากกลุ่มตัวอย่างเด็กนักเรียนชั้นอนุบาล 1 โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญ มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วยแบบสอบถามที่ครอบคลุม วัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการวิจัย แบบประเมินทัศนคติของผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนที่มีต่อรูปแบบผลิตภัณฑ์ แบบประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบของเล่น และผู้เชี่ยวชาญ ด้านพัฒนาการเด็ก และแบบประเมินความพึงพอใจจากผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน ผลการวิจัยพบว่าของเล่นชุดพยัญชนะภาษาไทยสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนสามารถสร้างเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ เด็กเกิดความสนใจและมีการเรียนรู้เรื่องพยัญชนะภาษาไทยเพิ่มขึ้น ซึ่งเด็ก สามารถเรียนรู้เรื่องสี รูปร่าง รูปทรง ขนาด ได้ฝึกการเข้าสังคม มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ อ่านและเข้าใจภาพและสัญลักษณ์ได้ ซึ่งเด็กสามารถเล่นของเล่นชุดพยัญชนะภาษาไทยควบคู่ไปกับ การปลูกฝังการเรียนรู้เรื่องพยัญชนะภาษาไทยด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน

วัลลขุรีย์ จันทร์เสมา (2554) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารแบบวัจนภาษาของเด็กปฐมวัย จากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชาย-หญิง อายุ 5-6 ปี กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนวัดสูงเนิน ราษฎร์บำรุง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 1 ที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม จำนวน 1 ห้องเรียน มี 15 คน เพื่อเป็นกลุ่มทดลองกิจกรรมการเรียนการสอนแบบจิตปัญญา เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการจัดการเรียนการสอนแบบจิตปัญญาและแบบประเมินความสามารถในการสื่อสารแบบวัจนภาษา และแบบที่ใช้ในการวิจัย One-Group Pretest-Posttest Design และวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงสถิติ ผลการศึกษาพบว่า ระดับความสามารถในการสื่อสารแบบวัจนภาษาของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบจิตปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก ส่วนด้านการสร้างประโยค การสนทนาได้ตอบ และความคล่องภาษา ในระดับที่ดี ครูต้องเป็นผู้กระตุ้นให้เด็กเรียนรู้และพัฒนาภาษาผ่านกิจกรรมเพื่อให้เด็กได้ฝึกการใช้ภาษาและพัฒนาการพูด ดังนั้นครูจำเป็นต้องใช้คำถามให้เด็กได้มีโอกาสพูด อภิปราย แสดงความคิดเห็นอย่างสม่ำเสมอ เป็นการส่งเสริมพัฒนาการภาษาสื่อสารได้ดีขึ้น และการที่เด็กได้สนทนาเกี่ยวกับเรื่องราวที่เรียนเชื่อมโยงจากประสบการณ์เดิมของเด็ก ทำให้เด็กเรียนรู้และมีความมั่นใจในการใช้ภาษาสื่อสารมากขึ้น

นันทิยา ณ หนองคาย (2554) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการออกแบบของเล่นเสริมสร้างพัฒนาการเรียนรู้ทางด้านรูปทรงสำหรับเด็กวัยปฐมวัย จากกลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัยจำนวน 18 คนเด็กที่อยู่ในช่วงอายุ 4 - 5 ปี สามารถเล่นของเล่นเสริมสร้างพัฒนาการเรียนรู้ทางด้านรูปทรงสำหรับเด็กปฐมวัยได้เป็นอย่างดี โดยทั้งนี้ บางรายอาจต้องการคำชี้แนะจากผู้ปกครองหรือคุณครู สำหรับเด็กที่อยู่ในช่วงอายุ 3 ปีพบว่ายังไม่สามารถเล่นของเล่นเสริมสร้างพัฒนาการเรียนรู้ทางด้านรูปทรงสำหรับเด็กปฐมวัยด้วยตนเองได้ จำเป็นต้องได้รับคำแนะนำจากผู้ปกครองหรือครู ตลอดเวลา ดังนั้นรูปแบบ จะต้องมีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะกับเด็ก ในแต่ละวัยให้มากขึ้น ทั้งในเรื่องของวัสดุที่นำมาใช้ รวมไปถึงขนาดของของเล่นในการออกแบบของเล่นเสริมสร้างพัฒนาการเรียนรู้ทางด้านรูปทรงสำหรับเด็ก ปฐมวัย ควรมีการศึกษาในเรื่องของรูปทรงที่จะนำมาใช้ในการออกแบบให้ชัดเจน หรือเพิ่มรายละเอียดในเรื่องของกราฟฟิกเพื่อให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มเติมอย่างลึกซึ้งมากขึ้น รวมไปถึงเรื่องวัสดุ ที่จะนำมาใช้ ในการผลิต ควรคำนึงถึงขนาด ความหนา บาง และบรรจุภัณฑ์ของชิ้นงานเพื่อให้เกิดความน่าสนใจในชิ้นงานมากขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้และพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาประชากรและกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย ครูผู้สอนหรือผู้ดูแลเด็กและสภาพแวดล้อมในกลุ่มนักเรียนชั้นเตรียมอนุบาลที่อาศัยในกรุงเทพมหานคร เขตวังทองหลาง จังหวัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นพื้นที่เขตต่อเนื่องหรือเขตชั้นกลาง ด้านตะวันออก เป็นพื้นที่รองรับการขยายตัวจากการพัฒนาพื้นที่เมืองชั้นใน จึงมีอัตราส่วนการใช้ประโยชน์ที่ดินประเภทพาณิชยกรรมสูงในเขตบางนา เขตวังทองหลาง เขตสวนหลวง และเขตบางกะปิ เขตเหล่านี้มีผู้พักอาศัยอยู่หนาแน่น ซึ่งเขตที่มีประชากรพักอาศัยรวมสูงที่สุดคือเขตวังทองหลางมีทั้งหมด 113,521 คน ที่มา : ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร. 2558 มีโรงเรียนรองรับบุตรหลานในพื้นที่เขตวังทองหลาง 16 โรงเรียน จึงได้คัดเลือกโรงเรียนทั้งหมด 6 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนอุดมศึกษา โรงเรียนพระยาประเสริฐสุนทราศรัย โรงเรียนสุเหร่าดอนสะแก โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว โรงเรียนสามัคคีธรรม และโรงเรียนอนุบาลราชพฤกษ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์สงวนไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยรวบรวมผลการวิจัยได้ ดังต่อไปนี้

1. ผลการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

จากการลงพื้นที่สำรวจเพื่อสังเกตพฤติกรรม และศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่า ในการเรียนการสอนของครูผู้สอนชั้นอนุบาล มีการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษามากจัดกลุ่มการสอนตามลักษณะของกิจกรรม โดยส่วนมากจัดเป็นกลุ่มย่อย เด็กทุกคนในกลุ่มจะมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ ลักษณะเป็นการโต้ตอบกันภายในกลุ่ม หรือครูเป็นสื่เตอร์คอยถามตอบโดยใช้สื่อเป็นตัวกลางในการดำเนินกิจกรรม เด็กมักสนใจสื่อที่มีความแปลกใหม่ ลักษณะการสื่อสารของเด็กระหว่างการเล่นมักเป็นประโยคง่าย ๆ คำศัพท์ที่ซ้ำมักเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเด็ก และมักเล่นเป็นบทบาทสมมติ เลียนแบบจากสิ่งรอบตัวของเด็กโดยการสังเกตของตัวเด็กเอง เช่น เลียนแบบท่าทางการคุยโทรศัพท์จากผู้ปกครอง หรือการเลียนแบบจากครูโดยสมมุติตัวเองเป็นคุณครูและเพื่อนเป็นนักเรียน จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ภายในห้องเรียน เด็กสามารถเรียนรู้ผ่านการรับรู้ประสาทสัมผัส โดยการมองเห็น การสัมผัส การพูด และการฟัง กับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก

ตารางที่ 1 คำถามด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

รูปภาพ	คำถาม	คำตอบ
	ท่านมีการใช้สื่อในการสอนเด็กแบบกลุ่ม หรือแบบสอนรวมกัน ทั้งห้องเรียนเพื่อสร้างสรรค์พฤติกรรมใหม่อย่างไร	แบ่งตามลักษณะของกิจกรรม เล่นตามมุม แยกเป็นกลุ่ม เสริมสร้างประสบการณ์ การเล่านิทาน การเรียนรู้
	ท่านให้เด็กมีส่วนร่วมในการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อพฤติกรรมใหม่อย่างไร	มีการตอบคำถามจากการดูภาพ การสัมผัส แล้วครูถามเพื่อให้นักเรียนตอบ ภาพจะมีมิติ และขนาดใหญ่ ส่วนมาเป็นภาพการ์ตูน
	ท่านใช้สื่อเสริมพัฒนาการเพื่อปฏิสัมพันธ์และโต้ตอบกับเด็กหรือไม่	มีการโต้ตอบระหว่างตัวเด็กกับผู้ดูแล เด็กจะเพิ่มการโต้ตอบกับสื่อที่ดึงดูดใจ

2. ผลการวิเคราะห์ด้านพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วงอายุ 2-3 ปี

จากการลงพื้นที่สำรวจเพื่อสังเกตพัฒนาการ และศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่าการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาช่วยพัฒนาการทางด้านภาษา อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นสื่อกลางให้คุณครูหรือผู้ดูแลเด็กได้โต้ตอบกับเด็ก กระตุ้นให้เด็กเกิดการสื่อสารกับคุณครูหรือผู้ดูแลเด็ก รวมไปถึงช่วยให้เกิดการสื่อสารระหว่างเด็กด้วยกัน กระตุ้น จิตนาการผ่านการเล่นบทบาทสมมติและการถามตอบนำไปสู่การเล่าเรื่องโดยใช้สื่อเป็นต้นเรื่อง พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี เด็กสามารถสื่อสารด้วยคำศัพท์ที่ง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน เด็กสามารถเข้าใจคำพูดหรือคำสั่งของคุณครูหรือผู้ดูแลได้ในระดับหนึ่ง โดยคำสั่งเหล่านั้นต้องเป็นสิ่งที่เด็กเคยมีประสบการณ์ เด็กช่วงวัยนี้สามารถแยกแยะสิ่งของรอบตัวได้ แยกสีเป็นสีได้แต่ไม่สามารถจัดกลุ่มสีได้ และสามารถบอกอวัยวะในตัวเองได้ และรับเรื่องราวที่พบเจอไปเล่าต่อได้ในระดับหนึ่งอาจไม่เต็มประโยคจากการสังเกตพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วงอายุ 2-3 ปี ภายในห้องเรียน เด็กส่วนใหญ่มีพัฒนาการทางภาษาสมวัย สามารถสื่อสารได้ในระดับหนึ่ง การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาที่เหมาะสมจะช่วยให้เด็กสามารถมีทักษะการสื่อสารที่ดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2 คำถามด้านพัฒนาการด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

รูปภาพ	คำถาม	คำตอบ
	เด็กอายุ 2-3ปี มีการใช้ภาษาควบคู่กับการเล่นในห้องเรียนอย่างไร	เด็ก 2-3 ขวบมีการใช้ภาษาสื่อสารระหว่างเด็กด้วยกัน ช่วงแรกมักเล่นคนเดียว เมื่อรู้จักกันจะเล่นเป็นกลุ่ม เล่นบทบาทสมมติเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเด็ก หรือประสบการณ์ที่พบเจอ
	ท่านใช้สื่อการเล่นแบบใด (เช่น ตัวต่อ-ตัวอักษร, สมุดภาพ, บล็อกตัวอักษร และอื่นๆ) เหมาะสมต่อการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาอย่างไร	สื่อที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการทางภาษา ตัวต่อ-ตัวอักษร สมุดภาพ และบล็อกตัวอักษร โดยจัดเป็นกลุ่มย่อย เน้นเป็นภาพที่รายละเอียดไม่มาก ถ้าเป็นสื่อที่สามารถจับต้องได้มีมิติ และเด็กสามารถจับคู่ได้
	ท่านใช้การเล่นแบบใด(เช่น ตัวต่อ-ตัวอักษร, สมุดภาพ, บล็อกตัวอักษร และอื่นๆ) ที่ส่งผลให้เกิดการสื่อสารระหว่างเด็กในกลุ่มอย่างไร	ตัวต่อ ตัวอักษรเป็นสื่อที่ช่วยกระตุ้นการสื่อสารมากที่สุด ต่อมาสมุดภาพ และบล็อกตัวอักษร ช่วงแรกแนะนำวิธีการเล่นให้เด็ก

3. ผลการวิเคราะห์การศึกษาการพัฒนาการรูปแบบสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา

ผลจากการสังเกตและสัมภาษณ์ พบว่า สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาต้องมีความน่าสนใจ ดึงดูดความสนใจของเด็กได้ โดยภาพประกอบเป็นลักษณะภาพการ์ตูน เด็กจะให้ความสนใจมากกว่าภาพเหมือนจริง ภาพต้องไม่ซับซ้อนจนเกินไปเป็นลักษณะภาพง่ายๆ ชัดเจนเด็กมองแล้วสามารถบอกได้ว่าภาพคืออะไร ตัวสื่อมีมิติให้เด็กสามารถสัมผัสได้จะช่วยให้เด็กเชื่อมโยงระหว่างตัวอักษร ภาพ และสัมผัส ผ่านประสาทสัมผัสต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ สีสันสดใสไม่แสบตา ทำจากวัสดุที่ไม่มีพิษภัยต่อเด็ก ขนาดพอเหมาะ น้ำหนักไม่มาก และไม่มีเหลี่ยมมุม จากการสัมภาษณ์และสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย ภายในห้องเรียนชั้นเตรียมอนุบาลพบว่า สื่อเสริมพัฒนาการเด็กเป็นสื่อกลางในการสอนของครูผู้สอนหรือผู้ดูแลเด็กปฐมวัย ด้วยการเล่นโดยตรงจากตัวสื่อ หรือใช้ตัวสื่อเป็นต้นเรื่องในการเล่าเรื่องที่เชื่อมโยงกับตัวสื่อเอง ช่วยให้การเรียนรู้ของเด็กมีการเชื่อมโยงระหว่างการเรียนการสอนกับเด็ก

ตารางที่ 3 คำถามด้านพัฒนาการด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

รูปภาพ	คำถาม	คำตอบ
	เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสิ่งของรอบตัวได้หรือไม่	เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสิ่งของบางอย่างรอบตัวได้ ตามที่เด็กมีประสบการณ์
	เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้หรือไม่	เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้ แต่แยกเป็นกลุ่มสีไม่ได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารตัวอย่างสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปภาพ	คำถาม	คำตอบ
	<p>เด็กสามารถบอกชื่ออวัยวะ ภายในร่างกายตัวเองได้หรือไม่</p>	<p>ตัวต่อ ตัวอักษรเป็นสื่อที่ช่วยกระตุ้นการสื่อสาร มากที่สุด ต่อมาสมุดภาพ และบล็อกตัวอักษร ช่วงแรกแนะนำวิธีการเล่นให้เด็ก</p>

โรงเรียนอุดมศึกษา

สรุปและอภิปรายผล

จากการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กวัยปฐมช่วง 2-3 ปี จากแบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ และเอกสารที่เกี่ยวข้องพบว่า เด็กสามารถเรียนรู้ผ่านการรับรู้ประสาทสัมผัส โดยการมองเห็น การสัมผัส การพูด และการฟัง กับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 3 ปี(2560) ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญาเป็นการสนับสนุนให้เด็กได้รับรู้และเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวในชีวิตประจำวัน ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า และการเคลื่อนไหว ได้พัฒนาการใช้ภาษาสื่อความหมายและความคิด รู้จักสังเกตคุณลักษณะต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสี ขนาด รูปร่าง รูปทรง ผิวสัมผัส จดจำชื่อเรียกสิ่งต่าง ๆ รอบตัว ประสบการณ์สำคัญที่ควรส่งเสริมประกอบด้วย การตอบคำถามจากการคิด การเชื่อมโยงจากประสบการณ์เดิม การเรียงลำดับเหตุการณ์ การยืดหยุ่นความคิดตามวัย การจดจ่อใส่ใจ การสังเกตวัตถุหรือ สิ่งของที่มีสีสัมผัสและรูปทรงที่แตกต่างกัน การฟังเสียงต่าง ๆ รอบตัว การฟังนิทานหรือเรื่องราวสั้นๆ การพูดบอก ความต้องการ เล่าเรื่องราว การสำรวจ และการทดลองอย่างง่าย ๆ การคิดวางแผนที่ไม่ซับซ้อน การคิด ตัดสินใจหรือคิดแก้ปัญหาในเรื่องที่ง่าย ๆ ด้วยตนเอง การแสดงความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ เป็นต้น การใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า เป็นการกระตุ้นการรับรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้าในการมองเห็น การได้ยินเสียง การสัมผัส การได้กลิ่น และการสัมผัสจับต้องสิ่งต่าง ๆ ที่แตกต่างกันในด้านขนาด รูปร่าง สี น้ำหนัก และผิวสัมผัส เช่น การเล่นมองตนเองกับกระจกเงา การเล่นของเล่นที่มีพื้นผิวแตกต่างกัน เป็นต้น

จากการศึกษาด้านพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี เด็กส่วนใหญ่มีพัฒนาการทางภาษาสมวัย สามารถสื่อสารได้ในระดับหนึ่ง การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาที่เหมาะสมจะช่วยให้เด็กสามารถมีทักษะการสื่อสารที่ดี สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 3 ปี(2560) คุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่ 6 สื่อความหมายและใช้ภาษาได้เหมาะสมกับวัยของเด็กช่วง 2-3 ปี การรับรู้และเข้าใจภาษาได้ตามวัย เด็กสามารถร้องเพลงได้บางคำ และร้องคลอตามทำนอง สนใจดูหนังสือนิทานภาพ การแสดงออกหรือพูดเพื่อสื่อความหมาย เด็กสามารถพูดเป็นวลีสั้นๆ มักจะถามคำถาม “อะไร” และ “ทำไม” เป็นไปในทางเดียวกันกับงานวิจัยของ วลัยรัตน์ จันทร์เสมา(2554) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารแบบวันภาษาของเด็กปฐมวัย การกระตุ้นให้เด็กเรียนรู้และพัฒนาภาษาผ่านกิจกรรมเพื่อให้เด็กได้ฝึกการใช้ภาษาและพัฒนาการพูด ครูจำเป็นต้องใช้คำถามให้เด็กได้มีโอกาสพูด อภิปราย แสดงความคิดเห็นอย่างสม่ำเสมอ เป็นการส่งเสริมพัฒนาการภาษาสื่อสารได้ดีขึ้น และกรณีที่เด็กได้สนทนาเกี่ยวกับเรื่องราวที่เรียนเชื่อมโยงจากประสบการณ์เดิมของเด็ก ทำให้เด็กเรียนรู้และมีความมั่นใจในการใช้ภาษาสื่อสารมากขึ้น

จากการศึกษาการพัฒนารูปแบบสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษา สื่อเสริมพัฒนาการเด็กเป็นสื่อกลางในการสอนของครูผู้สอนหรือผู้ดูแลเด็กปฐมวัย ด้วยการเล่นโดยตรงจากตัวสื่อ หรือใช้ตัวสื่อเป็นต้นเรื่องในการเล่าเรื่องที่เชื่อมโยงกับตัวสื่อเอง ช่วยให้การเรียนรู้ของเด็กมีการเชื่อมโยงระหว่างการเรียนการสอนกับเด็ก การออกแบบสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาต้องมีความน่าสนใจ ดึงดูดความสนใจของเด็กได้ โดยภาพประกอบเป็นลักษณะภาพการ์ตูน เด็กจะให้ความสนใจมากกว่าภาพเหมือนจริง ภาพต้องไม่ซับซ้อนจนเกินไปเป็นลักษณะภาพง่ายๆ ชัดเจนเด็กมองแล้วสามารถบอกได้ว่าภาพคืออะไร ตัวสื่อมีมิติให้เด็กสามารถสัมผัสได้จะช่วยให้เด็กเชื่อมโยงระหว่างตัวอักษร ภาพ และสัมผัส ผ่านประสาทสัมผัสต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ สีสันสดใสไม่แสบตา หากจางสุดที่ไม่มีพิษภัยต่อเด็ก ขนาดพอเหมาะ น้ำหนักไม่มาก และไม่มีเหลี่ยมมุม เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับวัลชรีย์ นาคสนธิ(2557) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการออกแบบของเล่นเสริมการเรียนรู้ ชุดพยัญชนะภาษาไทย สำหรับเด็กก่อนวัยเรียนได้ให้ข้อเสนอแนะการทำสื่อที่ช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ควรมีรูปแบบที่หลากหลาย เช่นทำให้เกิดเสียง หรือการใช้สัมผัสที่แตกต่างกัน เพื่อช่วยเร้าความสนใจของเด็ก และทำให้เด็กจดจำได้

ข้อเสนอแนะการวิจัย

การออกแบบสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ควรคำนึงถึงความน่าสนใจ ดึงดูดความสนใจของเด็กได้ โดยภาพประกอบเป็นลักษณะภาพการ์ตูน เด็กจะให้ความสนใจมากกว่าภาพเหมือนจริง ภาพต้องไม่ซับซ้อนจนเกินไปเป็นลักษณะภาพง่ายๆ ชัดเจนเด็กมองแล้วสามารถบอกได้ว่าภาพคืออะไร ตัวสื่อมีมิติให้เด็กสามารถสัมผัสได้จะช่วยให้เด็กเชื่อมโยงระหว่างตัวอักษร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์หรือการขังเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้ใดเห็นประโยชน์ของเอกสารนี้ให้นำไปใช้
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพ และสัมผัส ผ่านประสาทสัมผัสต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ สีสันสดใสไม่แสบตา ทำจากวัสดุที่ไม่มีพิษภัยต่อเด็ก ขนาดพอเหมาะ น้ำหนักไม่มาก และไม่มีเหลี่ยมมุม สื่อเสริมพัฒนาการเด็กเป็นสื่อกลางในการสอนของครูผู้สอนหรือผู้ดูแลเด็กปฐมวัย ด้วยการเรียนรู้โดยตรงจากตัวสื่อ หรือใช้ตัวสื่อเป็นต้นเรื่องในการเล่าเรื่องที่เชื่อมโยงกับตัวสื่อเอง ช่วยให้การเรียนรู้ของเด็กมีการเชื่อมโยงระหว่างการเรียนการสอนกับเด็ก โดยตัวสื่อมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน หรือสิ่งแวดล้อมตัวเด็ก เด็กจะได้เชื่อมโยงจากประสบการณ์เดิม

จากแนวทางการออกแบบสื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ข้างต้น สอดคล้องกับหลักการออกแบบพื้นฐานทางศิลปะ (อุดมศักดิ์ สาริบุตร, 2550, น.21-23) โดยการเน้นจุดสนใจหลักและจุดรอง เพื่อให้เด็กเกิดความสนใจ มีความต่างในด้านของวัสดุที่หลากหลายเพิ่มพื้นผิวสัมผัส เป็นไปตามแนวทางการออกแบบชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี เพื่อกระตุ้นพัฒนาการของเด็ก

เอกสารอ้างอิง

- ชนิพรรณ จาคีเสถียร, กันตวรรณ มีสมสาร และ อภิรดี ไชยกาล. (2560). การส่งเสริมความสามารถทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: สมาคมอนุบาลศึกษาแห่งประเทศไทยในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี.
- นันทิยา ณ หนองคาย. (2554). การออกแบบของเล่นเสริมสร้างพัฒนาการเรียนรู้ทางด้านรูปทรงสำหรับเด็กวัยปฐมวัย. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษิต, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง).
- วัลลขุรีย์ นาคสนิท. (2557). ศึกษาและออกแบบของเล่นเสริมการเรียนรู้ ชุดพยัญชนะภาษาไทย สำหรับเด็กก่อนวัยเรียน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษิต, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง).
- วลัยรัตน์ จันทรเสมา. (2554). ความสามารถในการสื่อสารแบบวัจนภาษาของเด็กปฐมวัย โดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนแบบจิตปัญญา. (ปริญญาโทบริหารศึกษิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- สถิติจำนวนประชากรและบ้านในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามรายแขวงและเขต. (2558). สำนักงานปกครองและทะเบียน สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร.
- หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 3 ปี. (2560). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- อุดมศักดิ์ สาริบุตร. (2550). ออกแบบเฟอร์นิเจอร์. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮ้าส์.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 1.แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ดูแลเด็กปฐมวัย ที่มีต่อพฤติกรรมและพัฒนาการด้านภาษา(ไทย) ของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
2. แบบสังเกตพฤติกรรมเด็ก โดยการสังเกตพฤติกรรมและพัฒนาการด้านภาษา(ไทย)ของเด็กปฐมวัยช่วง2-3ปี
3. แบบสอบถามความคิดเห็นด้านการออกแบบการพัฒนาชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษา(ไทย)เพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
4. แบบประเมินประสิทธิภาพการใช้งานชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษา(ไทย)เพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ดูแลเด็กปฐมวัย ที่มีต่อพฤติกรรมและพัฒนาการด้านภาษา
(ไทย) ของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
การวิจัย เรื่อง ศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษา(ไทย)เพื่อการสื่อสารสำหรับเด็ก
ปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

สัมภาษณ์โดย นายสิปภาส ธนบุญลย์กฤต
นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

วัน / เดือน / ปี ที่สัมภาษณ์ / / 2560

คำชี้แจง : แบบสัมภาษณ์สอบถามความคิดเห็นของผู้ดูแลเด็กปฐมวัย ที่มีต่อพฤติกรรมและ
พัฒนาการด้านภาษาของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ดูแลเด็กปฐมวัย

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ดูแลเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมและพัฒนาการของเด็กปฐมวัย

ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ดูแลเด็กปฐมวัย

1.1 ชื่อนามสกุล.....

1.2 เพศ.....

1.3 ชื่อสถานที่ทำงาน.....

1.4 ตำแหน่ง.....

1.5 ประสบการณ์ในการทำงาน

1-5 ปี

6-10 ปี

10 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ดูแลเด็กปฐมวัยที่มีต่อพฤติกรรมและพัฒนาการด้านภาษา(ไทย)ของ
เด็กปฐมวัย
ด้านพฤติกรรมของเด็กปฐมวัย

2.1 ท่านใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาในการสอนกี่ครั้งใน 1 สัปดาห์

.....
.....

2.2 ท่านมีการใช้สื่อในการสอนเด็กแบบกลุ่ม หรือแบบสอนรวมกันทั้งห้องเรียนเพื่อสร้างสรรค์
พฤติกรรมใหม่อย่างไร

.....
.....

2.3 ท่านให้เด็กมีส่วนร่วมในการใช้สื่อเสริมพัฒนาการทางภาษาเพื่อพฤติกรรมใหม่อย่างไร

.....
.....

2.4 เด็กมีความสนใจต่อสื่อเสริมพัฒนาการด้านภาษาที่ท่านใช้หรือไม่อย่างไร

.....
.....

2.5 ท่านใช้สื่อเสริมพัฒนาการเพื่อปฏิสัมพันธ์และโต้ตอบกับเด็กหรือไม่

.....
.....

2.6 ท่านใช้สื่อแบบเล่าเรื่องกับเด็กหรือไม่

.....
.....

พฤติกรรมเด็กด้านการเล่น

2.7 เด็กอายุ 2-3ปี มีการใช้ภาษาควบคู่กับการเล่นในห้องเรียนอย่างไร

.....
.....

2.8 ท่านใช้สื่อการเล่นแบบใด(เช่น ตัวต่อ-ตัวอักษร, สมุดภาพ, บล็อกตัวอักษร และอื่นๆ)
เหมาะสมต่อการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาอย่างไร เรียงจากมากไปหาน้อย

.....
.....

2.9 ท่านใช้การเล่นแบบใด(เช่น ตัวต่อ-ตัวอักษร, สมุดภาพ, บล็อกตัวอักษรและอื่นๆ)ที่ส่งผลให้เกิดการสื่อสารระหว่างเด็กในกลุ่มอย่างไร เรียงจากมากไปหาน้อย

.....

.....

ด้านพัฒนาการทางภาษาเด็กอายุ 2-3 ปี

2.10 เด็กสามารถเข้าใจคำสั่งหรือคำพูดของผู้ดูแลได้หรือไม่

.....

.....

2.11 เด็กสามารถเข้าใจคำสั่งที่มีคำสั่ง 2 คำสั่งในประโยคเดียวได้หรือไม่ เช่น "หยิบของบนโต๊ะมาให้ครูหน่อย"

.....

.....

2.12 เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสิ่งของรอบตัวได้หรือไม่

.....

.....

2.13 เด็กสามารถแยกแยะและเรียกชื่อสีได้หรือไม่

.....

.....

2.14 เด็กสามารถเล่าเรื่องที่รับฟังจากผู้ดูแลได้หรือไม่

.....

.....

2.15 เด็กสามารถบอกชื่ออวัยวะในร่างกายตัวเองได้หรือไม่

.....

.....

ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณที่ท่านให้ความร่วมมือ

.....

(.....)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสังเกตพฤติกรรมเด็ก โดยการสังเกตพฤติกรรมและพัฒนาการด้านภาษา(ไทย)ของ
เด็กปฐมวัยช่วง2-3ปี

พฤติกรรมและพัฒนาการ	ระดับพฤติกรรม				
	5	4	3	2	1
1. พฤติกรรม					
1.1 เด็กสนใจหยิบสื่อหรือของเล่นที่เสริมพัฒนาการทางภาษา					
1.2 เด็กเล่นกับเพื่อนมีการใช้ภาษาโต้ตอบกันในกลุ่ม					
1.3 เด็กทำตามคำสั่งของผู้ดูแลได้					
1.4 เด็กสามารถโต้ตอบกับผู้ดูแลได้					
2. พัฒนาการทางด้านร่างกาย					
2.1 หยิบจับสิ่งของได้คล่องแคล่ว					
2.2 ใช้มือได้คล่องทั้ง 2 ข้าง					
2.3 ใช้มือประสานกับตาได้					
3. พัฒนาการทางด้านสติปัญญา					
3.1 เด็กสามารถจำแนกสิ่งของได้ตามสี					
3.2 เด็กสามารถจำแนกสิ่งของได้ตามขนาด					
3.3 เด็กสามารถจำแนกสิ่งของได้ตามรูปร่าง					
3.4 เด็กสามารถจำแนกสิ่งของได้ตามรูปทรง					
3.5 เด็กมีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์					
4. พัฒนาการทางด้านภาษา					
4.1 เด็กสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย					
4.2 เด็กสนทนาโต้ตอบ/เล่าเรื่องให้ผู้อื่นได้					
4.3 เด็กสามารถจดจำตัวอักษรและเรียกชื่อได้					
4.4 เด็กสามารถเรียกชื่อสิ่งของรอบตัวได้					
4.5 เด็กสามารถเรียกชื่อผู้ดูแลได้					
5. พัฒนาการด้านสังคม					
5.1 เด็กสามารถแสดงอารมณ์ได้อย่างเหมาะสม					
5.2 เด็กร่าเริง แจ่มใส อารมณ์ดี เหมาะสมกับวัย					
5.3 เด็กสามารถจัดเก็บของเล่นของใช้เข้าที่ได้เรียบร้อย					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**แบบสอบถามความคิดเห็นด้านการออกแบบ
การพัฒนาชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษา(ไทย)เพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี**

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
ผู้วิจัย	นายสิปปภาส ธนบุญลย์กฤต
หลักสูตร	ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผศ.ดร.พัสดราภรณ์ ทิพย์โสธร
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิวงศา

- วัตถุประสงค์**
1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
 2. เพื่อออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
 3. เพื่อประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร

คำชี้แจง : แบบสัมภาษณ์สอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ ที่มีต่อชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษา(ไทย)เพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ดูแลเด็กปฐมวัย

ตอนที่ 2 แบบสอบถามแบบร่าง (Sketch Design) ชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปีรูปแบบใหม่ 3 รูปแบบ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยครั้งนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้ตอบแบบสอบถามทำการพิจารณา โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่านโดยมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	เห็นด้วยระดับมาก
3	หมายถึง	เห็นด้วยระดับปานกลาง
2	หมายถึง	เห็นด้วยระดับน้อย
1	หมายถึง	เห็นด้วยระดับน้อยที่สุด

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญที่ให้ความกรุณาประเมินความคิดเห็น ด้านการออกแบบ การพัฒนาชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี มา ณ โอกาสนี้ด้วย

นายสิปปภาส ธนบุลย์กฤต

ผู้วิจัย

หมายเหตุ : ข้อมูลแบบสอบถามนี้ จะเก็บไว้เป็นความลับ เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น

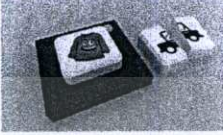

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ

- 1.1 ชื่อ.....นามสกุล.....
- 1.2 เพศ.....
- 1.3 ชื่อสถานที่ทำงาน.....
- 1.4 ตำแหน่ง.....
- 1.5 วันที่ทำแบบประเมิน.....เวลา.....
- 1.6 ประสบการณ์ในการทำงาน
- 1-5 ปี 6-10 ปี 10 ปีขึ้นไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ ที่มีต่อชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษา (ไทย)เพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

2.1 ท่านมีความคิดเห็นที่มีต่อแบบชุดเสริมพัฒนาการทางภาษา(ไทย)เพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี แต่ละรูปแบบอยู่ในระดับใด(คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย/ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน)

รายการ															
	แบบที่ 1					แบบที่ 2					แบบที่ 3				
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
2.1.1 ด้านการส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษา															
-ส่งเสริมด้านการพูด															
-ส่งเสริมด้านการฟัง															
2.1.2 ด้านประสิทธิภาพของผลิตภัณฑ์															
- ขนาดมีความเหมาะสมกับเด็ก															
- รูปทรงมีความสวยงามเหมาะสมกับเด็ก															
- มีสีสันสวยงามน่าดึงดูดตาต่อเด็ก															
- ลวดลายมีความเหมาะสมต่อเด็ก															
- วัสดุที่ใช้เหมาะสมกับผลิตภัณฑ์สำหรับเด็กปฐมวัย															
2.1.3 ด้านความปลอดภัย															
- มีความแข็งแรงทนทาน															
- วัสดุที่ใช้ปลอดภัยจากสารพิษ															
- ดูแลรักษา และทำความสะอาดได้ง่าย															

5 เหมาะสมมากที่สุด 4 เหมาะสมมาก 3 เหมาะสมปานกลาง 2 เหมาะสมน้อย 1 เหมาะสมน้อยที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณที่ท่านให้ความร่วมมือในการตอบคำถามในครั้งนี้

.....

(.....)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**แบบประเมินประสิทธิภาพ
การใช้งานชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษา(ไทย)เพื่อการสื่อสาร
สำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี**

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ศึกษาและออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษา(ไทย)เพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
ผู้วิจัย	นายสิปปภาส ธนบุลย์กฤต
หลักสูตร	ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผศ.ดร.พัสดราภรณ์ ทิพย์โสธร
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	รศ.ดร.ทรงวุฒิ เอกวุฒิมังศา

- วัตถุประสงค์**
1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3ปี
 2. เพื่อออกแบบชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3ปี
 3. เพื่อประเมินประสิทธิภาพชุดเสริมพัฒนาการเด็กด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร

คำชี้แจง : แบบประเมินประสิทธิภาพ สอบถามด้านการใช้งานของชุดเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ที่มีต่อพฤติกรรมและพัฒนาการด้านภาษา(ไทย) ของเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ดูแลเด็กปฐมวัย

ตอนที่ 2 แบบประเมินประสิทธิภาพด้านการใช้งานชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ ข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยครั้งนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้ตอบแบบประเมินทำการพิจารณา โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความ คิดเห็น ของ ท่านโดยมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	เห็นด้วยระดับมาก
3	หมายถึง	เห็นด้วยระดับปานกลาง
2	หมายถึง	เห็นด้วยระดับน้อย
1	หมายถึง	เห็นด้วยระดับน้อยที่สุด

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ที่ให้ความกรุณาประเมินประสิทธิภาพ การพัฒนาชุดเสริมพัฒนาการ ทางด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี มา ณ โอกาสนี้ด้วย

นายสิปปภาส ธนบุญกฤต
ผู้วิจัย

หมายเหตุ : ข้อมูลแบบประเมินนี้ จะเก็บไว้เป็นความลับ เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ดูแลเด็กปฐมวัย

- 1.1 ชื่อนามสกุล.....
- 1.2 ชื่อสถานที่ทำงาน.....
- 1.3 ตำแหน่ง.....
- 1.4 วันที่ทำแบบประเมิน..... เวลา.....
- 1.5 ชื่อสถานที่ทำแบบประเมิน.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 แบบประเมินประสิทธิภาพด้านการใช้งานชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษา
(ไทย)เพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น						น้อย
	มาก	5	4	3	2	1	
1. ด้านการใช้งาน							
1.1 ชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเหมาะสมต่อการพัฒนาการด้านการพูด	เหมาะสม						ไม่เหมาะสม
1.2 ชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเหมาะสมต่อการพัฒนาการด้านการฟัง	เหมาะสม						ไม่เพียงพอ
2. ด้านโครงสร้างและรูปแบบ							
2.1 รูปแบบของชุดเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะทางภาษาให้เด็กปฐมวัย	เพิ่มประสิทธิภาพ						ไม่เพิ่มประสิทธิภาพ
2.2 รูปทรงเหมาะสมกับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี	เหมาะสม						ไม่เหมาะสม
2.3 ลวดลายมีความเหมาะสมกับผลิตภัณฑ์	เหมาะสม						ไม่เหมาะสม
2.4 มีสีสันสวยงามสะดุดตา	สวยงาม						ไม่สวยงาม
3. ด้านวัสดุ							
3.1 มีความเหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี	เหมาะสม						ไม่เหมาะสม
3.2 วัสดุที่ใช้ปลอดภัยจากสารพิษ	ปลอดภัย						ไม่ปลอดภัย
3.3 ดูแลรักษาและทำความสะอาดได้ง่าย	ง่าย						ไม่ง่าย

5 เหมาะสมมากที่สุด 4 เหมาะสมมาก 3 เหมาะสมปานกลาง 2 เหมาะสมน้อย 1 เหมาะสมน้อยที่สุด

บันทึก ขยศตแทนและขอเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณที่ท่านให้ความร่วมมือในการตอบคำถามในครั้งนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

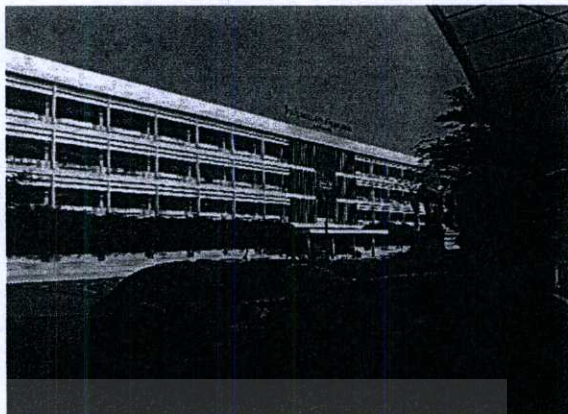
ภาคผนวก ค

ภาพถ่ายเก็บข้อมูลในการวิจัย

1. ภาพถ่ายการเก็บข้อมูลในการวิจัย บริเวณโรงเรียนพื้นที่เขตวังทองหลาง
2. ภาพถ่ายการเก็บข้อมูลในการวิจัย จากผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ

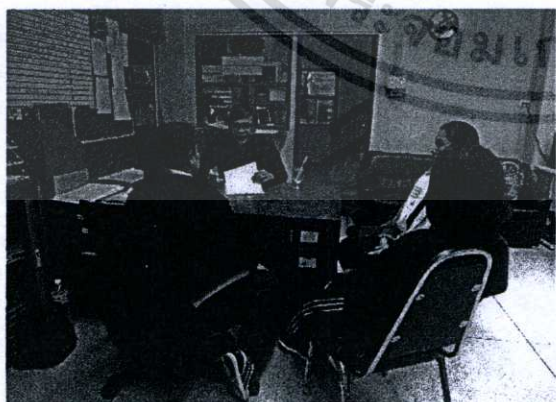
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ ค.1 : พื้นที่โรงเรียนพระยาประเสริฐสุนทราศรัย (กระจ่าง สิงหเสนี)
ที่มา : สิบปภาส ธนบุรย์กฤต 2561

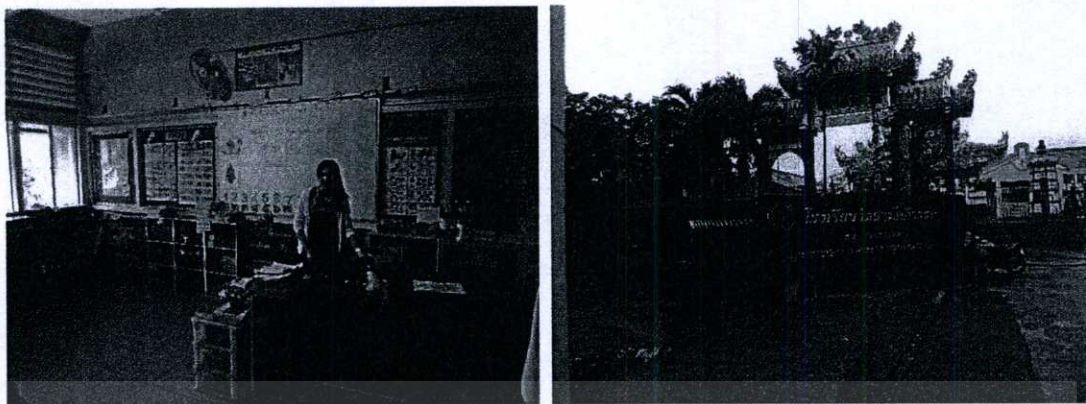

ภาพที่ ค.2 : พื้นที่โรงเรียนสุเหร่าวัดดอนสะแก
ที่มา : สิบปภาส ธนบุรย์กฤต 2561

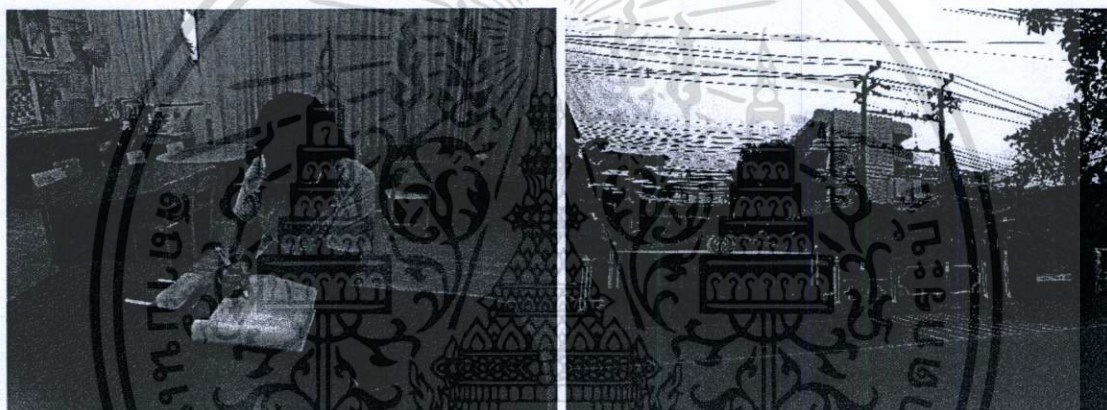

ภาพที่ ค.3 : พื้นที่โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว
ที่มา : สิบปภาส ธนบุรย์กฤต 2561

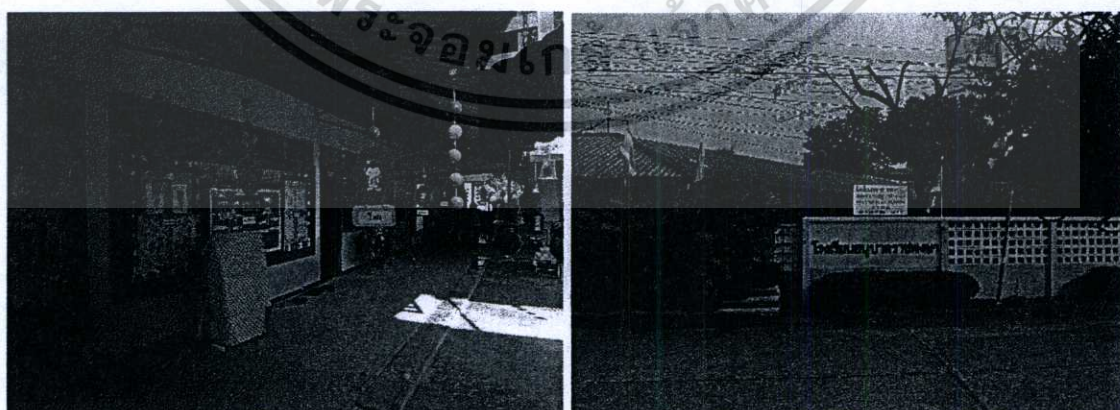
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ ค.4 : พื้นที่โรงเรียนวัดสามัคคีธรรม
ที่มา : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต 2561

ภาพที่ ค.5 : พื้นที่โรงเรียนอุดมศึกษา
ที่มา : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต 2561

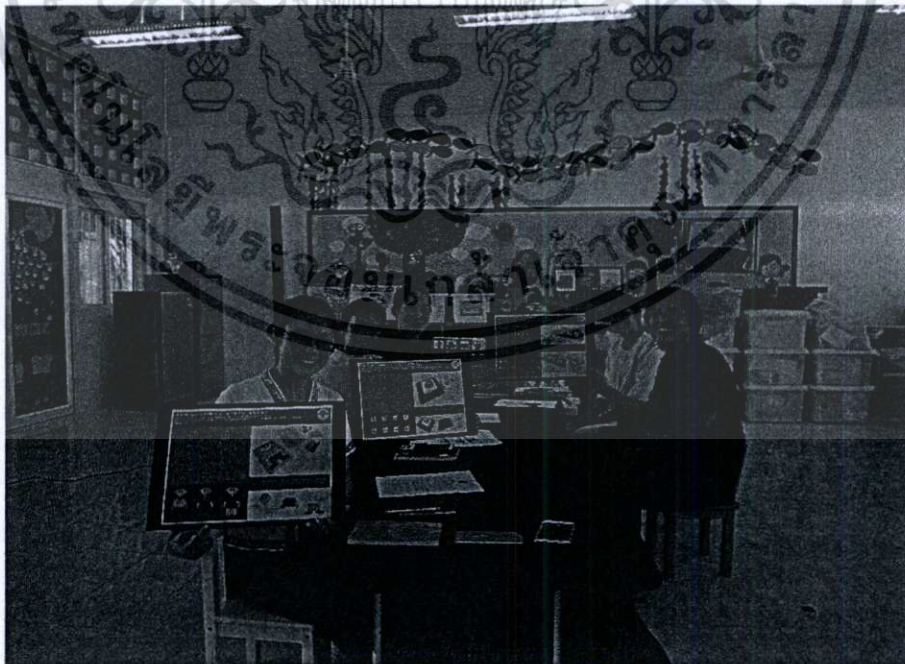

ภาพที่ ค.6 : พื้นที่อนุบาลราชพงษา
ที่มา : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต 2561

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ ค.7 : ตรวจเครื่องมือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ
ที่มา : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต 2561

ภาพที่ ค.8 : ประเมินแบบโดยผู้เชี่ยวชาญด้านกิจกรรมเสริมพัฒนาการ

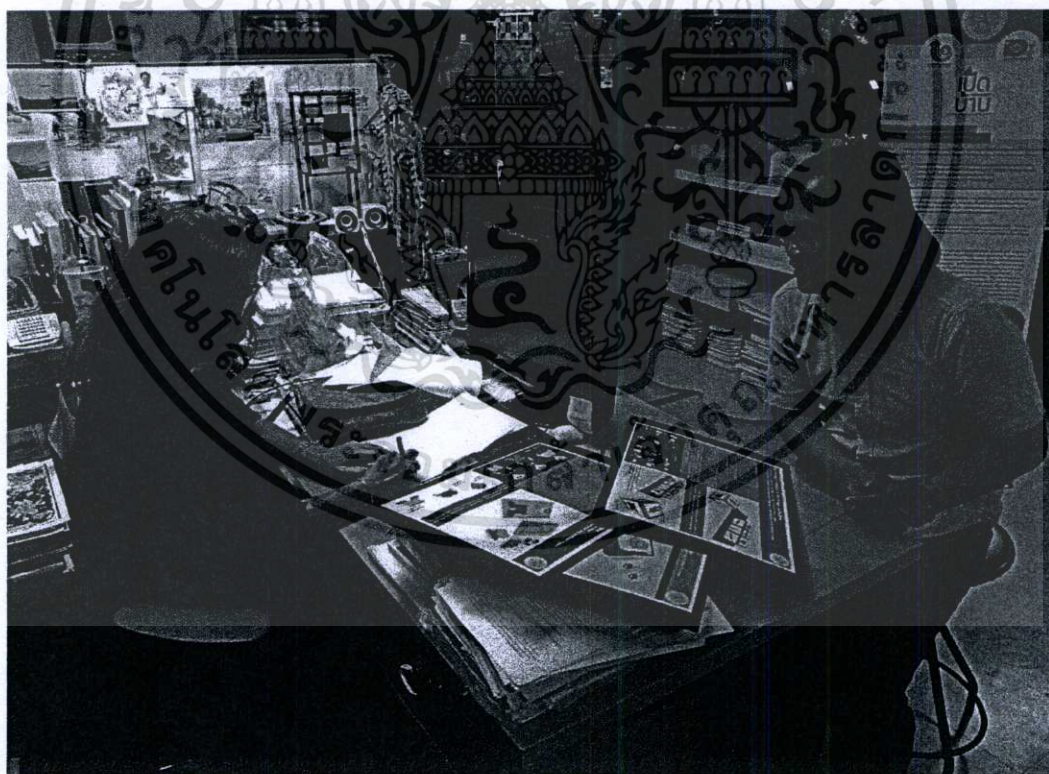
ที่มา : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต 2561

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์การเขียนเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ ค.9 : อาจารย์ดร.ธีรทัต เลิศข้าของกุลอาจารย์ประจำภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ที่มา : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต 2561

ภาพที่ ค.10 : อาจารย์ดารณี ธนวัฒน์ อาจารย์ประจำภาควิชาครุศาสตร์สถาปัตยกรรมและการออกแบบอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ที่มา : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต 2561

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ ค.11 : อาจารย์ดร.สุรพันธุ์ รัตนาวะดี อาจารย์ประจำสาขาวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
 ที่มา : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต 2561

ภาพที่ ค.12 : ครูผู้สอนและเด็กนักเรียนชั้นอนุบาล 1
 ที่มา : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต 2561

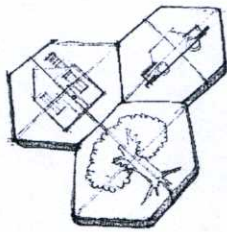
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ง
ผลงานการออกแบบ

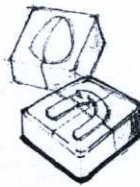

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

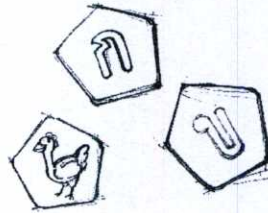
DESIGN 1

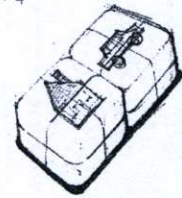
DESIGN 2

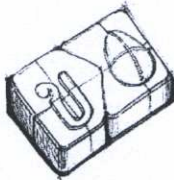
DESIGN 3

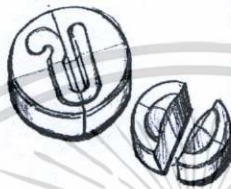
DESIGN 4

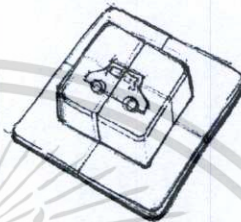
DESIGN 5

DESIGN 6

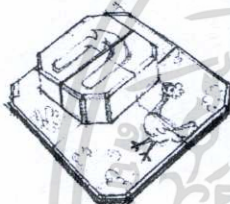
DESIGN 7

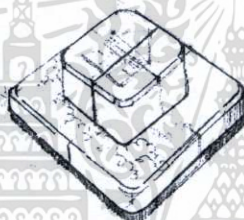
DESIGN 8

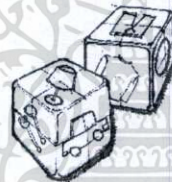
DESIGN 9

DESIGN 10

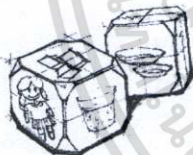
DESIGN 11

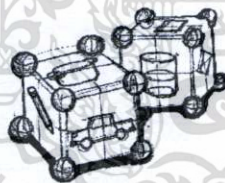
DESIGN 12

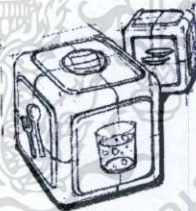
DESIGN 13

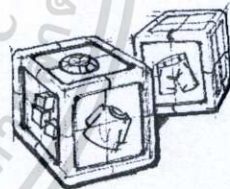
DESIGN 14

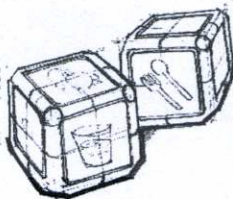
DESIGN 15

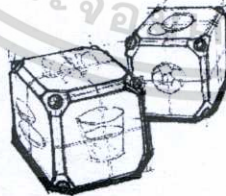
DESIGN 16

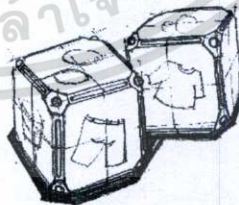
DESIGN 17

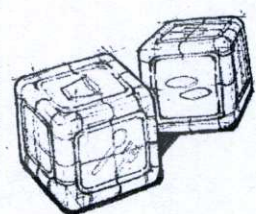
DESIGN 18

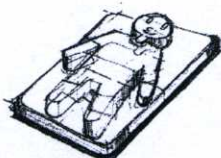
DESIGN 19

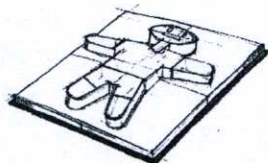
DESIGN 20

DESIGN 21

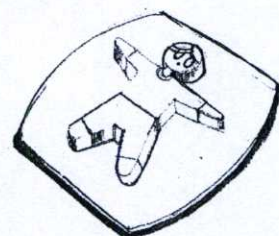
DESIGN 22

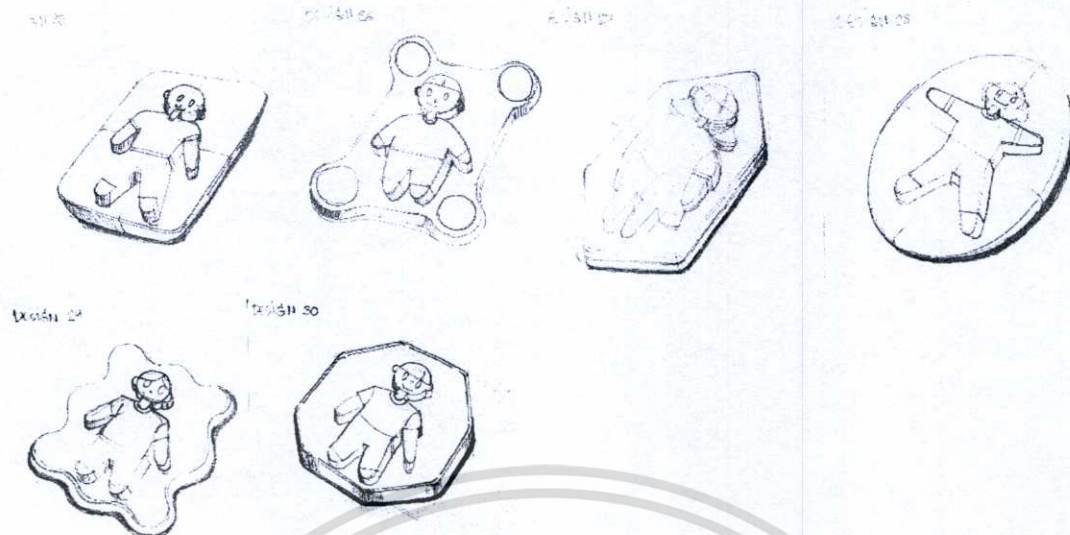
DESIGN 23

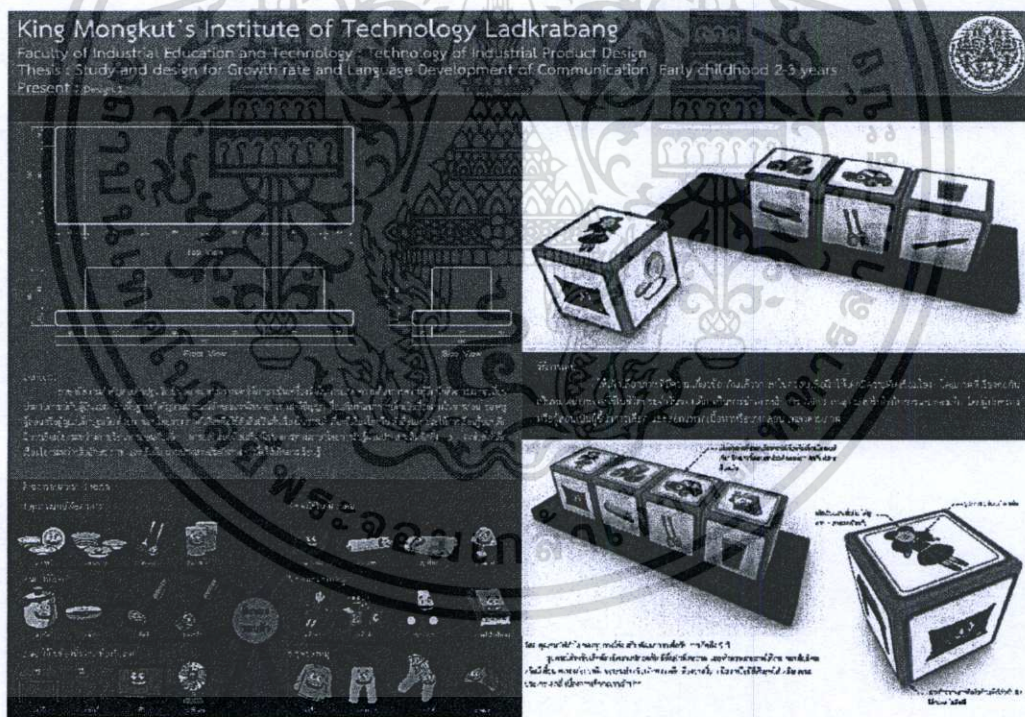
DESIGN 24

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ ง.1 : แบบร่างชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
 ที่มา : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต 2561

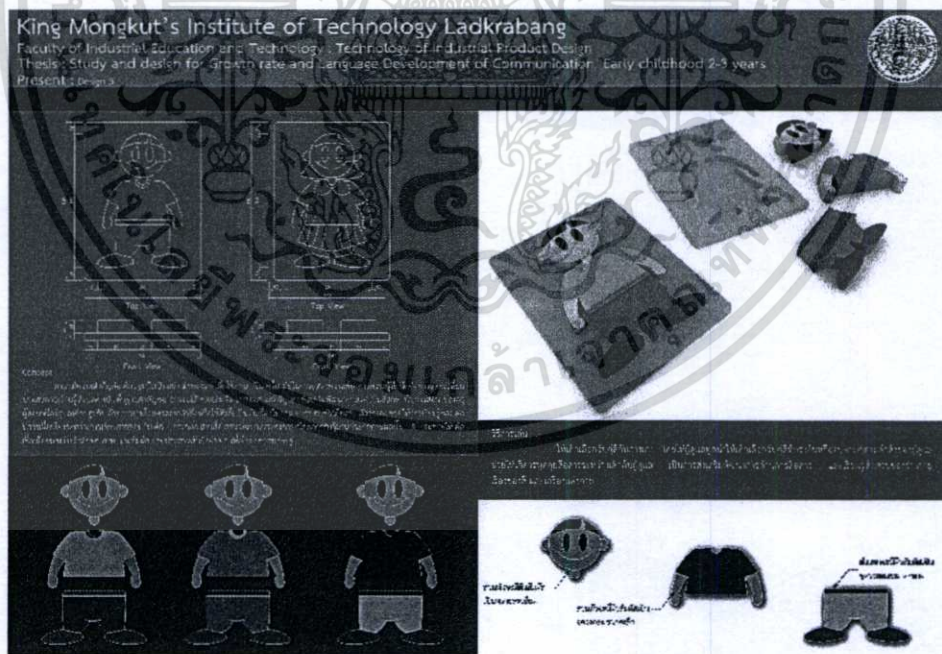

ภาพที่ ง.2 : แสดงแบบ 3D ชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็ก
 ปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
 ที่มา : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต 2561

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

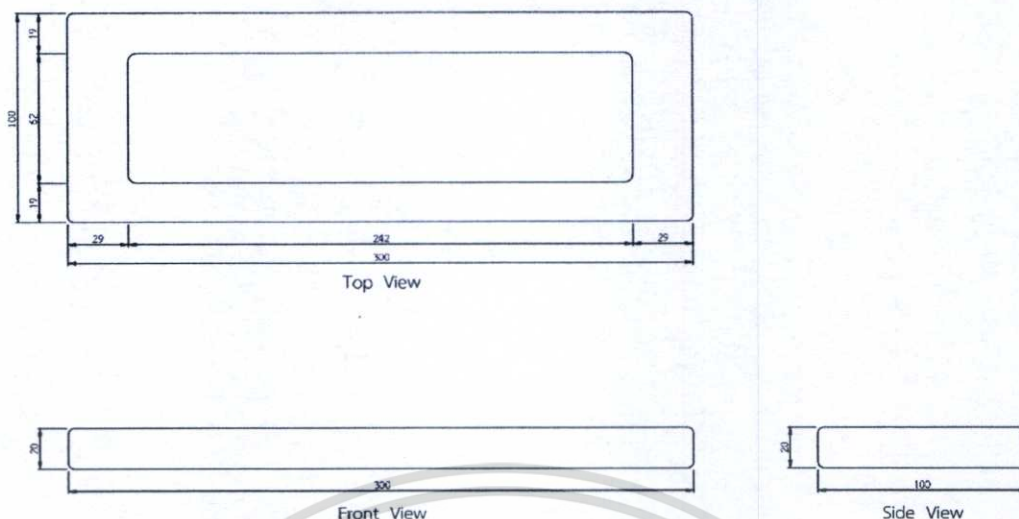

ภาพที่ ง.3 : แสดงแบบ 3D ชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็ก
 ปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
 ที่มา : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต 2561

ภาพที่ ง.4 : แสดงแบบ 3D ชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็ก
 ปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
 ที่มา : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต 2561

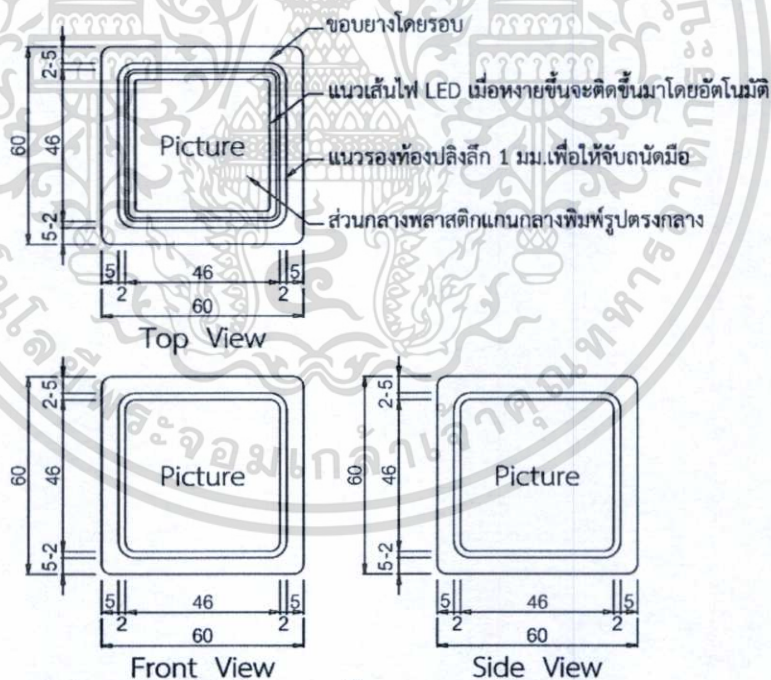
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฐานชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

ภาพที่ ง.5 : แสดงแบบลายเส้น ชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

ที่มา : สิปปภาส ธนบุรย์กฤต 2561

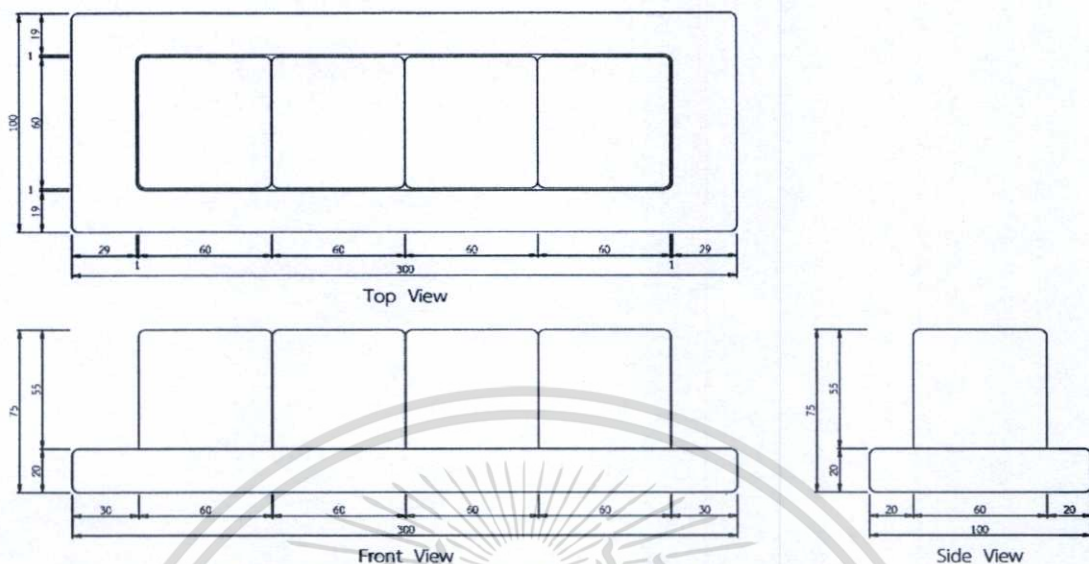

ลูกบาศก์รูปภาพ ชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

ภาพที่ ง.6 : แสดงแบบลายเส้น ชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

ที่มา : สิปปภาส ธนบุรย์กฤต 2561

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ซึ่งการขโมยไปเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพรวมชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัยช่วง 2-3 ปี

ภาพที่ ง.7 : แสดงแบบลายเส้น ชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็ก
ปฐมวัยช่วง 2-3 ปี
ที่มา : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต 2561

ภาพที่ ง.8 : ภาพชุดเสริมพัฒนาการด้านภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็ก
ปฐมวัยช่วง 2-3 ปี ที่ได้พัฒนาแล้ว

ที่มา : สิปปภาส ธนบุลย์กฤต 2561

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก จ
หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 3 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า ๓ ปี

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า ๓ ปี จัดขึ้นสำหรับพ่อแม่ ผู้เลี้ยงดู หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเลี้ยงดูและพัฒนาเด็ก เพื่อใช้เป็นแนวทางการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมพัฒนาการ และการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับเด็กเป็นรายบุคคล

จุดมุ่งหมาย

การพัฒนาเด็กอายุต่ำกว่า ๓ ปี มุ่งส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ที่เหมาะสมกับวัย ความสามารถ ความสนใจ และความแตกต่างระหว่างบุคคล ดังนี้

- 1) ร่างกายเจริญเติบโตตามวัย แข็งแรง และมีสุขภาพดี
- 2) สุขภาพจิตดีและมีความสุข
- 3) มีทักษะชีวิตและสร้างปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบตัวและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข
- 4) มีทักษะการใช้ภาษาสื่อสาร และสนใจเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ

คุณลักษณะที่พึงประสงค์

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า ๓ ปี กำหนดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ดังนี้

- ก) พัฒนาการด้านร่างกาย
 - (1) ร่างกายเจริญเติบโตตามวัยและมีสุขภาพดี
 - (2) ใช้อวัยวะของร่างกายได้ประสานสัมพันธ์กัน
- ข) พัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ
 - (3) มีความสุขและแสดงออกทางอารมณ์ได้เหมาะสมกับวัย
- ค) พัฒนาการด้านสังคม
 - (4) รับรู้และสร้างปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมรอบตัว
 - (5) ช่วยเหลือตนเองได้เหมาะสมกับวัย
- ง) พัฒนาการด้านสติปัญญา
 - (6) สื่อความหมายและใช้ภาษาได้เหมาะสมกับวัย
 - (7) สนใจเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ 1 ร่างกายเจริญเติบโตตามวัยและมีสุขภาพดี

คุณลักษณะ	สภาพที่พึงประสงค์							
	แรกเกิด-2เดือน	2-4 เดือน	4-6 เดือน	6-9 เดือน	9เดือน-1ปี	1ปี-1ปี6เดือน	1ปี6เดือน -2ปี	2-3ปี
1.1 มีน้ำหนัก ส่วนสูง และเส้นรอบศีรษะ ตามเกณฑ์อายุ	- น้ำหนักและส่วนสูงตามเกณฑ์ - เส้นรอบศีรษะตามเกณฑ์							

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ในงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คุณลักษณะ	สภาพที่พึงประสงค์							
	แรกเกิด-2เดือน	2-4 เดือน	4-6 เดือน	6-9 เดือน	9เดือน-1ปี	1ปี-1ปี6เดือน	1ปี6เดือน -2ปี	2-3ปี
1.2 มีร่างกายแข็งแรง	มีภูมิต้านทานโรค ไม่ป่วยบ่อย ชับถ่ายเป็นเวลา รับประทานอาหาร นอนและพักผ่อนเหมาะสมกับวัย							

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ 2 ร่างกายเจริญเติบโตตามวัยและมีสุขภาพดี

คุณลักษณะ	สภาพที่พึงประสงค์							
	แรกเกิด-2เดือน	2-4 เดือน	4-6 เดือน	6-9 เดือน	9เดือน-1ปี	1ปี-1ปี6เดือน	1ปี6เดือน -2ปี	2-3ปี
2.1 ใช้กล้ามเนื้อใหญ่ได้เหมาะสมกับวัย	นอนคว่ำยกศีรษะและหันไปข้างใดข้างหนึ่งได้	- นอนคว่ำยกศีรษะและออกพื่นพื้น - เมื่อจับยืนเริ่มลงน้ำหนักที่เท้าทั้งสองได้	- ยืนหน้าอกพื่นพื้นโดยใช้แขนช่วย - นั่งได้ โดยต้องมีผู้ประคอง	- นั่งหลังตรงและเอี้ยวตัว ใช้มือเล่นได้อย่างอิสระ - คลานโดยใช้มือและเข่า - ยืนเกาะเครื่องเรือนสูงระดับอกได้	- ยืนทรงตัว(ตั้งไข่)ได้ช่วงสั้นๆ - หย่อนตัวนั่งลงจากทำยืน	- ลุกขึ้นยืนด้วยตัวเอง - ยืนได้เองอย่างอิสระ - ยืนแล้วก้มลงหยิบของที่พื้นได้ - เดินได้เองโดยปล่อยแขนเป็นอิสระและแกว่งแขนตามสบาย - เริ่มวิ่งหรือเดินเร็วๆได้	- เดินขึ้นบันไดโดยมือข้างหนึ่งจับราวบันไดอีกมือจับผู้ใหญ่มาก้าวเท้าโดยมีสองเท้าในขั้นเดียวกัน - วิ่งหรือหยุดได้ทันที และเริ่มวิ่งใหม่	- นั่งยอง ๆ เล่นโดยไม่เสียการทรงตัว - เดินถอยหลังได้ - เดินขึ้นลงบันไดโดยมือข้างหนึ่งจับราวและก้าวเท้าโดยมีสองเท้าในขั้นเดียวกัน - กระโดดอยู่กับที่โดยเท้าพื่นพื้นทั้ง 2 ข้าง
2.2 ใช้กล้ามเนื้อเล็กและประสานมือ-ตาได้เหมาะสมกับวัย	จ้องมองได้เห็นในระยะห่าง8-12นิ้ว	- มองตามวัตถุที่เคลื่อนไหวได้ - กำหรือจับสิ่งของที่ใส่ให้มือ	- เอื้อมคว้าของใกล้ๆตัวได้ - เปลี่ยนมือถือของได้ที่ละมือ	- มองตามของตก - จับของมากระทบกันด้วยมือ 2 ข้าง - เริ่มใช้นิ้วหัวแม่มือ นิ้วชี้และนิ้วกลางหยิบของชิ้นเล็ก ๆ	- หยิบของใส่และเอาออกจากภาชนะได้ - ถือ กัด และเคี้ยวอาหารได้ด้วยตัวเอง	- วางก้อนไม้ซ้อนกันได้ 2 ก้อน - เกิดหนังสือที่ละ 3-4 หน้า	- วางก้อนไม้ซ้อนกันได้ทีละ 4-6 ก้อน - เปิดพลิกหน้าหนังสือได้ทีละแผ่น	- จับสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่เพื่อขีดเขียนได้ - เลียนแบบลากเส้นเป็นวงต่อเนื่อง หรือเส้นตรงแนวตั้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่ 3 มีความสุขและแสดงออกทางอารมณ์ได้เหมาะสมกับวัย

คุณลักษณะ	สภาพที่พึงประสงค์							
	แรกเกิด-2เดือน	2-4 เดือน	4-6 เดือน	6-9 เดือน	9เดือน-1ปี	1ปี-1ปี6เดือน	1ปี6เดือน -2ปี	2-3ปี
3.1 ร่าเริงแจ่มใส	อารมณ์ดี ยิ้มแย้ม หัวเราะง่าย แววตามีความสุข							
3.2 แสดงออกทางอารมณ์ได้อย่างเหมาะสมกับวัย	- ยิ้มและหัวเราะได้เมื่อพอใจ - สบตาจ้องหน้าแม่	- ผูกพันกับพ่อแม่มากหรือผู้เลี้ยงดูใกล้ชิด - ยิ้มทักทายเมื่อเห็นหน้าคนคุ้นเคย	- แสดงอารมณ์ที่หลากหลายผ่านการส่งเสียง	- แสดงอารมณ์ตามความรู้สึก - แสดงอาการกลัวคนแปลกหน้า	- แสดงความสนใจติดผู้เลี้ยงดูตนเอง - แสดงความต้องการของตนเองมากขึ้น	- แสดงความชอบไม่ชอบส่วนตัวอย่างชัดเจน	- แสดงความรักต่อผู้อื่น - แสดงความกังวลเมื่อแยกจากคนใกล้ชิด	- แสดงความภาคภูมิใจเมื่อทำสิ่งต่าง ๆ สำเร็จ - ชอบพูดคำว่า "ไม่" แม้จะเป็นสิ่งที่ต้องการ
3.3 สนใจและมีมีความสุขกับธรรมชาติ สิ่งสวยงามดนตรี และจังหวะการเคลื่อนไหว	ตอบสนองต่อธรรมชาติ เสียงเพลง จังหวะดนตรี และสิ่งสวยงามต่างๆ อย่างเพลิดเพลิน							

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่ 4 รับรู้และสร้างปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมรอบตัว

คุณลักษณะ	สภาพที่พึงประสงค์							
	แรกเกิด-2เดือน	2-4 เดือน	4-6 เดือน	6-9 เดือน	9เดือน-1ปี	1ปี-1ปี6เดือน	1ปี6เดือน -2ปี	2-3ปี
4.1 ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวได้	หยุดร้องไห้เมื่อมีคนอุ้ม	มีปฏิริยาขาดตอบด้วยการเคลื่อนไหวร่างกาย เมื่อเห็นหรือได้ยินเสียงคนและสิ่งที่คุณคุ้นเคย	- ยิ้มทักทายแสดงอาการดีใจเมื่อเห็นสิ่งที่ตัวเองพอใจ - จำหน้าแม่และคนคุ้นเคยได้	- แสดงออกถึงการรับรู้อารมณ์และความรู้สึกของผู้อื่น - เลียนแบบกิริยาท่าทางของผู้อื่นอย่างง่ายๆ	- มองผู้ใหญ่หรือเด็กคนอื่นๆทำกิจกรรมอย่างใกล้ชิด	- เริ่มคุ้นเคยกับคนอื่น - ขอความช่วยเหลือเมื่อต้องการ	- ชอบออกไปเที่ยวนอกบ้าน - แสดงความเป็นเจ้าของ	- ชอบเก็บของของตัวเองไว้ใกล้ตัวและไม่ชอบแบ่งปันผู้อื่น
4.2 เล่นและร่วมทำกิจกรรมกับผู้อื่นได้ตามวัย	ยิ้มและส่งเสียงเมื่อมีคนพูดคุยเล่นหรือสัมผัสตัว	- หัวเราะเสียงดังดีใจเมื่อมีคนมาเล่นด้วย	- ยิ้มให้คนอื่นชอบเล่นกับคน	- ชอบเล่นจะเอ่กับผู้เลี้ยงดูใกล้ชิด	- เล่นกับผู้เลี้ยงดูใกล้ชิด	- ชอบดูเด็กคนอื่นเล่นกัน แต่ไม่ค่อยเข้าไปเล่นด้วย	- ชอบเล่นของเล่นคนเดียว	- รอคอยช่วงสั้นๆ - เล่นร่วมกับคนอื่นแต่ต่างคนต่างเล่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่ 5 ช่วยเหลือตัวเองได้เหมาะสมตามวัย

คุณลักษณะ	สภาพที่พึงประสงค์							
	แรกเกิด-2เดือน	2-4 เดือน	4-6 เดือน	6-9 เดือน	9เดือน-1ปี	1ปี-1ปี6เดือน	1ปี6เดือน -2ปี	2-3ปี
5.1 ทำกิจวัตรประจำวันด้วยตัวเองได้ตามวัย				ต้องการถือขวดนมด้วยตัวเอง	- หยิบอาหารกินได้ - ตัมน้ำจากแก้วได้ - ให้ความร่วมมือเวลาแต่งตัว	- ถอดเสื้อผ้าง่าย ๆ ได้ - เริ่มช่วยเหลือตนเองในการแปรงฟัน ล้างมือ โดยมีผู้ใหญ่ดูแล - เริ่มฝึกขับถ่าย	- ใช้ช้อนตักอาหารเข้าปากแต่หกบ้าง	- สวมเสื้อผ้าโดยมีคนช่วย - บอกได้ว่าตนเองต้องการขับถ่าย

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่ 6 สื่อความหมายและใช้ภาษาได้เหมาะสมกับวัย

คุณลักษณะ	สภาพที่พึงประสงค์							
	แรกเกิด-2เดือน	2-4 เดือน	4-6 เดือน	6-9 เดือน	9เดือน-1ปี	1ปี-1ปี6เดือน	1ปี6เดือน -2ปี	2-3ปี
6.1 รับรู้และเข้าใจความหมายของภาษาได้ตามวัย	ตอบสนองต่อเสียง	หยุดฟังและหันตามเสียงเคาะ	หันตามเสียงจ้องมองปากคน	- รับรู้ภาษาและแสดงสีหน้าท่าทาง - ตอบสนองต่อคำสั่งง่ายๆ - หันมาเมื่อเรียกชื่อ	- ชอบฟังคำพูดซ้ำๆ - รู้ว่าคำแต่ละคำมีความหมายต่างกัน - หยุดกระทำเมื่อได้ยินเสียงห้าม	- หยิบหรือชี้ตามคำบอก - ชี้ส่วนต่างๆ ของร่างกายตามคำบอกอย่างน้อย 1 ส่วน	- ปฏิบัติตามคำสั่งได้ 2 คำสั้นต่อเนื่อง - สนใจฟังนิทานง่ายๆ	- ร้องเพลงได้บางคำและร้องคลอตามทำนอง - สนใจดูหนังสือนิทานภาพ
6.2 แสดงออกและ/หรือพูดเพื่อสื่อความหมายได้	ส่งเสียงในคอ	ส่งเสียงอ้อแอ้โต้ตอบสูงๆ ต่ำๆ	- ส่งเสียงตามเมื่อได้ยินเสียงพูด - ส่งเสียงได้หลายเสียง	- พยายามเลียนเสียงต่างๆ - ทำเสียงซ้ำๆ เช่น หม่า หม่า	- รู้จักเชื่อมโยงคำพูดกับการกระทำ เช่น ไม่จะสั้นหัว - พูดคำพยางค์เดียวได้อย่างน้อย 2 คำ	- พูดคำพยางค์เดียวที่มี ความหมายได้อย่างน้อย 2 คำ	- พูดคำต่อกัน เช่น ไปเที่ยว	- พูดเป็นวลีสั้นๆ - มักจะถามคำถาม "อะไร" และ "ทำไม"

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่ 7 สนใจเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว

คุณลักษณะ	สภาพที่พึงประสงค์							
	แรกเกิด-2เดือน	2-4 เดือน	4-6 เดือน	6-9 เดือน	9เดือน-1ปี	1ปี-1ปี6เดือน	1ปี6เดือน -2ปี	2-3ปี
7.1 สนใจและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว	สนใจมองใบหน้าคนมากกว่าสิ่งของ	กรอกตามองตามสิ่งของหรือสิ่งที่มีเสียง	- มองสิ่งของที่อยู่รอบๆ และในระยะใกล้ - แสดงความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ และพยายามหยิบของในระยะที่เอื้อมถึง	เริ่มรู้จักสิ่งของในชีวิตรประจำวัน	คาดคะเนได้ถึงการกลับมาของบุคคลหรือสิ่งของ	สำรวจสิ่งของโดยใช้หลายๆวิธี	สังเกต สำรวจ ลองผิดลองถูกกับคุณสมบัติของสิ่งต่างๆ	- อยากรู้อยากเห็นสิ่งต่างๆ - ถามบ่อยถามซ้ำ - จัดจ้อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ยาวนานขึ้น
7.2 เรียนรู้ผ่านการเรียนแบบ			เลียนแบบเสียงเพลงและการเคลื่อนไหว	เลียนแบบเสียงบุคคล	เลียนแบบการเคลื่อนไหวหน้าตาแลบลิ้นปากจู๋	เลียนแบบท่าทางการกระทำง่ายๆของผู้ใหญ่	เลียนแบบคำพูดที่ใหญ่พูด	- เลียนแบบการกระทำผู้ใกล้ชิดหรือเด็กอื่น - พยายามเลียนเสียงต่างๆ
7.3 สำรวจโดยใช้ประสาทสัมผัส	จ้องมองสิ่งของเคลื่อนไหวหรือเครื่องแขวน สีขาว-ดำ	- สนใจเล่นมือตนเองและเอาเข้าปาก - ชอบปิดวัตถุที่มองเห็น - จำเสียงบุคคลใกล้ชิด	ชอบสำรวจด้วยการนำสิ่งของเข้าปาก	สำรวจร่างกายตนเองและสิ่งต่างๆ รอบตัว	ใช้นิ้วสำรวจสิ่งของหรือพื้นที่ที่มีช่องหรือมีรู	- สำรวจสิ่งที่เกิดขึ้น - ลองผิดลองถูกเพื่อแก้ปัญหา - มองอย่างค้นหา	- สำรวจตามตู้ลิ้นชัก ชั้นวางของ ตะกร้าผ้า - ชอบเล่น ลาก ดึง ผลัก โยน - ชอบวาดรูปทรงช่อง	- ค้นหาสิ่งที่ถูกซ่อนโดยมีสิ่งปกปิด 2-3 ชั้น - ชอบละเลงสีด้วยมือ

การอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า ๓ ปี

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า ๓ ปี แบ่งการอบรมเลี้ยงดูและ การพัฒนาเด็กออกเป็น ๒ ช่วงอายุ ประกอบด้วย ช่วงอายุแรกเกิด-๒ ปี เป็นแนวปฏิบัติการอบรมเลี้ยงดู ตามวิถีชีวิตประจำวันโดยพ่อแม่และผู้เลี้ยงดู และช่วงอายุ ๒-๓ ปี เป็นแนวปฏิบัติการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริม พัฒนาการและการเรียนรู้โดยพ่อแม่และผู้เลี้ยงดู แต่ละช่วงอายุมีรายละเอียด ดังนี้ ช่วงอายุแรกเกิด-๒ ปี

แนวปฏิบัติการอบรมเลี้ยงดูตามวิถีชีวิตประจำวันโดยพ่อแม่และผู้เลี้ยงดู เน้นการอบรมเลี้ยงดูตามวิถีชีวิตประจำวัน และส่งเสริมพัฒนาการทุกด้าน ได้แก่ ด้านร่างกาย ส่งเสริมให้เด็กได้ใช้ร่างกายตาม ความสามารถ ด้านอารมณ์จิตใจ ส่งเสริมการตอบสนองความต้องการของเด็กอย่างเหมาะสม ภายใต้สภาพแวดล้อมที่อบอุ่นและปลอดภัย ด้านสังคม ส่งเสริมให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลใกล้ชิด และ ด้านสติปัญญา ส่งเสริมให้เด็กได้สังเกตสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เพื่อสร้างความเข้าใจและใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ส่งเสริมการคิด และการแก้ปัญหาที่เหมาะสมกับวัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การอบรมเลี้ยงดูตามวิถีชีวิตประจำวันสำหรับเด็กอายุแรกเกิด-๒ ปี มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการวางรากฐานชีวิตของเด็ก ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา การจัดกิจกรรมในแต่ละวัน ควรจัดให้สอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจ และความสามารถตามวัยของเด็ก โดยผ่านการอบรมเลี้ยงดู ตามวิถีชีวิตประจำวันและการเล่นตามธรรมชาติของเด็ก โดยมีแนวปฏิบัติการอบรมเลี้ยงดูตาม วิถีชีวิตประจำวัน ดังนี้

- 1) การฝึกสุขนิสัยและลักษณะนิสัยที่ดีเป็นการสร้างเสริมสุขนิสัยที่ดีในการรับประทานอาหาร การนอน การทำความสะอาดร่างกาย การขับถ่าย ตลอดจนปลูกฝังลักษณะนิสัยที่ดีในการดูแลสุขภาพอนามัย ความปลอดภัย และการแสดงมารยาทที่สุภาพ นุ่มนวล แบบไทย
- 2) การเคลื่อนไหวและการทรงตัวเป็นการส่งเสริมการใช้กล้ามเนื้อแขนกับขา มือกับนิ้วมือ และส่วนต่าง ๆ ของร่างกายในการเคลื่อนไหวหรือออกกำลังกายทุกส่วน โดยการจัดให้เด็กได้เคลื่อนไหว ทั้งกล้ามเนื้อใหญ่ กล้ามเนื้อเล็ก และตามความสามารถของวัย เช่น คrawl คลาน ยืน เดิน เล่นนิ้วมือ เคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายตามเสียงดนตรี ปีนป่ายเครื่องเล่นสนามเด็กเล็ก เล่นม้าโยก ลากจูงของเล่น มีล้อ ขี่จักรยานทรงตัวของเด็กเล็กโดยใช้เท้าช่วยไถ เป็นต้น
- 3) การฝึกการประสานสัมพันธ์ระหว่างมือ-ตาเป็นการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อมือ นิ้วมือ ให้พร้อมที่จะหยิบจับ ฝึกการทำงานอย่างสัมพันธ์กันระหว่างมือและตา รวมทั้งฝึกให้เด็กรู้จักคาดคะเนหรือระยะเวลาของสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเทียบกับตัวเองในลักษณะใกล้กับไกล เช่น มองตามเครื่องแขวนหรือ โมบายที่มีเสียงและสี (สำหรับขวบปีแรกควรเป็นโมบายสีขาวดำ) ร้อยลูกปัดขนาดใหญ่ เล่นหยอดบล็อกรูปทรง ลงกลอง ตอกหมุด โยนรับลูกบอล เล่นน้ำ เล่นปั้นแป้ง ใช้สีเทียนแท่งใหญ่ วาดเขียนขีดเขียน เป็นต้น
- 4) การส่งเสริมด้านอารมณ์ จิตใจเป็นการส่งเสริมการเลี้ยงดูในการตอบสนองความต้องการ ของเด็กด้านจิตใจ โดยการจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมให้เด็กเกิดความรู้สึกอบอุ่นและมีความสุข เช่น สบตา อุ้ม โอบกอด สัมผัส การเป็นแบบอย่างที่ดีในด้านการแสดงออกทางอารมณ์ตอบสนองต่อความรู้สึก ที่เด็กแสดงออกอย่างนุ่มนวล อ่อนโยน ปลูกฝังการชื่นชมธรรมชาติรอบตัว เป็นต้น
- 5) การส่งเสริมทักษะทางสังคมเป็นการส่งเสริมการสร้างความสัมพันธ์กับพ่อแม่ ผู้เลี้ยงดู และบุคคลใกล้ชิด โดยการพูดคุยหยอกล้อหรือเล่นกับเด็ก เช่น เล่นจ๊ะเอ๋ เล่นจ้ำจี้ เล่นโยกเยก เล่นประกอบคำร้อง เช่น จันทร์เจ้าเอ๋ย แมงมุม ตั้งไข่ล้ม หรือพาเด็กไปเดินเล่นนอกบ้าน พบปะเด็กอื่น หรือผู้ใหญ่ภายใต้การดูแล อย่างใกล้ชิด เช่น พาไปบ้านญาติ พาไปร่วมกิจกรรมที่ศาสนสถาน เป็นต้น
- 6) การใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า เป็นการกระตุ้นการรับรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้าในการมองเห็น การได้ยินเสียง การลิ้มรส การได้กลิ่น และการสัมผัสจับต้องสิ่งต่าง ๆ ที่แตกต่างกันในด้านขนาด รูปร่าง สี น้ำหนัก และผิวสัมผัส เช่น การเล่นมองตนเองกับกระจกเงา การเล่นของเล่นที่มีพื้นผิวแตกต่างกัน เป็นต้น
- 7) การส่งเสริมการสำรวจสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเป็นการฝึกให้เด็กเรียนรู้ สิ่งรอบตัวผ่าน เหตุการณ์ และสื่อที่หลากหลายในโอกาสต่าง ๆ รู้จักสำรวจ และทดลองสิ่งที่ไม่คุ้นเคย เช่น มองตามสิ่งของ หันหา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่มาของเสียง ค้นหาสิ่งของที่ปิดซ่อนจากสายตา กิจกรรมการทดลองง่าย ๆ เป็นต้น

8) การส่งเสริมทักษะทางภาษา เป็นการฝึกให้เด็กได้เปล่งเสียง เลียนเสียงพูดของผู้คน เสียงสัตว์ต่าง ๆ รู้จักชื่อเรียกของตนเอง ชื่ออวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ชื่อพ่อแม่หรือผู้คนที่ใกล้ชิดและ ชื่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัว ตลอดจนฝึกให้เด็กรู้จักสื่อความหมายด้วยคำพูดและท่าทาง ชี้ชวนและสอนให้รู้จักชื่อเรียกสิ่งต่าง ๆ จากของจริง อ่านหนังสือนิทานภาพหรือร้องเพลงง่าย ๆ ให้เด็กฟัง เป็นต้น

9) การส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ เป็นการฝึกให้เด็กได้แสดงออกทาง ความคิดตามจินตนาการของตนเอง เช่น ชีตเขียนวาดรูปอย่างอิสระ การเล่นบล็อกขนาดใหญ่ เล่นของเล่นสร้างสรรค์ พูดเล่าเรื่องตามจินตนาการ เล่นสมมติ เป็นต้น

ช่วงอายุ ๒-๓ ปี

แนวปฏิบัติการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้ สำหรับเด็กช่วงอายุ ๒-๓ ปี เน้นการจัดประสบการณ์ผ่านการเล่นตามธรรมชาติที่เหมาะสมกับวัยอย่างเป็นองค์รวม ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา โดยจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจ และ ความสามารถตามวัยของเด็ก ทั้งนี้ เด็กในช่วงวัยนี้จะมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นมากกว่าในช่วงแรก เด็กมีการพึ่งพาตนเอง แสดงความเป็นตัวของตัวเอง จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงสาระการเรียนรู้ที่ประกอบด้วย ประสบการณ์สำคัญ และสาระที่ควรเรียนรู้ ตลอดจนส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรมเพื่อเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นไป

สาระการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้ของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กช่วงอายุ ๒-๓ ปี เป็นสื่อกลางในการจัดประสบการณ์ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทุกด้าน ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ซึ่งจำเป็นต่อการพัฒนาเด็ก ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ โดยอาจจัดในรูปแบบหน่วยการเรียนรู้แบบบูรณาการ หรือ เลือกใช้รูปแบบที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย สาระการเรียนรู้ประกอบไปด้วย ๒ ส่วน คือ ประสบการณ์สำคัญ และสาระที่ควรเรียนรู้ ดังนี้

1) ประสบการณ์สำคัญ ประสบการณ์สำคัญเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้เด็กได้ลงมือทำด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาเด็กทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา โดยเฉพาะในระยะแรกเริ่มชีวิต และช่วงระยะปฐมวัยมีความสำคัญเป็นพิเศษ เนื่องจากเป็นรากฐานของพัฒนาการก้าวต่อไปของชีวิตเด็กแต่ละคน ตลอดจนเป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดความสามารถ แรงจูงใจ ใฝ่เรียนรู้ และความกระตือรือร้นในการพัฒนาตนเองของเด็ก ที่จะส่งผลต่อเนื่องจากช่วงวัยเด็กไปสู่วัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ ประสบการณ์สำคัญจะเกี่ยวข้องกับ การจัดสภาพแวดล้อมทุกด้านที่กระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้และมีความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ รอบตัวในวิถีชีวิตของเด็กและในสังคมภายนอก อันจะส่งผลเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการเรียนรู้และ สามารถพัฒนาต่อเนื่องไปสู่ระดับที่สูงขึ้น

ประสบการณ์สำคัญที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และ สติปัญญาของเด็กนั้น พ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูจำเป็นต้องสนับสนุนให้เด็กได้มีประสบการณ์ตรงด้วยการใช้ประสาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สัมผัสทั้งห้า การเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย การสร้างความรักความผูกพันกับคนใกล้ชิด การปฏิสัมพันธ์กับผู้คนและ สิ่งต่าง ๆ รอบตัว และการรู้จักใช้ภาษาสื่อความหมาย ดังนั้น การฝึกทักษะต่าง ๆ ต้องให้เด็กมีประสบการณ์ สำคัญผ่านการปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน และการเล่นให้เด็กเกิดการเรียนรู้จากการเลียนแบบ ลองผิดลองถูก สำรวจ ทดลอง และลงมือกระทำจริง การปฏิสัมพันธ์กับวัตถุ สิ่งของ บุคคล และธรรมชาติรอบตัวเด็กตามบริบทของ สภาพแวดล้อม จำเป็นต้องมีการจัดประสบการณ์สำคัญแบบองค์รวมที่ยึดเด็กเป็นสำคัญ ดังต่อไปนี้

(1.1) ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย เป็นการสนับสนุนให้เด็ก ได้มีโอกาสพัฒนาการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ กล้ามเนื้อเล็ก การประสานสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อและระบบประสาท ในการทำกิจวัตรประจำวันหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ การนอนหลับพักผ่อน การดูแลสุขภาพอนามัย และ ความปลอดภัยของตนเอง

ประสบการณ์สำคัญที่ควรส่งเสริม ประกอบด้วย การเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายตามจังหวะดนตรี การเล่นออกกำลังกายอย่างอิสระ การเคลื่อนไหวและการทรงตัว การประสานสัมพันธ์ของกล้ามเนื้อและระบบประสาท การเล่นเครื่องเล่นสัมผัส การวาด การเขียนขีดเขียน การปีน การฝึกการตัดปะ การดูแลรักษาความสะอาดของร่างกาย ของใช้ส่วนตัว และการรักษาความปลอดภัย เป็นต้น

(1.2) ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ เป็นการสนับสนุน ให้เด็กได้แสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกที่เหมาะสมกับวัย มีความสุข ร่าเริง แจ่มใส ได้พัฒนาความรู้สึกที่ดีต่อ ตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเอง จากการทำกิจวัตรประจำวัน ในชีวิตประจำวัน พ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูเป็นบุคคล ที่มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการทำให้เด็กรู้สึกเป็นที่รัก อบอุ่น มั่นคง เกิดความรู้สึกปลอดภัยไว้วางใจ ซึ่งจะส่งผล ให้เด็กเกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและเรียนรู้ที่จะสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น

ประสบการณ์สำคัญที่ควรส่งเสริม ประกอบด้วย การรับรู้อารมณ์หรือความรู้สึกของตนเอง การแสดงอารมณ์ที่เป็นสุข การควบคุมอารมณ์และการแสดงออก การเล่นอิสระ การเล่นบทบาทสมมติ การชื่นชมธรรมชาติ การเพาะปลูกอย่างง่าย การเลี้ยงสัตว์ การฟังนิทาน การร้องเพลง การท่องคำคล้องจอง การทำกิจกรรมศิลปะต่าง ๆ ตามความสนใจ เป็นต้น

(1.3) ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคม เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ รอบตัวในชีวิตประจำวัน ได้ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ และปรับตัว อยู่ในสังคม เด็กควรมีโอกาสได้เล่น และทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่ เด็กวัยเดียวกันหรือต่างวัย เพศเดียวกัน หรือต่างเพศอย่างสม่ำเสมอ

ประสบการณ์สำคัญที่ควรส่งเสริม ประกอบด้วย การช่วยเหลือตนเองในกิจวัตรประจำวันตามวัย การเล่นอย่างอิสระ การเล่นรวมกลุ่มกับผู้อื่น การแบ่งปันหรือการให้ การอดทนรอคอยตามวัย การใช้ภาษา บอกความต้องการ การออกไปเล่นนอกบ้าน การไปสวนสาธารณะ การออกไปร่วมกิจกรรมในศาสนสถาน เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(1.4) ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้รับ รู้และเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวในชีวิตประจำวันผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า และการเคลื่อนไหว ได้พัฒนาการใช้ภาษาสื่อความหมายและความคิด รู้จักสังเกตคุณลักษณะต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสี ขนาด รูปร่าง รูปทรง ผิวสัมผัส จดจำชื่อเรียกสิ่งต่าง ๆ รอบตัว

ประสบการณ์สำคัญที่ควรส่งเสริม ประกอบด้วย การตอบคำถามจากการคิด การเชื่อมโยงจากประสบการณ์เดิม การเรียงลำดับเหตุการณ์ การยืดหยุ่นความคิดตามวัย การจดจ่อใส่ใจ การสังเกตวัตถุหรือ สิ่งของที่มีสีสัมผัสและรูปทรงที่แตกต่างกัน การฟังเสียงต่าง ๆ รอบตัว การฟังนิทานหรือเรื่องราวสั้น ๆ การพูดบอก ความต้องการ เล่าเรื่องราว การสำรวจ และการทดลองอย่างง่าย ๆ การคิดวางแผนที่ไม่ซับซ้อน การคิด ตัดสินใจหรือคิดแก้ปัญหาในเรื่องที่ง่าย ๆ ด้วยตนเอง การแสดงความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ เป็นต้น

2) สารที่ควรเรียนรู้ สารที่จะให้เด็กอายุ ๒- ๓ ปี เรียนรู้ควรเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับตนเอง เป็นลำดับแรก แล้วจึงขยายไปสู่เรื่องที่อยู่ใกล้ตัวเด็กเพื่อนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน เด็กควร ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้ให้เหมาะกับวัย ดังนี้

(2.1) เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็ก เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับชื่อและเพศของตนเอง การเรียกชื่อส่วนต่าง ๆ ของใบหน้าและร่างกาย การดูแลตนเองเบื้องต้นโดยมีผู้ใหญ่ให้การช่วยเหลือ การล้างมือ การขับถ่าย การรับประทานอาหาร การถอดและใส่เสื้อผ้า การรักษาความปลอดภัย และการนอนหลับพักผ่อน

(2.2) เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่แวดล้อมเด็ก เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับบุคคลภายในครอบครัวและบุคคลภายนอกครอบครัว การรู้จักชื่อเรียกหรือสรรพนามแทนตัวของญาติหรือผู้เลี้ยงดู วิธีปฏิบัติกับผู้อื่นอย่างเหมาะสม การทักทายด้วยการไหว้ การเล่นกับพี่น้องในบ้าน การไปเที่ยวตลาดและ สถานที่ต่าง ๆ ในชุมชน การเล่นที่สนามเด็กเล่น การเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา วัฒนธรรมและประเพณี

(2.3) ธรรมชาติรอบตัว เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับการสำรวจสิ่งต่าง ๆ ในธรรมชาติรอบตัว เช่น สัตว์ พืช ดอกไม้ใบไม้ ผ่านการใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า การเล่นน้ำ เล่นทราย การเลี้ยงสัตว์ต่าง ๆ ที่ไม่เป็นอันตราย การเดินเล่นในสวน การเพาะปลูกอย่างง่าย

(2.4) สิ่งต่าง ๆ รอบตัวเด็ก เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับชื่อของเล่นของใช้ที่อยู่รอบตัว การเชื่อมโยง ลักษณะหรือคุณสมบัติอย่างง่าย ๆ ของสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้ตัวเด็ก เช่น สี รูปร่าง รูปทรง ขนาด ผิวสัมผัส

การอบรมเลี้ยงดูและการจัดประสบการณ์

การอบรมเลี้ยงดูและการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า ๓ ปี เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ได้พัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา สามารถจัดในรูปแบบของกิจกรรม บูรณาการผ่านการเล่น การอบรมเลี้ยงดูและการจัดประสบการณ์ควรคำนึงถึงสิ่งสำคัญ

ต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 1) อบรมเลี้ยงดูเด็กและส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้โดยเน้นเด็กเป็นสำคัญ
- 2) ตระหนักและสนับสนุนสิทธิขั้นพื้นฐานที่เด็กพึงได้รับ
- 3) ปฏิบัติตนต่อเด็กด้วยความรัก ความเข้าใจ และใช้เหตุผล
- 4) ส่งเสริมพัฒนาการของเด็กอย่างสมดุลครบทุกด้าน
- 5) ปลูกฝังระเบียบวินัย คุณธรรม และวัฒนธรรมไทย
- 6) ใช้ภาษาที่เหมาะสมกับความสามารถและการเรียนรู้ของเด็ก
- 7) สนับสนุนการเล่นตามธรรมชาติของเด็ก
- 8) จัดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็ก
- 9) ประเมินการเจริญเติบโตและพัฒนาการเด็กอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ
- 10) ประสานความร่วมมือระหว่างพ่อแม่ ผู้ปกครอง ผู้เลี้ยงดู สถานพัฒนาเด็กปฐมวัยและ

ชุมชน

แนวทางการอบรมเลี้ยงดูและการจัดประสบการณ์ สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า ๓ ปี มีแนวทางดังนี้

- 1) ดูแลสุขภาพอนามัยและตอบสนองความต้องการของเด็กเป็นรายบุคคล
- 2) สร้างบรรยากาศของความรัก ความอบอุ่น ความไว้วางใจ และความมั่นคงทางอารมณ์ให้กับเด็ก ในวิถีชีวิตประจำวัน
- 3) จัดประสบการณ์ตรงให้เด็กได้เลือก ลงมือกระทำและเรียนรู้จากประสาทสัมผัสทั้งห้าและ การเคลื่อนไหวผ่านการเล่น
- 4) จัดประสบการณ์ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่แวดล้อมและสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเด็ก อย่างหลากหลาย
- 5) จัดสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอก วัสดุอุปกรณ์ เครื่องใช้และของเล่นที่สะอาดหลากหลาย ปลอดภัย และเหมาะสมกับเด็ก เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเด็กรอบด้าน รวมถึงมีพื้นที่ในการเล่นน้ำ เล่นทราย
- 6) จัดหาสื่อการเรียนรู้ที่เป็นสื่อธรรมชาติ เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของเด็ก สื่อที่เอื้อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ หลีกเลี่ยงการใช้สื่อเทคโนโลยีเป็นพี่เลี้ยงเด็ก
- 7) จัดรวบรวมข้อมูลและติดตามการเจริญเติบโต พัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กเป็นรายบุคคล อย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ
- 8) จัดกระบวนการเรียนรู้โดยให้พ่อแม่ ครอบครัว สถานพัฒนาเด็กปฐมวัย และชุมชน มีส่วนร่วมทั้งการวางแผน การสนับสนุนสื่อ การเข้าร่วมกิจกรรม และการประเมินพัฒนาการเด็ก

การประเมินพัฒนาการ

การประเมินพัฒนาการเด็กอายุต่ำกว่า ๓ ปี ควรประเมินให้ครอบคลุมครบทุกช่วงอายุ เพราะช่วงวัยนี้มีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็วอีกทั้งมีความเสี่ยงต่อสภาพความผิดปกติต่าง ๆ จึงจำเป็นต้องเฝ้าระวังและติดตามดูแลอย่างใกล้ชิด พ่อแม่ ผู้เลี้ยงดูหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดู ควรสังเกตเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พัฒนาการเด็ก โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล หากพบความผิดปกติ ต้องรีบพาไปพบแพทย์ หรือผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับพัฒนาการเด็ก เพื่อหาทางแก้ไขหรือบำบัด ฟันฟูโดยเร็วที่สุด หลักในการประเมินพัฒนาการ มีดังนี้

- 1) ประเมินพัฒนาการของเด็กครบทุกด้าน
- 2) ประเมินเป็นรายบุคคลอย่างสม่ำเสมอต่อเนื่อง
- 3) ประเมินด้วยวิธีการที่หลากหลาย ซึ่งวิธีการประเมินที่เหมาะสมกับเด็กอายุต่ำกว่า ๓ ปี มีการสังเกตพฤติกรรมของเด็กในกิจกรรมต่าง ๆ และกิจวัตรประจำวัน การบันทึกพฤติกรรม การสนทนา การสัมภาษณ์เด็กและผู้ใกล้ชิด และการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลงานเด็ก
- 4) บันทึกพัฒนาการลงในสมุดบันทึกสุขภาพแม่และเด็ก (เล่มสีเขียว) และใช้คู่มือการเฝ้าระวัง และ ส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย (DSPM) ของกรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข หรือของหน่วยงานอื่น

5) นำผลที่ได้จากการประเมินพัฒนาการไปพิจารณาจัดกิจกรรม เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กเรียนรู้ และมีพัฒนาการเหมาะสมตามวัย

การใช้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า ๓ ปี

พ่อแม่ ผู้เลี้ยงดูหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูและสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยจะนำ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ตรงตามเจตนารมณ์ของหลักสูตรที่มุ่งเน้นการอบรมเลี้ยงดู และส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้ ควรดำเนินการดังนี้

- 1) การใช้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยสำหรับพ่อแม่ หรือผู้เลี้ยงดู

พ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูมีความเชื่อและวิธีการในการอบรมเลี้ยงดูเด็กแตกต่างกันไปตามแนวความคิด และ สภาพแวดล้อมของท้องถิ่นที่ตนเองอยู่อาศัย หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 3 ปี ฉบับนี้จะเป็นแนวทางให้พ่อแม่ หรือผู้เลี้ยงดูใช้ในการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมพัฒนาการทุกด้าน ของเด็ก ซึ่งมีข้อแนะนำ ดังนี้

(1.1) ศึกษาปรัชญาการศึกษา หลักการ จุดหมาย เพื่อทำความเข้าใจกับแนวทางการพัฒนา เด็ก อย่างมีคุณภาพ

(1.2) ศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์เพื่อใช้เป็นแนวทางการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริม พัฒนาการเด็ก ปฐมวัยอย่างเหมาะสมกับวัย ในกรณีการอบรมเลี้ยงดูเด็กอายุแรกเกิด-๒ ปี ให้ใช้แนว ปฏิบัติการอบรมเลี้ยงดู ตามวิถีชีวิตประจำวันเป็นกรอบการพัฒนาเด็ก และหากมีการอบรมเลี้ยงดูเด็ก อายุ ๒-๓ ปี ให้ใช้แนวปฏิบัติ การอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้

(1.3) ติดตามประเมินพัฒนาการทุกด้านของเด็ก โดยการสังเกตและบันทึกการเจริญเติบโต และพัฒนาการตามช่วงอายุที่กำหนด รวมถึงการเฝ้าระวังปัญหาพัฒนาการที่ล่าช้าหรือความผิดปกติที่ อาจเกิด ขึ้นกับเด็ก หากพบว่าเด็กมีพัฒนาการช้ากว่าปกติ ควรปรึกษาแพทย์หรือเจ้าหน้าที่ สาธารณสุขเพื่อช่วยเหลือเด็กต่อไป

(1.4) ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็ก เด็กแต่ละคนมีพัฒนาการเร็วช้าต่างกัน เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พ่อแม่หรือ ผู้เลี้ยงดูหลักเสี่ยงการเปรียบเทียบเด็ก หรือเลือกปฏิบัติต่อเด็กเฉพาะคน แต่ควรจัดกิจกรรม เพื่อส่งเสริม พัฒนาการด้านที่บกพร่องหรือด้านที่เด็กขาดโอกาสในการพัฒนา

2) การใช้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยสำหรับสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย

เด็กอายุต่ำกว่า ๓ ปี ควรได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่หรือบุคคลในครอบครัว แต่เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้ต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ประกอบกับครอบครัวส่วนใหญ่ มักจะเป็นครอบครัวเดี่ยว พ่อแม่จึงนำเด็กไปรับการเลี้ยงดูในสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย ดังนั้นสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยแต่ละแห่งควรดำเนินการจัดทำหลักสูตรสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย โดยวางแผนหรือกำหนด แนวทางการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้ เพื่อให้เด็กได้รับการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ ตรงตามปรัชญาและหลักการของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

สถานพัฒนาเด็กปฐมวัยควรดำเนินการจัดทำหลักสูตรสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยร่วมกับพ่อแม่ ครอบครัว บุคลากรทางสาธารณสุข ผู้เลี้ยงดูหรือผู้สอน คณะกรรมการที่มีส่วนเกี่ยวข้อง และชุมชน เพื่อพัฒนา เด็กให้บรรลุคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

(2.1) การจัดทำหลักสูตรสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย

หลักสูตรสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยควรออกแบบและจัดทำบนพื้นฐานของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย โดยสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยกำหนดคุณลักษณะที่พึงประสงค์สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย ทั้งนี้ กระบวนการจัดทำหลักสูตรสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย มีดังนี้

(2.1.1) ศึกษาทำความเข้าใจหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย และคู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับ เด็กอายุต่ำกว่า 3 ปีรวมทั้งรวบรวมข้อมูลด้านต่าง ๆ เช่น วิธีการอบรมเลี้ยงดู ความต้องการของพ่อแม่ ผู้ปกครอง วัฒนธรรมความเชื่อของท้องถิ่น และความพร้อมของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย

(2.1.2) จัดทำหลักสูตรสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย โดยการกำหนดปรัชญาการศึกษา วิสัยทัศน์ ภารกิจ หรือพันธกิจ คุณลักษณะที่พึงประสงค์ และกำหนดสาระการเรียนรู้ในแต่ละช่วงอายุอย่างกว้างๆ ให้ครอบคลุม พัฒนาการทั้ง 4 ด้าน ผ่านประสบการณ์สำคัญที่เด็กใช้ในการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยและ สาระที่ควรรู้ซึ่งอาจต่างกันตามบริบทหรือสภาพแวดล้อมของเด็ก การจัดประสบการณ์ การสร้างบรรยากาศ การเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู้ และการประเมินพัฒนาการ โดยสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยอาจกำหนดหัวข้ออื่น ๆ ได้ตามความเหมาะสมและความจำเป็นของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยแต่ละแห่ง

(2.1.3) การประเมิน เป็นขั้นตอนของการตรวจสอบหลักสูตรสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยแบ่งออกเป็น การประเมินก่อนนำหลักสูตรไปใช้ เป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตร หลังจากที่ได้จัดทำแล้ว โดยอาศัยความคิดเห็นจากผู้ใช้หลักสูตร ผู้มีส่วนร่วมในการทำหลักสูตร ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ทรงคุณวุฒิในด้านต่าง ๆ การประเมินระหว่างการใช้หลักสูตรเป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบว่าหลักสูตรสามารถนำไปใช้ได้ ดีเพียงใด ควรมีการปรับปรุงแก้ไขในเรื่องใด และการประเมินหลังการใช้หลักสูตรเป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบ หลักสูตรทั้งระบบ หลังจากที่ใช้เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลักสูตรครบแต่ละช่วงอายุเพื่อสรุปผลว่าหลักสูตรที่จัดทำควรมีการปรับปรุง หรือพัฒนาให้ดีขึ้นอย่างไร

การจัดการศึกษาระดับปฐมวัย (เด็กอายุต่ำกว่า ๓ ปี) สำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ

การจัดการศึกษาระดับปฐมวัยสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ หรือเด็กพิการ เด็กด้อยโอกาส เด็กที่มีความสามารถพิเศษ สามารถปรับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ให้เหมาะสมกับศักยภาพของเด็กแต่ละประเภท โดยเฉพาะเด็กอายุต่ำกว่า 3 ปี มีความเสี่ยงต่อสภาพความผิดปกติ พ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูต้องเฝ้าระวังอย่างใกล้ชิด หากพบความผิดปกติต้องช่วยเหลือ บำบัด ฟื้นฟูโดยเร็วที่สุด โดยพ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดู สามารถนำเด็กไปรับบริการในการส่งเสริมพัฒนาการจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น โรงพยาบาล ศูนย์บริการทางสาธารณสุข ศูนย์การศึกษาพิเศษ มูลนิธิต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ รวมถึงเข้ารับการศึกษาในโรงเรียนเฉพาะทางหรือโรงเรียนเรียนรวม

การเชื่อมต่อการพัฒนาเด็กปฐมวัย

การเชื่อมต่อการพัฒนาเด็กปฐมวัย เป็นการเชื่อมต่อการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดู กับสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย หรือเป็นการเชื่อมต่อการพัฒนาเด็กปฐมวัยอายุแรกเกิด - 3 ปี กับสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย (อายุ 3-6 ปี) การเชื่อมต่อการพัฒนาเด็กมีความสำคัญเนื่องจากการพัฒนาต้องมีความต่อเนื่อง เด็กจำเป็นต้องเรียนรู้และปรับตัว เพราะพัฒนาการของเด็กในวัยนี้ยังไม่เอื้อต่อการยอมรับ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น การปรับตัวของเด็กในรอยเชื่อมต่อการพัฒนา จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุน การช่วยเหลือจากพ่อแม่ ผู้เลี้ยงดู ผู้สอน และบุคคลากรอื่นที่เกี่ยวข้อง โดยควรปฏิบัติ ดังนี้

1) บทบาทพ่อแม่และผู้เลี้ยงดู

พ่อแม่และผู้เลี้ยงดูเด็ก มีบทบาทสำคัญในการเชื่อมต่อการพัฒนาเด็กปฐมวัย ดังนี้

(1.1) ต้องมีความพร้อมในการให้ข้อมูลพื้นฐานของเด็ก โดยให้รายละเอียดตามผลการบันทึกใน สมุดบันทึกสุขภาพแม่และเด็กของกรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข หรือของหน่วยงานอื่น

(1.2) เป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กในการใช้ชีวิตครอบครัวอย่างอบอุ่น มั่นคง มีการสื่อสารทางบวก ระหว่างสมาชิกในครอบครัว มีการปฏิบัติต่อกันด้วยความรัก ความเอื้ออาทร และการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการใช้เหตุผลในการแก้ปัญหาต่าง ๆ และมีคุณธรรมและจริยธรรมในการดำเนินชีวิต

(1.3) ต้องพิจารณาเลือกสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยที่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานตามมาตรฐานการเลี้ยงดู เด็กอายุต่ำกว่า ๓ ปี

(1.4) ตระหนักถึงความสำคัญที่จะร่วมมือกับสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยในการส่งเสริมพัฒนาการและ การเรียนรู้ของเด็กตามวัย

(1.5) ให้ความร่วมมือปฏิบัติตามคำแนะนำของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย เลี้ยงดูเด็กด้วยการให้ ความรัก ความอบอุ่น ความเอื้ออาทร ความปลอดภัย และส่งเสริมให้เด็กมีอิสระในการทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ตลอดจนส่งเสริมให้เด็กมีจินตนาการและความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(1.6) ประสานความร่วมมือระหว่างบ้านและสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยในการพัฒนาเด็กไปในทิศทางเดียวกัน

(1.7) สร้างความคุ้นเคยระหว่างเด็กกับสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยก่อนที่จะให้เด็กรับการอบรมเลี้ยงดู ในสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย

นอกจากนี้ พ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูจะสามารถเตรียมให้เด็กออกสู่โลกกว้างได้อย่างมั่นใจ เป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุขได้ ดังนี้

1) ส่งเสริมให้เด็กฝึกปฏิบัติการช่วยเหลือตนเองในชีวิตประจำวัน เช่น การบอกชื่อตนเอง การบอก ความต้องการของตนเอง การแต่งกาย การรับประทานอาหาร

2) ส่งเสริมให้เด็กเชื่อมั่นในตนเอง ด้วยการเปิดโอกาสให้เด็กได้ทำอะไรด้วยตนเอง แม้จะ สกปรก เลอะเทอะบ้าง ไม่ถูกใจพ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูก็ตาม ควรหลีกเลี่ยงการบังคับ ชูเชิญ หรือต่อล้อ ต่อเถียง ทำโทษ รุนแรง แต่ใช้วิธีอบรมสั่งสอนด้วยความเข้าใจ สนใจ ชมเชย เมื่อเด็กทำสิ่งที่ควร และช่วยเหลือเมื่อเด็กต้องการ

3) ส่งเสริมให้เด็กรู้จักฟัง เรียบเรียงความคิด ฝึกการใช้ภาษาด้วยการถามให้เด็กแสดง ความคิดเห็น พูดถึงเรื่องราวหรือแสดงท่าทางตามที่เด็กเข้าใจ หลังจากที่เด็กได้พบกับเหตุการณ์ต่าง ๆ หรือ จาก ที่พ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูเด็กเล่าให้ฟัง

4) ส่งเสริมให้เด็กมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง ด้วยการดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ด้วยความรักและ เข้าใจ ซึ่งจะทำให้เด็กมีโอกาสได้ตอบ สร้างความคุ้นเคย ทำให้เกิดความรักความผูกพันและรู้สึกได้รับความรัก

5) ส่งเสริมให้เด็กรู้สึกสนุก มีความสุขกับการกระทำสิ่งที่สร้างสรรค์ ด้วยการเปิดโอกาสให้เด็ก ได้เรียนรู้ เล่น และฝึกทำสิ่งต่าง ๆ ในสภาพแวดล้อมที่เป็นมิตรและปลอดภัย

6) ส่งเสริมให้เด็กเป็นผู้ที่มีความเป็นมิตร และเป็นที่ยอมรับในสังคมได้ง่ายด้วยการยิ้มแย้ม สัมผัสเด็ก อย่างอ่อนโยน คอยสังเกตการแสดงออกของเด็ก สนใจที่จะตอบคำถามและเล่าเรื่องต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับเด็ก เพื่อให้เด็กเรียนรู้ภาษาได้เร็วและมีกำลังใจ ใฝ่รู้ใฝ่เรียน

7) ส่งเสริมให้เด็กมีจิตใจมั่นคงไม่สับสน ด้วยการอบรมเลี้ยงดูด้วยความรัก ความเมตตา เป็น แบบอย่างที่ดีงามในการใช้เหตุผลอย่างเสมอต้นเสมอปลาย ฝึกให้เป็นคน รู้จักคิด มีน้ำใจและ คุณธรรม หลีกเลี่ยงการทำโทษรุนแรงหรือละเลยทอดทิ้งเด็ก ใช้เวลาอย่างมีคุณภาพอยู่กับเด็ก ให้ ความสนใจ ต่อกัน ปฏิบัติต่อกันด้วยความรักความเข้าใจ

8) ส่งเสริมให้เป็นเด็กใฝ่รู้ กล่าวแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกอย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ ด้วยการ ให้ความสนใจในสิ่งที่เด็กกำลังทำ ตอบคำถามของเด็ก ฝึกให้เด็กสังเกต สิ่งต่าง ๆ รอบตัว ให้ โอกาสที่จะแสดง ความรู้สึกนึกคิดของตนเองอย่างเต็มที่ เปิดโอกาสให้ลองผิดลองถูกในโอกาสที่ไม่ เสียหายและเป็นอันตราย

9) ส่งเสริมให้เด็กเกิดแรงจูงใจที่จะทำสิ่งที่ดี ๆ ด้วยการให้ความสนใจ ชมเชยหรือให้รางวัลตาม สมควรทันทีที่เด็กมีพฤติกรรมที่พึงปรารถนา เช่น ไหว้ผู้ใหญ่ เล่นกับน้อง ช่วยหยิบของ พูดเพราะ รับ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฟังและ ปฏิบัติตามคำแนะนำ

10) ส่งเสริมการใช้ภาษาของเด็ก ด้วยการพูดคุยกับเด็กด้วยภาษาที่ฟังเข้าใจง่ายและชัดเจน ด้วยท่าทางที่เป็นมิตร อาจใช้การเล่นิทาน อ่านหนังสือให้ฟัง เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟัง

11) เตรียมเด็กเข้าสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย เมื่อเด็กอายุ ๓ ปี ก็พร้อมที่จะเข้าสถานพัฒนา เด็กปฐมวัยหรือไปรับบริการจากสถานที่ที่รับเลี้ยงเด็กปฐมวัย เช่น ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก พ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูสามารถช่วยเตรียมความพร้อมให้เด็กที่จะไปเรียนรู้โลกกว้าง ได้ด้วยการสร้างทัศนคติที่ดีต่อสถานพัฒนา เด็กปฐมวัย ด้วยการเล่าเรื่องเกี่ยวกับสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยให้ฟัง พาไปรู้จักกับสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย ให้เด็ก ๆ ไปอยู่ในสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยก่อนที่จะเข้าเรียน ไปเล่นเครื่องเล่น โดยไม่ขู่เด็กว่าถ้าทำตัวไม่ดีจะทิ้งเด็กไว้ที่สถานพัฒนาเด็กปฐมวัย นอกจากนี้ ควรสร้างทัศนคติที่ดีต่อผู้เลี้ยงดู ด้วยการพูดคุยกับเด็ก ถ้าเป็น ไปได้ควรทำความคุ้นเคยรู้จักกับผู้เลี้ยงดูก่อนพาเด็กไปลูกรังจัดกิจกรรมในสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย

2) บทบาทบุคลากรในสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย

บุคลากรในสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยทุกคน มีความสำคัญในการช่วยเหลือการปรับตัวของเด็ก ในระยะเชื่อมต่อนี้ โดยมีบทบาท ดังนี้

(2.1) รวบรวมข้อมูลพื้นฐานของเด็ก ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการเจริญเติบโตทางร่างกาย ข้อมูล ด้านพัฒนาการเด็ก ข้อมูลสุขภาพและประวัติการเจ็บป่วย ตลอดจนข้อมูลพื้นฐานส่วนตัวของเด็ก และ ครอบครัว

(2.2) บุคลากรทุกคนในสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยต้องตระหนักในเรื่องการกลัวการพลัดพราก ว่าเป็นเรื่องปกติ นอกจากนี้ต้องสร้างบรรยากาศของความรัก ความอบอุ่น ความไว้วางใจ มีความเมตตา ต่อเด็กและช่วยส่งเสริมให้เด็กมีความไว้วางใจผู้อื่น อันเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาบุคลิกภาพ

(2.3) บุคลากรทุกคนในสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย ควรมีการปฏิบัติต่อเด็กอย่างอ่อนโยน เช่น สัมผัส โอบกอด สบตา ใช้คำพูดที่ไพเราะ ตลอดจนเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็ก เช่น ใช้ภาษาที่สร้างสรรค์ มีกิริยา มารยาทสุภาพ ใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์

(2.4) จัดกิจกรรมส่งเสริมให้เด็กเกิดความคุ้นเคยกับสิ่งแวดล้อมใหม่ ผู้เลี้ยงดูเด็กคนใหม่ และส่งเสริม การเรียนรู้ให้โอกาสเด็กได้ทำกิจกรรมด้วยตนเอง จัดเตรียมของเล่นและสื่อเพื่อการเล่นสิ่งใหม่ๆ ทดลองสิ่งใหม่ๆ ในที่ปลอดภัยตามลำพังบ้าง แต่สามารถสังเกตเห็นเด็กได้ ในระยะแรกอาจยินยอมให้เด็กนำสิ่งของที่ เด็กรักจากบ้านมาได้

ภาคผนวก ฉ
รูปผลิตภัณฑ์ในท้องตลาด

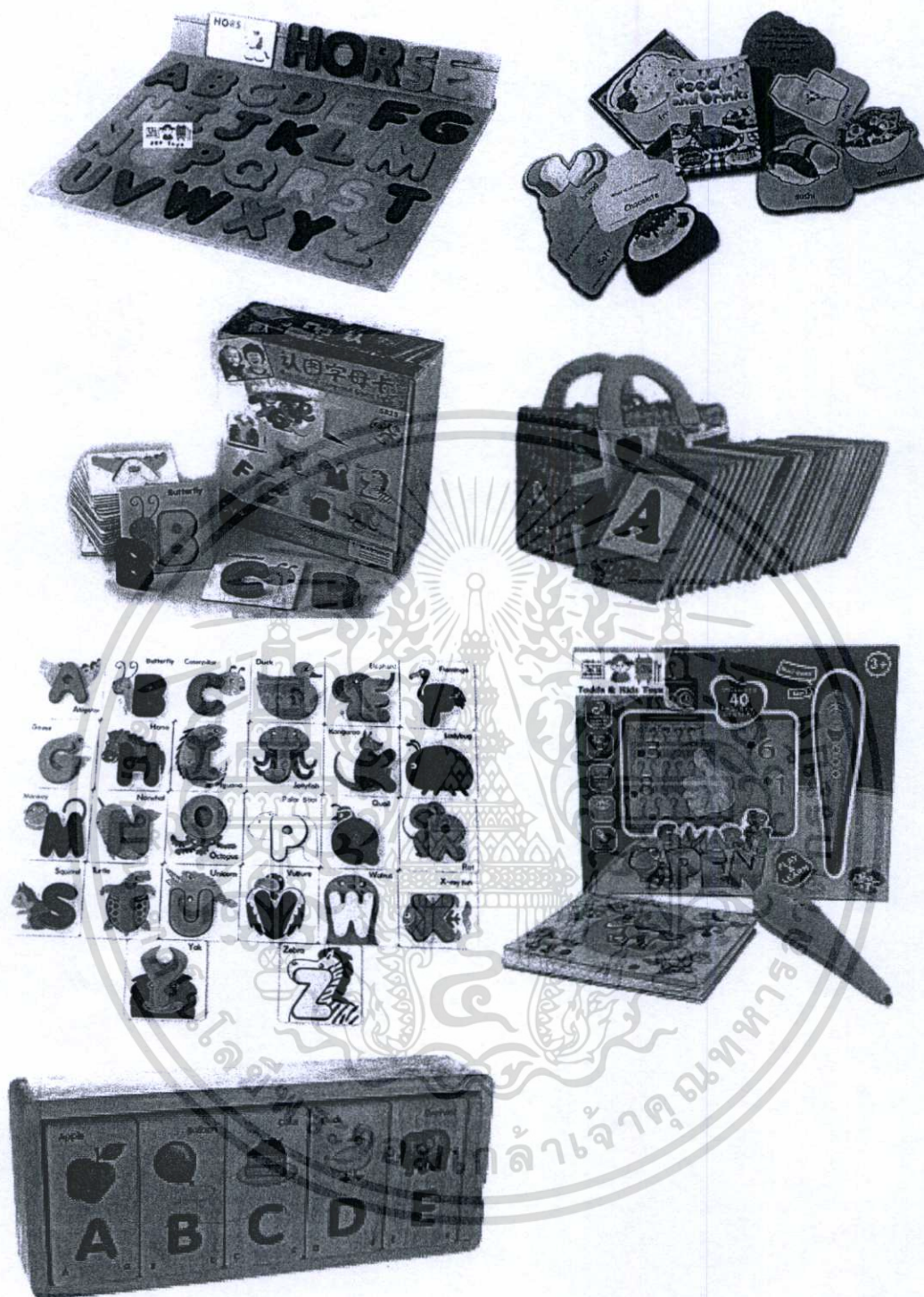
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ ง.1: ภาพสื่อเสริมพัฒนาการด้านภาษาไทยที่มีอยู่ในท้องตลาด

ที่มา : Internet

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ ง.1: ภาพสื่อเสริมพัฒนาการด้านภาษาอังกฤษที่มีอยู่ในท้องตลาด
ที่มา : Internet

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ลิปภาส ธนบุลย์กฤต
วัน-เดือน-ปี	5 สิงหาคม 2525
สถานที่เกิด	จังหวัดเชียงใหม่
ที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 211/119 คอนโดซีทีวิลล่า อาคาร F1แขวงพลับพลา เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ 10310
ประวัติการศึกษา	2545 สำเร็จการศึกษาระดับ ปวส. สาขาออกแบบเครื่องเรือนและการตกแต่งภายใน สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ
	2547 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาสถาป. สาขาการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มหาวิทาลัยเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตล้านนา
	2561 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ประวัติการทำงาน	2548 ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์ บริษัทเอสบีเฟอร์นิเจอร์ จำกัด
	2550 ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์ บริษัทคอตโต้ไทล์สมชรามิก จำกัด
	2552 ตำแหน่ง ดีไซน์เนอร์บริษัทเคอรั่วไทล์เซรามิก จำกัด
	ปัจจุบัน ตำแหน่งดีไซน์เนอร์ บริษัทโมเดิร์นฟอรัม กรุ๊ป จำกัด (มหาชน)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้